
3 1761 06633236 2

PAA JAGT OG EVENTYR.

DEN GAMLE GODSEJER FORTÆLLER

OM JAGT OG EVENTYR

FRA ET OPHOLD HOS

SIR JOHN DRUMMOND-HAY

I MAROKKO

VED

DANIEL BRUUN.

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & Co. (M. A. HANNOVER)

1895

MR. ROBERT DRUMMOND-HAY

ENGLANDS REPRÆSENTANT I TUNIS

TILEGNET

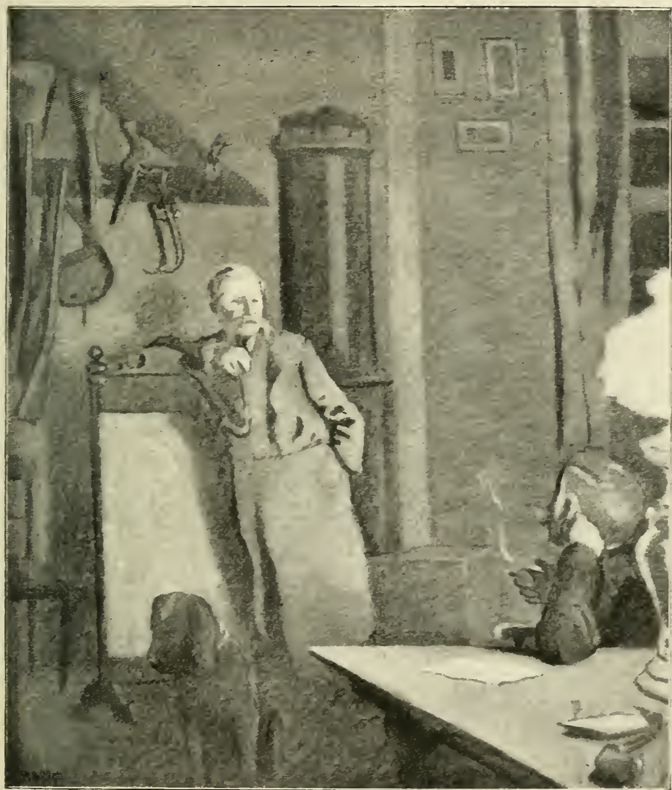
Det var en bidende kold Aften i Januar Maaned 1893. Jeg havde i Kane tilbagelagt Vejen gennem Driver af Sne og sad nu lunt inden Døre paa den gamle Herregaard hos Godsejeren og hans Frue. Vi vare ikke andre til Bords, da Vejret havde forhindret flere i at komme. Efter Middag gik min Vært og jeg ind for at ryge en Cigar i hans hyggelige Stue. Ilden knitrede muntert i Kakkelovnen, og vi sendte Røgskyerne højt op under Loftet, hvor Halvmørket dæmrede.

Lidt efter lidt kom Samtalen hen paa den svundne Tid. Vin Vært talte om dengang han som Herregaardsskytte drog i Felten i 48, om Livet i Udlandet, hvor han havde gjort mangen Rejse i sin Ungdom. Timerne gik alt medens jeg lyttede til, for at gribe og gemme de muntre Indtryk, alvorsfulde Øjeblikke fra den Gang, han var ung — fra den Gang han færdedes under Afrikas Sol, ved Middelhavets Kyster, i Selskab med muntre Gutter paa Jagt og Eventyr, som Gæst hos Sir John Drummond Hay Englands, men ogsaa Danmarks Repræsentant i Tanger.

Efter fyrretyve Aars Forløb kan et og andet være udvidsket af Minderne fra Ungdommen; i Hovedsagen ville dog de efterfølgende Blade sikkert give et korrekt Billede af Livet i Tanger i 1853.

Jeg har forsøgt at fæste paa Papiret, hvad den gamle Godsejer hin Aften fortalte mig. Det er gjort med hans Tilladelse; men jeg alene bærer Skylden, hvis Gengivelsen ikke er som den burde være. —

I Tilslutning til »Den gamle Godsejers Fortællinger« har jeg meddelt flere af Drummond Hays Historier, om Jagt og Oplevelser, saaledes som ogsaa Godsejeren for en Del hørte dem af sin Vært ved den flammende Lejrild og saaledes

som Sir John selv har optegnet dem i sin udmærkede Bog: Western Barbary: its wild tribes and savages animals«, som udkom i London 1844.

November 1894.

Daniel Bruun.

Rejsen til Marokko.

Det er nu fyrretyve Aar siden; den Gang var der ingen Jernbane fra Paris til Marseille, saa Rejsen var lang og besværlig. Største Delen foregik ned ad Rhonen. I Paris havde vi haft en nederdrægtig Kulde; men da vi kom til Marseilie skinnede den dejligste Sommersol, og alt var, som ved et Trylleslag, forandret. Medens vi i Paris havde maattet ty ind i Kafeerne, nøde vi nu vore Maaltider i det Fri ved Middelhavets Kyst under Guds blaa Himmel.

I St. Etienne havde jeg forsynet mig med Vaaben; thi det var min Agt at begive mig til Marokkko, for i Omegnen af Tanger at nyde alle

Jagtens Glæder i det Land, der den Gang som nu laa uberørt af Civilisationen. I Marseille, hvor jeg tilbragte nogle behagelige Dage hos en Familie, jeg havde truffet i Schweitz, kompletterede jeg mine Jagtrekvisitter. Man raadede mig til at lade mig sy et Livbælte af Skind til Penge. — Jeg glemmer endnu ikke de Øjne, som smilede til mig, da der blev taget Maal af mig der inde i Handskeudsalget. Ak ja! det var den Gang, man var ung!

Efter nogle Dages Forløb gik jeg om Bord i en Fragtdamper — en væmmelig skiden Skude — der skulde til Oran. Kaptajnen og Styrmanden vare Provenzalere, som ingen Djævel kunde forstaa. Kosten og Vinen var forfærdelig, Middagsmaden bestod i Almindelighed af Flæsk.

En mørk Aften kom vi til Mers-el-Kebir, Orans Havnestad, der ligger noget vest for Byen.

Kaptajnen og jeg gik straks i Land, og nu var jeg første Gang paa afrikansk Grund. Vi naaede snart Oran, og Kaptajnen førte mig ind i en Café chantant, en rædsom Bule, hvor en tre, fire afdankede Sangerinder forlystede det blandede Selskab af Europæere og Maurer. De sidste sade og gloede paa de halv nøgne Sangerinder, som var det fabelagtige Dyr.

Herregud! det var jo ogsaa et af de første Goder, Civilisationen havde bragt dem!

Vi turede andre Steder omkring; men maatte tage os lidt i Agt; thi paa Gaderne var der slet ikke sikkert.

Gibraltar.

I Oran tog Skibet Fragt ind, det var et halvt Hundrede Pilgrimme, der kom fra Mekka. Disse Hadjimænd bleve placerede paa Dækket. Der sade de nu og knagfrøs i deres Burnusser

og Tøfler; thi det blev et forrygende Vejr i to Dage.

Dækket var et meget ubehageligt Opholdssted for disse Mennesker, der vist aldrig i deres Liv vare blevne saa grundigt renvadskede. De vare grumme syge og ofrede alt andet end Trøfler.

Da Stormen var dreven over, naaede vi Gibraltar. Det var hen ad Aften, ved den Tid Vagtskuddet skulde lyde.

»Pas nu paa der oppe«, sagde man til mig, idet der blev peget i Retning af den mægtige Klippetop.

Jeg saa til Vejrs, og efter en Stunds Forløb, fløj der en hvid Røgmasse ud fra Klippen, som naar man blæser Røgen ud fra en Cigar — den hvirvlede af Sted op efter og opløste sig — saa først drønede Knaldet i mine Øren. Det var imponerende!

Vi gjorde kun et kort Ophold her og styrede saa over til Rheden ved Tanger paa den sydlige Side af Strædet.

Nu er der en god Havn ved Byen; men den Gang maatte Skibene ankre udenfor paa Rheden, udsatte for Vejr og Vind. Vi gik i Baadene, som havde Nod med at klare sig gennem den stærke Brænding, og bleve til Slutning baarne i Land af Jøder og Maurer.

Aldrig saa snart havde vi sat Foden paa Strandbredden, før vi bleve overfaldne af en Hoben Indfødte, især Jøder, der vilde bære vor Bagage til Toldstedet. Jeg tog den første den bedste ud af Hoben, blev rimeligvis udskældt af de andre, saadan lød det i det mindste, og gik med ham hen i et Slags Hotel eller snarere Pensionat, som holdtes af en engelsk Dame. Det var en ækel Hule, og jeg blev da ogsaa snart paa det rene med, at der vilde jeg ikke blive.

Min første Visit i Byen gjaldt den daværende engelske Chargé d'Affaires og senere Envoyé Sir John Drummond Hay, hvor man modtog mig med aabne Arme. Drummond Hays Hustru var af min Slægt, Hun var en Datter af den tidligere danske Generalkonsul Carstensen*), og var dansk født. Slægtskabet var naturligt Grunden til, at jeg havde valgt dette fjerne Sted, som Maal for min Rejselyst, i det Haab, at den indflydelsesrige engelske Gesandt, der raadede over store Jagtterrainer, vilde lade mig nyde godt af sit glimrende Revier.

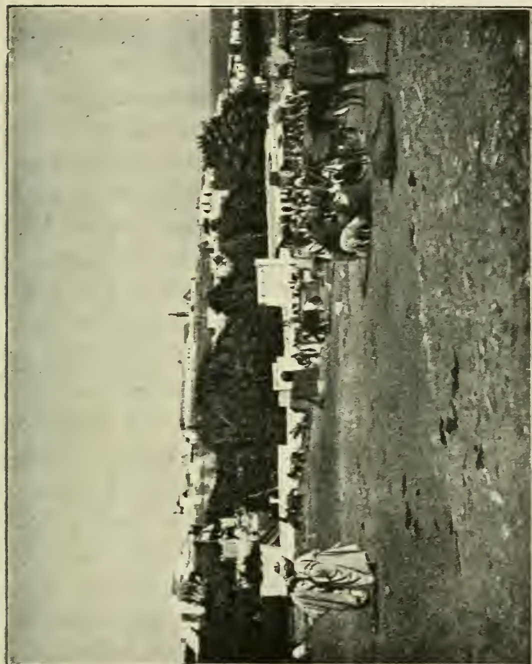
*) Søster til Admiral C. Kammerherre C. fhv. Ingenieurkaptajn C. Tivolis Grundlægger C. En Søn er Englands Repræsentant i Tunis. En Datter er gift med en velhavende Englænder i Tanger; en anden er ugift.

Tanger.

Tanger var i 1853 mindre civiliseret at se til end nu til Dags. I dens snevre Gader mødte man ikke mange Europæere. Paa Torvepladserne kom den Gang, som nu, Karavanerne fra Ørkenen for at tilbytte sig europæiske Sager, men det var kun østerlandske Dragter man mødte; nu er Tanger bleven alt for vanhelliget af de vantros Færd og alt for dagligdags, thi nu komme Damperne med fremmede nysgerrige, som ville se et Glimt af det Lands Kultur, som ligger i Dvale — de tage ind paa Hotellerne og vandre rundt i Gaderne, kun en Gang imellem blive de mindede om, hvor de ere, naar Riffbjergenes vilde Horder komme ned til Omskærelsesfesten for at lejre sig i Telte udenfor Murene.

Jeg skal ikke trætte med en Beskrivelse af Tanger — det have andre som Amicis Lenz og Pierre Loti gjort saa fortrinligt, at jeg vilde blues ved at efterligne dem. — Min Skildring omhandler de Personer, som den Gang dannede

Eliten i Tanger — den angaar Jagt og Hændelser, som de kom mig for Øje, i det fortryllende Land, hvor Luften hvælvede sig blaa og ren,

Tanger.

og hvor det dybe Hav sendte sin forfriskende Brise til Vederkvægelse; hvor Træerne bugnede af Blomster og Frugt i Konsulernes Haver udenfor Byen. Fra Terrasserne saa jeg ned over de

flade hvide Tage, over det blaa Hav, medens Kastellet tronede paa Toppen, hvor den gamle Pacha vogtede de frygtelige Fængsler; men dem saa jeg ikke ind i, lige saa lidt som jeg kom i Berøring med al den anden Elendighed, som rummedes i dette Land. Jeg sugede Honningen, tog Duften, thi jeg brød mig ikke om andet.

Af fremmede Landes Repræsentanter, var der, paa den Tid i Tanger, den svenske Oberst Ehrenhoff, den mest fortvivlede gamle Karl, man kunde tænke sig, trods hans syvti Aar. Hos ham boede hans Slægtning, den neapolitanske Generalkonsul de Martino, der kom meget hos Hays og var min stadige Jagtledsager. Frankrigs Repræsentant hed Smith, det var en forhenværende Soofficer. Han var halt paa det ene Ben, som han havde brækket; men desuagtet var han den braveste Rævejæger og den dygtigste Rytter, man kunde se for sine Øjne.

Der var naturligvis mange flere endnu, men dem erindrer jeg ikke Navnene paa, fordi jeg intet videre havde at gøre med dem. Dog maa jeg endnu nævne den gamle afskedigede hollandske Konsul Freycinet, som modtog mig paa det elskværdigste i sit Hus i Tanger. Han levede nu tilbagetrukkent med sin Kone. Det var et Par brillante gamle. Han var godt kendt i mauriske Huse og fortalte gerne herom.

De vare af et eget Staal alle disse fremmede, som spillede Herrer i det fremmede Land. De

fleste havde i aarevis levet i Marokko, og vænnet sig saavel til Fordelene ved den Magt de som »Europas Øjne« havde der, lige som ogsaa til Ulemperne ved at være fjernede fra den vante Civilisation.

En Dag jeg besøgte Martino, traf jeg der en elegant Parisermodeherre med lakerede Sko. Det var en Grev et eller andet, som var i Bund og Grund ruineret og blaseret til det yderste. Han var nu bleven sendt herover som Legationssekretær for at restitueres en Smule. Han passede dog kun daarligt til Forholdene og forsvandt da ogsaa snart.

Af danske traf jeg i Tanger en Jomfru J., som havde tjent i min Bedstefaders Hus, og som nu, saa vidt jeg erindrer, boede hos en Broder.

Ellers var Størsteparten af Europæerne den Gang Spaniere, der dreve Handel eller levede som Professionister. Omgangssproget var derfor i Almindelighed spansk.

Af Besøgende i Tanger erindrer jeg en gammel engelsk Maler og hans Hustru. De vare komne hertil, for at Manden kunde gøre Studier og vare begge Vegetarianere. I fyrretyve Aar havde de hverken smagt Kød eller Blod, og dog vare de ved udmærket Sundhed. Manden døde først længe efter i en høj Alder.

Drummond Hay.

Drummond Hay var foruden engelsk ogsaa dansk Generalkonsul. Han stod i høj Gunst hos Sultanen i Fez, hvorhen han ofte gjorde Rejser, og var Pachaen af Tangers gode Ven. Denne Indflydelse har han vidst at bevare i de c. 40 Aar i hvilke han har været Englands Repræsentant*) i Marokko trods de Rænker og Snarer, som ofte ere blevne lagte for ham af andre Magters Gesandter.

Denne Magtstilling, som Sir John Drummond Hay saaledes har vidst at hævde, skrev sig fornemmelig fra hans nøje Kendskab til Landets Beboere, Sæder og Skikke. Han talte Landets

*) I 1845 blev han Political Agent og Generalkonsul, 1860 Ministerresident og 1872 befuldmægtiget Minister, 1880 Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary — Pensioneret 1886.

Foruden sine engelske Dekorationer har han, som særlig Gunstbevisning, faaet Tilladelse til at bære Storkorset af Danebrog. Ellers maa Englændere ikke bære fremmede Dekorationer. Først i 1893 døde Sir John.

Sprog som en indfødt, thi han kom til Tanger som Dreng, hvor hans Fader før ham var engelsk Gesandt, og viste altid en kraftig, djærv og frygtløs Optræden, der imponerede. Kort sagt, han var en Brand.

Da England tilsyneladende har haft den største Interesse i, at Marokko beholdt sine nuværende Tilstande, har han ikke presset Sultanen til Reformer. Baade Indførsels- og Udførselshandelen har længe næsten udelukkende været i Englands Hænder, og i store Spørgsmaal øvede Sir John altid en almægtig Indflydelse paa Sultanen.

Han var til sidst ikke blot Englands, men ogsaa samtidig Østrigs, Danmarks og Hollands Repræsentant. Han var uden al Tvivl den betydeligste og mest fremragende Personlighed i Tanger. Hans Villie og hans Meninger bøjede man sig for. — Det kollegiale, venskabelige Forhold som i lang Tid bestod mellem »Foreign Agents«, og som dækkede over mange Fejl, var han uden Tvivl Skyld i. Han havde maaske selv i sit Temperament ikke saa lidt af Maurernes Egenskaber. Disse kaldte ham deres Broder og vendte sig med Tillid til ham — ja selv blandt dem vare hans Udtalelser og Afgørelser bindende.

I alle vigtigere Sager gik han direkte til Sultanen, en Forrettighed, som han ligefrem havde sikret sig ved Kontrakt, og som ingen andre af Konsulerne havde.

Sir John var altid i høj Grad raadsnar og allestedsnærværende, naar et eller andet politisk Spørgsmaal stod paa Dagsordenen, og mange af de andre Konsuler maaske tvivlraadigt stak Hovederne sammen.

Han gjorde hvert andet eller tredje Aar en Rejse til det indre af Marokko for at hilse paa Sultanen. Disse Gesandtskabsrejser foregik altid paa den af flere Forfattere som Pierre Loti og Amicis beskrevne Maade, som derfor ikke her nærmere skal omtales.

Paa disse Rejser bar Sir John som altid ellers europæisk Dragt; thi han havde en udpræget Aversion mod at smykke sig med mauriske Klæder, som saa mange Europæere, der leve i muhamedanske Lande, pleje at gøre. Hans Hjem var ligeledes fuldt ud engelsk paa hvert enkelt Punkt.

Sir Johns hele officielle Optræden var dikteret baade af Hensyn til Gibraltar og Englands hele Magtstilling i Middelhavet. Gibraltar faar nemlig, paa Grund af det spændte Forhold til Spanien, alle sine Levnetsmidler fra Marokko. England har saaledes kontraktmæssigt sikret sig Udførselen af 6000 Stykker Kvæg, hvilke ere en Livsbetingelse for Gibraltar. Kvæget udføres i levende Tilstand, hvad der ellers er forbudt. Sir John har fremdeles forstaaet at binde den marokkanske Regering saaledes, at den ikke kan afryste Aaget. Efter Fredsslutningen med

Paa Gesandtskabsrejse.

Spanien 1860, ved hvilken Marokko skulde betale 3 Millioner Duros = 600,000 £, laante England Marokko Pengene.

Paa Tangers Volde.

Sir John bragte det endog dertil, at der i sin Tid maanedlig blev sendt et Antal marokkanske Soldater, Askars, til Gibraltar for at blive underviste i engelsk Sprog og Eksersits.

De bleve godt behandlede, man solgte dem engelske Uniformer og Geværer. og derefter bleve de sendte hjem, begejstrede over alt det nye, de havde set — »Old England for ever«.

Et godt Indfald var det af Sir John, da han forestillede den marokkanske Regering, at den burde befæste sine Havne. Engelske Officerer vare i lang Tid beskæftigede med at opstille de kostbare 20 Tons Kanoner paa Tangers gamle Volde. Maurerne forstaa blot ikke rigtig at bruge dem.

Foruden sit Hus i Byen, havde Sir John paa det saakaldte »Monte« eller »Djebel«, en tæt vest for Murene liggende Højde, en Villa med en stor Have og dejlig Park, hvor han kunde udhvile efter Dagens Møje.

Denne Sommerresidens, som han selv havde bygget, kaldte han Ravensrock; den var anlagt i en prægtig Have, som havde hørt til hans Svigerfaders Ejendom og som han erhvervede, da denne drog hjem til Danmark, efter at Konsulatposten var ophævet og Forretningerne overdragne til Sir John. Ravensrock omtales af H. C. Andersen i: »Mit Livs Eventyr«.

Den marokkanske Lovs Bydende om, at ingen Kristen maa besidde Jord i Marokko, er forlængst en Saga, i det mindste hvad angaar Tanger. Det var Sir John, som brød Isen.

Som et Bevis paa den Tillid, Maurerne havde til Drummond Hay, tjener følgende:

En forhenværende Udenrigsminister hos Sultanen, der nu boede i Tetuan, var Hays gode Ven. Det var en meget oplyst og meget rig Maurer; men netop paa Grund af den sidste Egenskab havde han, der i sin Tid var en velset og meget betroet Mand ved Sultanens Hof, nu udsat sig for dennes Efterstræbelse — thi i Marokko kan man kun faa Lov at bo i Fred, naar man er fattig og intet har, som Magthaverne have Brug for. — Drummond Hay har selv fortalt, at en Aften, da han stod hjemme i

Maurisk Gentleman fra Tanger.

sin Stue i Tanger, kom den omtalte Maurers Søn ind til ham ad en Bagdør, og hviskende betroede han Hay, at Faderen havde faaet at vide, at han skulde fængsles, fordi man vilde tage hans Penge. Nu bad han sin Ven om at ville skjule Pengene. Dette lovede Hay, og næste Aften bragte Sønnen Faderens Kostbarheder og Rigdomme i Behold hos Hay, som modtog dem, uden at give noget som helst Bevis fra sig, og igen udleverede dem, da Faren var dreven over efter en frugtesløs Husundersøgelse hos den forhenværende Minister. Denne blev nu af Sultanen anset for en fattig — altsaa fuldt paalidelig Mand — og steg igen til Ære og Værdighed. I det hele taget var det farligt, den Gang som nu, i Marokko at besidde noget; — om det saa var en smuk Kone — man maatte da altid være parat til at spadsere ind i de frygtelige underjordiske Fængsler, som have gjort det af med saa mange.

Drummond Hay var af meget gammel og fornem Familie, men hans Slægt var ikke rig. Han kunde dog næmt være bleven det i Marokko, hvis han, som saa mange andre, vilde have brugt sin Indflydelse til egen Fordel og indladt sig i Handelstransaktioner. Men ingen kunde staa med renere Hænder end han. Han var Redeligheden selv og højt anset ogsaa af den Grund.

Jeg lærte ham at kende som en fuldendt Gentleman og den eleganteste Hofmand. Selv naar han, paa maurisk Vis, skældte ud eller syntes at skumme af Raseri i Underhandlinger med Muhamedanerne, var han den noble Mand. Han indgød en høj Grad af Respekt. Hans Hus var et strængt sædeligt Hus, og han var gennemtrængt af den dybeste Respekt for Kvinden, og taalte derfor intet urent i Nærheden af sin Hustru. Blandt Konsulerne var der jo et og andet mauvais sujet. En saadan blev aldrig taalt i Familien, allerhøjst kunde Hay give sig af med ham ude i Byen, eller naar han traf ham paa Rejse.

For øvrigt omgikkes Hay til daglig næsten ingen, og han gik næsten aldrig ud. Kun hans Broder, James, der var hans Sekretær, og den engelske Vicekonsul Reade, kom jævnligt hos ham. James fik Undervisning i Arabisk af en gammel prægtig Maurer, der spillede Skak. Han var en udmærket Jæger og Rytter, men dumdristig. Fn Gang tumlede han med Hesten ned ad en Skrænt, fra øverst til nederst, men han slap godt derfra. En anden Gang red han i et rasende vildt Ridt om Kap med en bekendt arabisk Rytter og vandt. — Araberen blev rasende! I sin Bog Western Barbary fortæller Hay selv denne Begivenhed saaledes:

»Intet Sted i Marokko er Landskabet saa henrivende smukt som i Sahel Skovene; der gror nemlig kæmpemæssige Stenege og Korkege sammen med slanke Birke og Palmetræer, ved hvis Side Kaktustræet skyder op. Under disse Træers frodige Løv og skydende op mellem deres Grene træffes Tamarisker, Gyvel, Dværgpalmer og Myrter, og under dem igen nærmest Jorden breder sig et Flor af alle Slags Blomster.

I flere Timer rede vi nu gennem det tætte Buskads, hvor vore Heste møjsommeligt banede sig Vej ad de snævre Stier, som min Vejviser Mallem Ahmed havde ført os ind paa.

Af og til opdagede han Spor af Skovens vilde Dyr: Hyæner, Løver, Pantere og Vildsvin, saa pegede han paa deres Fodtrin og talte i forskelligt Tonefald om hver enkelt. Gjaldt det Løven, var det med den Agtelse, som skyldes dens høje og mægtige Person, var det om Vildsvinet og Panteren, lød hans Stemme og Udtryksmaade hensynsfuldt og kavallermæssigt; kun naar Hyænen kom paa Tale, var det altid med den dybeste Foragt.

Vi vare nu komne langt ind i Skoven og traf her nogle Hyttcr i en frugtbar Dal, hvorigennem der flød flere Vandløb.

»Her bor den gamle Alarby Souklise (den tavse Alarby), som har solgt dig din Yndlingshest«, sagde Mallem. Vi stege af ved en Kilde for at puste. Flere Arabere kom os straks i Møde. En af dem skyndte sig lige hen til min Hest og kastede sig bogstavelig om Halsen paa den; kyssede den paa Panden og Øjnene med Tegn paa den største Ømhed. Dyret vrinskede og spidsede Øren; thi det havde genkendt sin fordums Herre. »Gud være lovet«, raabte Alarby, »du har ikke glemt mig, mit kære Barn, min Ædelsten! Aa! jeg skulde kendt dig blandt tusinde andre. Straks jeg saa din silkebløde Kjortel, dine fine Former og dit lille smukke Hoved, vidste jeg, at det var dig«.

Den gamle Arabers Øjne straalede af Glæde. »Aa! jeg kendte den, jeg kendte den!« raabte han til os. Skønt Alarby opdrættede Heste til Salg, bevarede han dog en rørende Kærlighed til dem.

Hadj Abdallah blev smittet af gamle Alarbys Henrykkelse over Gensynet med sin Hest og han lod sig straks trække til Side for at glædes ved en Historie, i hvilken Hesten og jeg spillede Hovedrollerne. Den var i Hoved-

trækkene en rigtig Gengivelse af, hvad der var hændt, dog maa man selvfølgelig altid tage Maurernes blomstrende Sprog og Fantasi i Betragtning:

»Da Fakir Abd-Eslam-Eslowy første Gang kom til Tanger, var hans Yndlingsslavinde just nylig nedkommen med en Søn. For at lykønske ham i den Anledning og for at bringe ham Gaver kom et Par Tusinde Ryttere fra Landet ned til »Den af Herren beskyttede By«.

Om Aftenen blev der af disse Ryttere holdt Lab el barode (Krudtleg) nede ved Stranden. Aa, hvilke Heste! de vare som Gazeller! Ære være Gud for hans Godhed mod Menneskene, da han gav dem disse prægtige Dyr! Hvilke Vidundere udførte de ikke!

Alle Bakkerne vare oversaaede med Folk fra Tanger og Omegn. Ud gennem de gamle Mure kom de smukke Kvinder og droge deres Haïker til Side for at betragte Ridtet, og for at deres gennemtrængende og glade Tilraab kunde opflamme Rytterne.

Mændene fra Ibdowa manøvrerede i Troppe paa et halvt Hundrede Mand. Salem med det solbrændte Ansigt stod under hele Ridtet paa Hovedet i Sadlen; saa kom Rytterne fra Tleg, de stode ret op oven paa Sadlerne, skøde Geværerne af og byttede Heste i fuldt Firspring.

Det var et Syn, som maatte glæde selv Profetens udvalgte, de lykkelige i Paradiset.

Jeg saa nu en europæisk Rytter komme ridende for at se paa Festen. Han red en Graaskimmel. Dens Hals var krummet; men den holdt Hovedet højt, Halen udstrakt og den strøg let hen over Jorden. Jeg saa nøje til og mit Hjerte bankede, da jeg maatte sige til mig selv: »det er mit Barn«! hvem andre end jeg skulde vel kunne opdrætte et saa smukt Dyr.

Et Øjeblik efter drejede Europæeren Hovedet mod mig, og der var ingen Tvivl mere, jeg kendte ham sikkert, det var Englænderens Søn, som havde købt Hesten.

Da Rytterne kom tilbage fra Ridtet, passerede de Nazaræeren, som de begyndte at spotte.

De morede sig over hans Sadel, hans Hests Hovedtøj og Tømme og raabte til ham, at han skulde komme og ride ud mellem dem, hvis han turde.

Han undskyldte sig, fordi han intet Gevær havde, og fordi han iøvrigt foretrak at være Tilskuer.

Jeg nærmede mig det Sted, hvor han holdt, og hørte da, at en Araber fra Tleg, som havde pareret sin prægtige sorte Hest paa nært Hold for at kunne betragte Europæerens Hest, raabte: »Er det ikke den stolte Nazaræer, som sidste Foraar kom forbi vor Teltlejr og roste

sig af at eje en Hest, der aldrig var besejret i noget Væddeløb? Den vantro Hund tør i Dag ikke prøve sit gamle Øg med vore Heste, fordi han ved, at han den Gang løj.«

»En Englænder nægter aldrig, hvad han har sagt. Min Hest vil kunne maale sig med disse, men her vil jeg ikke prøve det; thi hvis jeg nu viste din Stammes Mand, hvad min Hest duede til, vilde jeg sikkert bag efter blive fornærmet. Vælg en anden Dag eller bestem en lidt sildigere Tid i Dag, naar Folk have forladt Strandbredden. Saa skal jeg vise dig, at Nazaræeren er lige saa godt bereden, som nogen af Eder.«

»Giv mig din Haand, jeg modtager Udfordringen!« Hen paa Aftenen, da Rytterne og Tilskuerne vare ved at forsvinde, gjorde Manden paa den sorte Hest Tegn til den Kristne, som øjeblikkelig kom hen til ham.

Nogle Folk havde imidlertid lagt Mærke hertil, og snart gik det Rygte, at en Kristen vilde maale sig med en Araber.

Alle Rytterne og Tusinder af Tilskuere strømmede til.

Imidlertid havde »Englænderens Søn« begivet sig til Udgangspunktet for Ridtet. Jeg saa Cheikhen for Tleg Stammen udtage fem af de bedste Ryttere, som skulde følge den sorte Hest, og jeg skelnede i det Fjerne min egen

lille Hest, mit Yndlingsdyr. Den blev stillet i Midten. Jeg ønskede inderligt, at den Kristne maatte vinde; men han gjorde ogsaa fælles Sag med mit Barn, som jeg havde opdraget og som jeg ventede mig saa meget af.

Hestene satte af Sted; en Tid holdt de sig paa een Linie, man saa kun eet Legeme og eet Hoved; Tilskuerne raabte og skreg; men pludselig indtraadte der Dødsstilhed. Min Yndling havde taget Teten, tæt fulgt af den sorte.

Paa ny brød Larmen ud; thi den sorte kom forrest! jeg bed mig i Læben; skjulte Ansigtet i Hænderne og forbandede den Nazaræer, som saa daarligt forstod at drage Fordel af et saa udmærket Dyr.

Men nu ophørte Skrigene og Raabene, jeg vovede igen at se op. —

Den graa var forrest; nu kunde jeg ikke tilbageholde et Glædesraab, der kun modtoges af mørke Miner rundt om. Jeg havde nær raabt: »Hesten har jeg opdrættet, det er min Yndling«; men jeg vovede det ikke; thi det kunde have kostet mig Livet.

Da mit Barn kom først til Maalet, udbrød Tilskuerne i Vredesraab, men Cheikhen, der lod som han troede, at Sejren var uvis, gik hen til den Kristne og sagde spottende til ham:

»Hvem har vundet — du Vantro?«

»Ser du ikke, Cheikh over de udmærkede Heste, at jeg blev tilbage! ser du ikke, at min Pande er snavset af Sand?«

Men Tleg Araberen kom til, skummende af Raseri, og ærgelig over at have tabt. Blodet flød hans Hest ned ad Siderne, der vare bearbejdede af Sporerne.«

»Denne Nazaræer overgaar os kun i Hovmodighed. Gid Gud vilde brænde Bedstefaderen til den Mand, som har solgt ham en Arabers Hest.«

Den Kristne vendte sig nu mod Araberen, og sagde: »Havde jeg ikke advaret dig og dine Brødre, og sagt, at jeg nok skulde kaste Eder Støv i Ansigtet? Gud har villet, at min Hest skulde være hurtigere end Eders; hvorfor da spotte mig? Jeg er ikke stolt, tvært imod. Mine Landsmænd kunne nu med god Grund bebrejde mig, at jeg har nedværdiget mig til at ride om Kap med Eder.«

»Ti stille!« sagde Cheikhen. »Ved Du da ikke, at det er en Ære for en Kristen at faa Lov til at maale sig med selv den ringeste Muselmand; tror Du virkelig, Du kan sammenlignes med en af os?«

»— Hvis jeg ikke var Kristen og Englænder, kunde jeg maaske anerkende Eders

Overlegenhed; men da jeg er bægge Dele, tror jeg ingen kan maale sig med mig.«

»Hvad for noget!« raabte Ckeikhen, og et mørkt Udtryk lagde sig over hans Ansigt:

»Vover Du, Din Usling, at tale til mig i et saadant Sprog; Du bilder Dig da ikke ind at være min Ligemand?«

»— Jo, det nærer jeg ingen Tvivl om, og som Englænder er jeg desuden Din Overmand.«

Cheikhen lagde Haanden om sit Sabelhaandtag og spurgte, om han turde gentage, hvad han havde sagt.

»Jeg ler af Dine Trusler,« svarede den unge Mand, »for øvrigt skal jeg gentage, hvad jeg har sagt, Ord for Ord.«

I et Nu røg Cheikhens Sabel af Skeden og hen over Englænderens Hoved; samtidig afskøde flere af Tlegstammens Mænd deres Geværer lige mod ham, heldigvis vare de ikke skarpladte.

Var Nazaræerens Hest ikke bleven bange for al den Støj, og havde den ikke gjort et Spring til Siden, kunde det være bleven galt nok for ham.

En stor Riffmand kom desuden til Hjælp, og Englænderen slap uskadt bort.

»Profeten velsigne Graaskimlen, mit elskede Barn, Kongen over alle Heste, — og velsignet

være alle dens Forfædre«, raabte til Slut den gamle Alarby.«

Den Affære var dog ikke endt dermed. Drummond Hay klagede til Pachaen, der tog Tingen langt alvorligere, end førstnævnte havde tænkt. Hay erklærede da, at Fejlen for en Del laa hos ham selv, der havde indladt sig med en udisciplineret og raa Hob, og han forlangte kun, at Cheikhen i Nærværelse af hele sin Stamme skulde gøre en Undskyldning; men det mente Pachaen var at slippe for alt for godt Køb:

»Skal jeg ikke hellere brænde deres Boliger? Der maa statueres et Eksempel, hvis I Kristne fremdeles skulle kunne være i Sikkerhed her.«

Hay bad Pachaen om ikke at gribe til slige Tugtemidler; men denne lod, som han ikke hørte det og vendte sig til en af sine Undergivne:

»Put Cheikhen og et Dusin Stykker af hans Følge i Fængsel. Lad dem blive der, til de have betalt to Hundrede Mitzakels. Indbring til Larrache alle Cheikhens Hjorde, baade Hornkvæg og Faar, og lad Stammen vide, at saadan blive de straffede, som vove at krænke Lovene.«

Forgæves protesterede Hay, Befalingen blev udført, maaske fordi Pachaen selv havde et gammelt Regnskab at opgøre samtidig.

Det er for øvrigt sjældent, at en Araber sælger sin Hest, i Almindelighed kan en smuk Hest ikke købes for Penge, skønt disse i alle andre Livets Forhold have en forbausende Magt over de pengegridske Marokkanere.

Drummond Hay havde Lejlighed til i 1835 at bemærke Marokkanernes Kærlighed til deres Hest, da han ledsagede den ulykkelige Rejsende Davidson paa Vej til Uad Noun, hvor Davidson blev myrdet, inden han tiltraadte Rejsen til Timbuktu.

Han fortæller følgende:

»Vi rejste mellem Mehedia og Råbath, da vi bleve indhentede af nogle vel beredne Marokkanere. En af dem lod sin abildgraa Berberhest danse hen imod os, det var i øvrigt det smukkeste Dyr, jeg nogen Sinde havde set.

Jeg galoperede lige hen til ham og indledede en Samtale. Han blev øjeblikkelig i godt Humør, da jeg roste hans Hest, og jeg tilføjede da straks, at jeg vilde gøre hans Lykke, om han vilde sælge mig den.

»Hvad vil Du give?« spurgte Araberen. Jeg bød Hundrede og halvtredsindstyve Mitzakels, hvilket jeg syntes var en passende Sum her inde i Landet.

»Det er en god Betaling,« svarede Araberen, »men se paa Hesten endnu en Gang,« — han

red om paa venstre Side. »Se paa den her fra, og sig mig saa, hvad byder Du nu?«

»Godt! Du er en stakkels fattig Djævel, saa vidt jeg kan se, og Du er meget indtaget i Din Hest. Der skal ingen Ting være i Vejen for, at Du kan faa to Hundrede, giv mig saa Din Haand«*).

»Det er sandelig en god Pris,« svarede Araberen, hvis Øjne lyste af Henrykkelse. Jeg troede selvfølgelig, at Handelen var sluttet, og maa formodentlig have givet dette til Kende; thi Araberen havde øjeblikkelig set mig an for at ville gaa højere endnu, han satte afsted i Galop som et Lyn. Skimmelen slog Halen til Vejrs, og i mindre end ingen Tid saa jeg den som en sort Prik i Horisonten.

Jeg drejede mig til Siden for at tale med Davidson, men inden jeg vidste af det, var Araberen igen paa Siden:

»Se paa den! ikke et Haar er kommet i Uorden, hvad giver Du mig nu?«

Davidson pressede mig til at byde fire Hundrede Dukater hellere end at udsætte mig for, at Dyret skulde gaa fra mig.

Jeg begyndte da at handle igen, først bød jeg to Hundrede og halvtreds og derpaa tre Hundrede Dukater.

*) Maurerne give Haandslag, naar de slutte en Hestehandel.

Men nu gav Araberen mig Haanden, takkede mig og sagde:

»Du kristne Mand, nu kan jeg rose mig af den Pris, Du har budt mig, men Du skal ikke friste mig, det er forgæves. Jeg sælger ikke min Hest for alt det Guld, som baade Du og mange andre maatte eje.«

Da han havde sagt dette, red han bort til sine Kammerater.

Jeg kaldte paa Kaïden, Chefen for vor Eskorte, og spurgte ham, om han kendte Rytteren paa Graaskimmelen. Jeg tilføjede, at det maatte vel være en rig Mand, siden han havde afslaaet saa betydelig en Pengesum.

»Ak nej,« svarede Kaïden. »Jeg ved kun, at han er en stor Dumrian: han ejer ikke andet i Verden end den Hest, han rider. Han solgte sit Telt, sin Hjord, kort sagt alt, endog sin Kone, for at købe den, da den var Føl.«

Muhamedanerne og de Kristne.

I Almindelighed kunde man nok faa Lov til at færdes uantastet for Muhamedanerne i Tangers Gader, skønt Fanatismen naturligvis en og anden Gang kunde drive sit Spil paa en farlig Maade. Om Dagen færdedes vi næsten overalt, men om Natten var det raadeligst at holde sig inde. Et Par Gange om Aaret var det forbudt Europæerne at forlade deres Boliger. Det var, naar Bjærgfolkene fra Riff skarevis kom ned til Omskærelsesfesten. Saa skøde de nemlig ofte ind gennem Vinduerne til Europæerne, dog var det ikke sket for Drummond Hay. Henad Aften bleve de heldigvis jagne ud og Portene lukkede; — thi efter Solens Nedgang maatte de ikke være i Byen — og nu aandede Europæerne frit igen.

Der kunde ogsaa ske Ekscesser, naar Pilgrimmene kom tilbage fra Mekka. Faa Dage

efter at jeg havde forladt Tanger, dræbte saaledes en af disse Fyre, som havde aflagt det Løfte at dræbe den første Kristne han traf paa, en Franskmand i en af Tangers Gader.

Det var netop Krimkrigens Tider, og den franske Generalkonsul Smith henvendte sig til Drummond Hay, som den af alle Konsulerne, der havde størst Indflydelse hos Sultanen, for at formaa denne til at give Oprejsning.

Tidligere havde Konsulerne risikeret for meget ved at insistere herpaa. Hay fejrede ved denne Lejlighed en stor Triumf; thi han satte igennem, at Synderen blev hængt. Det var den første Muhamedaner, der blev aflivet i Marokko for Mord paa en Kristen.

Paa Gaden maatte vi altid passe paa ikke at stirre paa Maurerkvinderne.

I Tanger saa jeg saaledes aldrig Ansigtet af en voksen Maurerpige af god Familie. Kun en eneste Gang i en snæver Gyde — der var ingen Mennesker — mødte jeg en Pige. Hun slog Sløret til Side. — Du forbarmende Gud!

Det var en af de skønneste Kvinder, jeg har set — aa! noget saa smukt, godt, yndigt! — Men hun forsvandt som et Lyn, og jeg turde jo ikke standse hende.

Paa Landet kunde man nok træffe Kvinder, enten paa Vejen, hvor de tungt belæssede

vandrede af Sted ved Siden af Æsler eller Kameler, eller i Krattene, hvor de hentede Pindebrænde.

Maurerpige.

De vare i Reglen hæslige og ækle. Nogle af dem havde Masker for Øjnene.

Var det galt i Tanger at se paa en Muhamedanerinde, var det naturligvis værre endnu i de andre Byer, længere inde i Landet. Der gjaldt det for alt i Verden ikke at have noget at gøre med Maurerinderne. Blev det opdaget, var det den visse Død.

I en By i Marokko, hvor der kun var nogle enkelte Europæere, — Historien er sikker nok, jeg har den fra første Haand, — havde en Vovehals, fra det flade Tag listet sig til at gøre Bekendtskab med en meget ung og meget indtagende Maurerpige. De to kom jævnlig sammen ved Nattetide, naar alt var tyst og stille, og Mørket skjulte deres Færd.

I lang Tid gik alting godt, saa blev Pigen borte. Hver Aften spejdede han, med bange Anelser, forgæves over Tagene efter hende. Endelig kom Jøderne i Kvarteret, som altid ere de Kristne hengivne, og fortalte ham, at Pigens Forældre vare rasende, de troede at have opdaget Sammenhængen, skønt hun intet vilde tilstaa. Jøderne raadede ham indstændigt til at flygte, da de mente, han ellers vilde være Dødsens. Europæeren var imidlertid en modig Gut, der ikke vilde forlade sin Post, saa herom vilde han ikke høre Tale: flygte! nej aldrig! om saa han skulde dø Dagen efter.

Der gik atter en Tid. En Aften susede

en Kugle om Ørerne paa ham, da han stak Hovedet over Tagaabningen.

Saa endelig en Dag, han sad paa Taget, og stirrede frem for sig, saa han pludselig hendes Hoved komme til Syne over en Mur. Hun kaldte paa ham ag løftede et lille Barn op i sine dejlige Arme, viste ham det, og sagde, at det var hans. Hendes Forældre havde pryglet hende, for at hun skulde gaa til Bekendelse, at det var hans, — men aldrig i Verden vilde hun røbe ham — saa forsvandt hun — og han saa hende aldrig mere. Se det er kort og godt Fortællingen om en trofast lille Araberinde.

Drummond Hay havde to Konsulatstjenere, det var unge smukke Maurer med en kæk Optræden; men de vare storsnudede og selvfølgelig fanatiske som alle Muhamedanere. Dog viste de sig ubetinget tro overfor Drummond Hay og hans Familie.

Da de en Gang fulgte Drummond Hays tre smaa Børn fra Konsulatet i Byen ud paa Landstedet, hvor Børnene skulde lege, mødte de en Bande Pilgrimme, der væltede sig ind paa Soldaterne, og vilde rive Børnene ned af det Æsel, som de rede paa. Tjenerne kastede sig resolut ind mellem Urostifterne, skældte dem ud og dreve dem tilbage. Kort sagt! de klarede sig glimrende, og de hellige Hadjimænd

maatte tage Benene paa Nakken; — men det var ogsaa et Par Kæmpekarle.

Muhamedanerne tro om de Gale, Idioterne og de Fjollede, at medens disse Staklers Legemer vandre her paa Jorden, holdes deres Forstand fangen af Gud. Kun naar de ville sige et eller andet, slippes den løs for et Øjeblik; derfor bør deres Ord altid modtages med Ærbødighed som en Aabenbaring, og derfor faa disse Ulykkelige Lov til frit at spadsere omkring ofte til stor Fare for Europæerne.

Drummond Hay fortæller selv et Sammenstød med en Gal saaledes:

»Det hændte i Aaret 1830, at jeg nær var bleven et Offer for en Helgens Luner. Jeg og min Søster spadserede paa Strandbredden nedenfor Murene, da jeg pludselig opdagede oven over os en løjerlig vildt udseende Fyr med et mægtigt ukæmmet Haar, som faldt ham ned over Ansigtet. Jeg antog ham for en Hellig.

Han holdt sig halvt skjult et Hundrede Skridt fra os og sigtede paa os med sit lange Gevær. Heldigvis var der en Klippeblok i Nærheden, bag hvilken vi kunde søge Tilflugt. Der bleve vi staaende længe, stadig ventende paa, at den Gale skulde forsvinde; men han holdt Stand. Nogle Forbigaaende, som jeg bad om at lægge sig imellem, indskrænkede sig til

at bøje Hovedet og mumle et og andet, hvoraf jeg kun hørte Ordet: Sidi Tayeb (det var Helgenens Navn), saa fortsatte de Vejen. Men Vandet begyndte nu at stige, og vi havde Valget mellem at drukne eller blive skudte. Vi foretrak det sidste. Jeg aftalte med min Søster, at hun skulde flygte i en Retning og jeg i en anden. Jeg sprang da først frem. Den Gale sigtede, skød, og jeg hørte Kuglen hvisle i Vandet bag ved mig. Jeg løb nu lige løs paa Fyren op ad en Sti; men jeg opdagede snart, at han roligt var i Begreb med at lade paa ny, og jeg var bange, han skulde blive færdig, inden jeg naaede op til ham, hvorved han vilde have bedre Lejlighed til at ramme, end første Gang, — derfor gjorde jeg som min Søster, jeg stak af.

Lige saa snart jeg kom hjem, gav jeg hans Signalement til Vagten, og vi vare just parate til at drage ud for at fange ham, da han i det samme leende af fuld Hals kom ind i Gaarden, for at forære mig en Kurv Meloner. Han var aabenbart saa gal, som han kunde være, og derfor ogsaa saa hellig, som han kunde blive.

Det kunde ikke nytte at tage haardt paa ham, og jeg nøjedes da ogsaa med at forlange af Guvernøren i Tanger, at han skulde sorge for at gøre Individet uskadeligt, til han kunde blive ført bort til det Indre af Landet.«

I det hele taget var der i 1853 stærk Gæring i Marokko, og kun Frygten for England holdt Befolkningen saa nogenlunde i Ave.

Det eneste ubehagelige ved mit Ophold i Tanger, var netop denne Befolkningens fjendtlige Holdning. Naar jeg gik paa Jagt, var der aldrig noget i Vejen fra de Maurers Side, som vare Bekendte af Drummond Hay, men de af dem, som ikke vidste, at jeg stod under hans Beskyttelse, saa altid vredt til mig, og deres Holdning kunde være truende nok. Ogsaa Gadedrengene kunde mangen Gang være nærgaaende.

Sommetider vare vi uforsigtige nok, som naar vi unge — Hay vidste selvfølgeligt intet derom — ved Aftenstid med Knipler gjorde Jagt paa Kattene over de flade Tage. Saa sprang vi i Kaadhed fra Tag til Tag over Gaden — de øverste Stokværk ere byggede tættere sammen — bleve vi opdagede af en eller anden Maurer, blev der straks en Skrigen og Skraalen, og vi maatte skynde os hjem. Det var en herlig Spas, men jeg indrømmer det var en uforskammet Kaadhed.

Jægerliv.

Drummond Hay og Hustru modtoge mig med den mest overvældende Gæstfrihed og Velvillie, og faa Mennesker skylder jeg saa meget som dem, hvis Gæst jeg var i fire Maaneder. Rigtignok boede jeg ikke i Drummond Hays Hus; men der var sørget for Bolig til mig tæt ved, og Maaltiderne indtog jeg i min Værts elegant møblerede Konsulatsbolig i Byen.

Sir John interesserede sig meget for Bevarelsen af Jagten i Tangers Omegn, hvorfor han udvirkede et Edikt fra Sultanen, der forbød Fremmede — eller rettere Personer, som ikke vare bosiddende i Tanger — at jage indenfor en Afstand fra Byen af 10 engelske Mil. Ligeledes var det Hay, som indstiftede en Fredningstid for Vildtet.

Straks den første Dag fik jeg min Jagtlyst tilfredsstillet. Sir John vilde aabenbart sætte mig paa Prøve. Hestene bleve førte frem, der var en lille graa Araberskimmel til mig, den tilhørte Drummond Hays Broder.

Vi rede gennem de snævre Gyder ud gennem en af Portene, og snart gik det hen over Stok og Sten. Mynderne vare med. Efter en Stunds Forløb støvede de en Hare op, og saa begyndte et halsbrækkende Ridt.

Jeg slap godt fra det, uvant som jeg var med at sidde paa en Hest; men heldigvis varede det ikke længe, før Mynderne toge Haren.

Englænderne bryde sig for øvrigt ikke meget om Parforcejagten efter Harer, da Mynderne altfor hurtigt indhente Vildtet.

Jeg maa formodentlig have klaret mig til min Værts Tilfredshed; thi fra nu af var jeg daglig med paa Jagt.

I Almindelighed kom jeg op Klokken mellem otte og ni, saa var der næsten hver Dag Jagt enten til Hest eller med Bøsse og Hund.

I Jagten deltog, som Regel, Drummond Hay, hans yngre Broder James, den neapolitanske Generalkonsul de Martino, den engelske Vicekonsul og jeg.

Vi vare altid eskorterede af nogle af Sultanens Soldater, som stode til Drummond Hays Raadighed, ofte tillige af en Del Maurer.

Dagene gik med Jagt. — Af Fugle fandtes alle vore Efteraarsfugle. Brokfugle var der saaledes mange af, og dobbelte Bekkasiner fandtes i millionvis, desuden ikke saa faa Snæpper, som holdt sig paa enkelte, bestemte, lavtliggende Steder i Kratskoven.

I den regnfulde Tid var det sumpede Lavland syd for Tanger fyldt med Vandfugle. Blandt dem, som kom og sloge sig ned her, maa nævnes smukke Traner, der sikkerlig skylde deres yndefulde Flugt at de kaldes »Demoiselles de Numidie«; desuden var der talrige Flokke af Flamingoer. Paa Afstand lignede de med deres skarlagenrøde Vinger et Regiment engelske Infanterister.

Høns, især den store røde Agerhøne, var der i Mængde.

Maurerne skyde ikke Agerhønsene i Flugten som vi. De stige til Hest og i flyvende Fart ride de efter dem, ledsaget af en Meute af Hunde, der ere opdragne til denne Parforcejagt. Der kan bruges alle mulige Hunde lige fra den stygge Araberrace med de lige opstaaende Øren og de korte Ben, til den elegante europæiske Jagthund. Medens Fuglene nu flygte,

forfølge Mennesker og Hunde dem til Vingerne trættes og de falde til Jorden, hvorefter Myrderiet begynder.

Fuglene ere saa vante til at blive jagne paa denne Maade, at det næsten ikke er muligt i Egne, hvor der er stærk Jagt, at komme dem paa Skud. Der er da ikke andet at gøre end at skyde dem paa Jorden. Ved hvert Skud faar man da ofte en Snes Stykker.

Hay var en Gang paa Jagt med Hadj Abdallah og stod da paa en og samme Plet og skød en Mængde paa omtalte Maade. Abdallah stod med sin blodige Krumkniv i Haanden, for efter hvert Skud at styrte frem over de stakkels saarede Fugle, som han skyndte sig med at skære Halsen over paa, forinden de droge deres sidste Suk. Hver Gang raabte han Bismillah! (i Guds Navn) og han passede altid at vende Fuglens Hoved mod Øst.

Fandt han en Fugl, som allerede var død, lagde han den skyndsomt ned igen med et dybt Suk.

For aabenbart at forhindre enhver som helst Grusomhed mod Dyr, der skulde aflives, har Muhamed, eller snarere Moses, forbudt Folk at nyde Kødet af de Dyr, som ikke vare dræbte ved et eneste Snit eller Hug af en skarp Klinge. Som Følge deraf er det Dyr, der er

død en naturlig Død, utjenlig til Føde. I lige Maade maa intet Dyr dræbes, uden at der er sagt en kort Bøn. Nogle Lærde have dog ment, at man uden Skade kan spise Kødet af Vildt, som er skudt og faldet død til Jorden, naar blot Jægeren har været saa forsigtig, da han ladede sit Gevær, at raabe:

Bismillah!
I Guds Navn!

Enkelte Rørdrumme traf jeg ogsaa paa Jagterne. Storken er hellig. »Skyd frem for alt ingen af dem,« blev der sagt til mig.

Da jeg havde været i Tanger en Maaneds Tid, og var kendt i Egnen, fik jeg Lov at gaa alene paa Jagt, naar Drummond Hay havde Forfald. Der laa ikke langt udenfor Tanger en lille Mose, hvor jeg skød en Mængde Bekkasiner. Naar jeg havde løsnet det første Skud, kunde jeg være vis paa at se en halvvoksen maurisk Dreng til Hest komme susende ned ad Bakken. Ved Moseranden slap han Hesten, og rendte saa ud til mig i Mosen, hvor han morede sig mageløst, hver Gang jeg nedlagde en Fugl.

Det hændte, at han endog havde en Appelsin med til mig, — en forbausende Velvillie, — thi ellers plejer Omkvædet at være:

»Den Kristne paa Korset, og Jøden paa Krogen.«

Bekkasinerne holde næsten altid til paa sumpet Terrain. Der lettede en eller to ad Gangen, og de holdt god Stand, akkurat som her hjemme; men de vare ikke saa fede som vore. Jeg skød i Slutningen af November og i December en uhyre Mængde af dem.

Hvad der gjorde Opholdet saa fortryllende, var, foruden den dejlige Jagt, det glimrende Efteraarsvejr med den rene Luft mildnet af Havbrisen. Kedeligt nok havde vi Regn i fjorten Dage i Træk, i den Tid var der ikke en tør Trevl paa mig — men snart havde vi dejligt Jagtvejr igen.

En Gang var jeg ene gaaet ud om Morgenen. Op ad Dagen brød et øsende Regnvejr løs, det blev til et helt Skybrud, saa vedholdende strømmede Vandet ned. Da jeg, paa Hjemvejen kom til en lille Bæk, som jeg om Morgenen havde kunnet skræve over, var den bleven til en rivende Strøm. Paa den modsatte Bred stode flere Maurer med nogle Kvinder, som kom fra Torvet i Tanger, og som nu skulde hjem.

De kunde ikke komme over. Vi stode hver paa sin Side og saa raadvilde ned i Strømmen, da besluttede jeg mig endelig til at bide i det sure Æble og forsøge et Spring, thi at blive ude paa Sletten Natten over, var det samme som at risikere Livet. — Saa

sprang jeg da — lige ud i Strømmen — fik heldigvis fat i en Tjørnebusk og reddede mig selv og min Bøsse over paa den anden Side, hvorpaa jeg skyndte mig hjem, overladende Maurerne til deres Skæbne.

Skønt jeg som oftest hentede Bekkasiner fra min Mose, traf det sig dog ogsaa, at jeg fik Skud til andet Fuglevildt der. En Dag anskød jeg en Rørdrum — den faldt i Sumpen, og jeg vadede ud efter den. Da jeg kom den nær, sprang den med gnistrende Øjne lige løs paa mit Hoved, saa jeg maatte værge mig. Snart fik jeg den dog slaaet ihjel og puttet i min Taske.

Om Aftenen spiste vi den hos Reade. Den smagte ganske fortrinligt. Brystet lignede Harekød.

Hulepindsvin traf vi ikke saa sjældent. Drummond Hay og jeg nedlagde ofte saa meget Vildt, at vi havde Taskerne fulde. Somme Tider ledsagedes vi af Maurerne fra Landsbyerne, saa kan det nok være, at Skuddene knaldede.

Paa slige Jagter havde man jo af og til morsomme Hændelser. Drummond Hay var f. Eks. en Gang paa Hønsejagt og jagede i Kratskovene. Pludselig kom kan ud af Buskadset til en Bæk, hvor en fem, seks mauriske Piger just kom op af Vandet i deres Nøgenhed. Da de saa Jægeren skrege de op og holdt Hænderne

for Ansigtet. Hay skyndte sig væk, men det slap ganske naturligt ud af ham: »Naar Pigerne i mit Land blive overraskede, søge de først at dække Legemet, ikke Hovedet.«

»Pigerne i Dit Land maa være meget dumme,« svarede en af Flokken, »jeg ved da, at det er ikke derpaa, man kender dem igen.«

Saa langt nordpaa som til Egnen ved Tanger, kom der meget sjældent Løver, dog hændte det, at de vare sete strejfe om i Egnen. Der blev da anstillet Jagt paa dem, saaledes Aaret før jeg kom; men Jagten gav intet Udbytte.

Det var en Gang hændet Drummond Hay, da han stod paa Post paa en af de snævre Vildsvinestier i de uigennemtrængelige Kratskove ved Kap Spartel, at han hørte nogen træde haardt i den efter Regnen bløde Jord inde ved Siden af paa en anden Sti.

Det lød, som det var en Mand paa bare Ben eller i Tøfler, hvorfor Hay raabte ham an flere Gange, dog uden at faa Svar. Siden saa de Løvens friske Spor, dens store Labber stode tydeligt i den bløde Jord. Saa nær havde han dog været den.

Hyæner var der en Del af i Landet.

Arabernes Foragt for disses Kujonagtighed og Dumhed har ingen Grænser. Den kaldes

paa Arabisk dubball eller albaa, hvilket betyder Dumhed.

»Tænk Dig, kristne Mand«, sagde Hadj Abdallah en Gang til Drummond Hay, »naar det Dyr blot har faaet Hovedet skjult, bilder det sig ind, at Resten af Kroppen er usynlig.«

»Jeg husker, at jeg og en Ven kom til en Hule, hvor der sad saadan en Kanaille gemt. Vi havde ingen Vaaben, kun en Knortekæp og en Snøre. Inde i Hulen saa vi Hyænen ligge med Hovedet gemt i en Klipperevne. Min Ledsager traadte ind, og jeg hørte ham tale højt derinde i Hulen.

»Vi have taget fejl, den er her ikke.

Den kaldes dum; men den er fiffigere, end man skulde tro, den skal nok tage sig i Agt for at være her. — Nej, nu er den langt borte. Her er lyst og jeg kan se alting — den er her ikke.« Imens sneg han sig nærmere med Kæppen i den ene og Snøren i den anden Haand.

»Hvis Hyænen var her, skulde jeg nok tage mig i Agt; den er tapper, den er hverken bange for et eller to Mennesker — ja heller ikke for tre — eller et helt Dusin. Den er tværtimod snild, hvad man saa end siger om den.«

Nu lagde han Løkken om dens Ben, trak til og raabte ud: »træk! træk til! —

her er den Tosse, den Usling, den feje Karl.«

Jeg trak til, og da Hyænen var udenfor Hulen, ekspederede vi den over i den anden Verden.«

Naar vi hen ad Eftermiddagen kom hjem fra Jagt, klædte vi os om til Middag Kl. 6.

Vi begyndte i Reglen med smaa Østers, som bleve samlede paa Klipperne ved Lavvande. De vare saa smaa, at vi spiste dem med Theskeer: hvorfor der ogsaa var en tredive, fyrretyve Stykker til hver.

I det hele taget var Hays Køkken af første Sort, Retterne vare en Blanding af maurisk, fransk og engelsk Mad, lige fra Maurernes Kuskussu, lavet af Gryn, Bedekød, Krydderier og Urter, til Fisk, Vildt, alle Slags Frugt og de glimrende engelske Buddinger.

Dertil drak vi glimrende Vine, blandt andet en let Rødvin, som Hay selv pressede, og som passede brillant til Østers.

Naar Hay var i Middagstoilette, sort Kjole og med broderet Hue paa Hovedet, en saakaldet »smoking cap«, saa han stolt ud. Den fyrretyveaarige Mand var som skabt til alt, hvad han tog sig for, om det saa var at præsidere ved et Bord.

Efter Middagen fulgte jeg Madame op i Dagligstuen, hvorefter Kaffen og Cigarer

blev serveret af de to mauriske Tjenere nedenunder.

Klokken blev snart ni, saa drak vi The, jeg legede lidt med de Børn, som den Gang vare ganske smaa, og som nu allerede ere godt til Aars. Herregud, nu er det længe siden, jeg løftede den lille Allis i Vejret, medens hun vedblev at raabe: »Mas, mas« (mere) og nu er lille Robert Hay Englands Repræsentant i Tunis.

Vi gik tidlig til Sengs, jeg sagde da Farvel og forsvandt forbi de to mauriske Soldater, som altid sov i Forhallen, og som udelukkende forrettede en Slags Vagttjeneste, medens Hay desuden havde en Mængde andre muhamedanske Tjenere.

Paa Vildsvinejagt.

Det var nu i Slutningen af November Maaned, og vi havde det mest himmelske Vejr.

Det var Tiden at jage Vildsvin. I Nordafrika er denne Jagt ubetinget den interessanteste.

Vildsvinene opholde sig i de mest uigennemtrængelige store Kratskove ved Kap Spartel, og vi droge da ud, forsynede med vore glatløbede Kuglebøsser, thi det var strængelig forbudt at skyde med Hagl paa disse Jagter. Andetsteds bruges maaske Lansen, men her kendte vi ikke andet end Kuglebøsse.

Min Dublet var for Resten ikke til at kimse ad, paa 100 Alen kunde jeg ramme en Trepægleflaske med den. Her i Tanger var

der ingen andre end Drummond Hay, som kunde arrangere saadan Jagt; thi paa Grund af den store Anseelse, han nød, kunde han altid stævne en hel Del Maurer til at give Møde for at deltage i Jagten. De mødte da med deres tre Alen lange Bøsser, med hvilke de for Resten skøde fortrinligt, og de førte altid en Del gemene Køtere med, der vare udmærkede til at opsnuse og forfølge Svinene og drive dem frem.

De europæiske Jægere af Drummond Hays Jagtselskab bleve stillede op akkurat som paa Klapjagterne her hjemme. De stode i Lysningerne og posteredes paa aabne Pletter, samt paa de Stier, som Vildsvinene havde dannet. Derpaa begyndte Maurerne at drive Kratskoven af, under en frygtelig Støj og Alarm og hjulpne af deres Kobbel af Køtere. De indskrænkede sig ikke til at være Klappere, men de skøde akkurat lige saa godt og lige saa meget som vi andre, hvorfor det ikke altid var en ufarlig Sag at deltage i disse Jagter.

Vi løsnede ofte Skud paa meget langt Hold, naar Svinene kom styrtende i flyvende Fart over de aabne Pladser. Saadan paa en halvanden à to Hundrede Alen har jeg mangen Gang holdt til et Svin.

Man maa være hurtig i Vendingen, thi Vildsvinene komme i meget hurtigt Løb sprin-

gende og hoppende som Hjorte. Det er sjældent, at man har langt Skud, i Almindelighed kommer Svinet tæt ind paa en, inden man kan holde til det. Skyder man det saa ikke stendod paa de snævre Stier, render det over en, og det kan da blive farligt nok. En Gang havde jeg min Hyre med en So, hvis Grise jeg kunde høre i Krattet, men ikke se.

Det hændte heller ikke saa sjældent, at anskudte Dyr satte sig til Modværge.

Drummond Hays Broder blev saaledes en Gang rendt over af en So paa en snæver Vildsvinesti. Den flængede hans Benklæder, idet den styrtede frem og kastede ham omkuld med Snuden, saa han slog en Kolbøtte.

Vi gave næsten aldrig Dyrene Fangst, naar der da ikke var Fare paa Færde. Nej, vi knaldede dem en Kugle til, om det var nødvendigt.

Saadan jagede vi Dage i Træk, ude paa Kap Spartel eller andetsteds. Det kunde være anstrængende nok, men det var et herligt Liv for os unge, der vare fulde af Livsmod. Naar vi derfor om Aftenen sloge Lejr et eller andet Sted, efter Dagens Anstrængelser, og Drummond Hays dygtige Kok gjorde sin Pligt, vare vi saa vel tilpas, som jeg sjældent erindrer at have været det.

Vildsvinekødet blev i Almindelighed ikke benyttet. Kun naar det var et ualmindeligt lækkert Svin, blev der skaaret Stykker ud til Koteletter eller Mørbrad, og den franske Kok, der bar det, ogsaa i Danmark paa Kogekunstens Omraade bekendte Navn Vincent, forstod da helt vel at kildre vore Ganer. Særlig kunde de unge Svin smage dejligt. Til Maaltidet, som altid holdtes i det store Spisetelt, blev der selvfølgelig drukket mangt et godt Bæger Vin.

Naar Mørket faldt paa, blev der tændt store Baal udenfor Teltene og Maurerne grupperede sig da i Kres herom. Saa stegte de det Faar, som en fremmed Jæger altid maa give dem, naar han skyder sit første Vildsvin, og saa fortalte de Historier, eller morede sig med at springe gennem Lejrildens Flammer. Drummond Hays Broder, Reade og jeg deltoge ofte i denne Leg sammen med de unge Maurer. Ikke saa sjældent svede vi Øjenbrynene. Hay sad derimod næsten altid i sit Telt og saa til. Det anstaar sig ikke saa stor en Mand at blande sig med Hoben.

Somme Tider fortalte Sir John os Jagthistorier fra sine mange Udflugter eller ogsaa berettede en af Araberne sine Oplevelser. Disse

Historier, som bleve fortalte ved den flammende Lejrild, gave mig bedre end lange etnografiske og geografiske Beskrivelser et Billede af det forunderlige Folk og Land, som jeg levede i.

I Tidernes Løb er Erindringen om disse interessante Fortællinger for en Del udvisket. Nogle af dem gengives derfor efter Sir Johns egne Optegnelser i hans Bog »Western Barbary«.

I.

Den gamle Vildsvinejæger.

Vi rede just Skridt for Skridt op ad Bakken, idet vi førte Hestene snart til den ene snart til den anden Side for at finde Vej i det vanskelige Terrain, da vi i det Fjerne hørte Hundeglam.

»Hør!« raabte min Ven El Hadj Abdallah, Cheikhen fra Landsbyen Suang. »Hør! det er gamle Zeitsun.«

Jeg sporede min Hest og naaede netop Bakketoppen tids nok til at faa Øje paa et vældigt Vildsvin, der godt halvt Hundrede Alen fra mig kom styrtende tværs over Ridestien, efterfulgt af en Mængde Hunde, der hylede og glammede det bedste de kunde; i det Fjerne hørte jeg Jægernes Raab.

»Vil du ud med dig, din Jødetamp!«

»Paa ham, Zeitsun!«

»Tag dig i Vare, Jawan!«

»Der er kun een eneste Gud!«

Og næsten samtidig saa jeg flere lange Bøsseløb glimte inde i Krattet.

Jeg holdt stille, til Mændene kom frem, og jeg saa da strax, at der blandt dem var mange gamle Venner og Jagtfæller.

Allesammen vare de halv nøgne, kun Benene vare omhyggeligt beskyttede af Halvstøvler, der vare flettede af Palmeblade, akkurat som de gamle Grækeres Støvler, og et Stykke Læderskødskind dækkede den nederste Del af Legemet for at beskytte det mod Krattets spidse Tjørne.

Nogle af Folkene vare bevæbnede med lange Geværer, andre havde store Knive eller Økser, dels til at bane sig Vej med i det tætte Buskads, dels til Forsvar, hvis Vildsvinet skulde finde paa at angribe.

Alle Mand fulgte efter de rasende Hunde.

Just nu lød der et Skud til højre for os, i den Retning, hvori Dyret var forsvundet: Alt standsede og lyttede et Øjeblik.

Paa Hundenes Hyl kunde Jægerne let høre, at nu var Dyret ved at udaande, og hele Flokken styrtede fremad, saa hurtigt som muligt. Hver kaldte ængsteligt paa sine Mynder og søgte ved de venligste og kærligste Tilraab at advare dem:

»Mine kære Børn! — Mine elskede! — Tag Eder i Agt! — Det er en Vantro! — Han har set dig — den Nazaræer! — Han vil hævne sig paa dig! — Aa, tag dig i Agt! — Der er kun een Gud!«

Da Mallem Ahmed, den gamle Soldat, som førte vort lille Train, just nu naaede op til os med Bagagemuldyrene, gav jeg ham Ordre til at ride en Fjerdingvej længere frem til en Brønd, hvor jeg vidste, der var Skygge, og hvor han skulde vente paa mig.

Baade jeg, Abdallah og min Tjener Sjarky — de sidste to vare begge gamle prøvede Jægere — afgave vore Heste til Soldatens Omsorg, hvorpaa vi alle tre søgte ind i Krattet. Her naaede vi snart det Sted, hvorfra Geværskuddet havde lydt.

Der stod en gammel firsindstyveaarig, hvidhaaret, men kæmpestærk Skikkelse. Det var den Mand, som havde skudt Vildsvinet. Han var just i Færd med at lade sit Gevær paa ny, da vi kom.

Dyret, der var tumlet om i noget Tjornekrat, var omringet af Jægere og Hunde og forsvarede sig tappert, men blev naturligvis snart ekspederet, som det sig hør og bor.

Det var et mægtigt Dyr!

Tre af Hundene vare blevne saarede, den ene dødeligt. I det stakkels Dyr var der netop saa meget Liv tilbage, at, da dets Herre, en

ung Bjærgbo, kom løbende til og tog det paa sine Knæ, kunde det endnu logre med Halen og rejse Hovedet op.

»Ak! min stakkels Hund,« sagde han, »havde jeg ikke advaret dig mod at komme for nær til den Vantro?«

Da Hunden udaandede, stod Taarerne Jægeren i Øjnene.

»Guds Villie ske!«

Der var imidlertid snart ryddet en Plet, hvor Dyret kunde finde sin Grav. Hver Mand bragte, som Tegn paa sin Deltagelse og Sorg, en Sten og lagde den derpaa. Ogsaa jeg føjede med en vemodig Følelse min til de andres for at skabe dette simple Mindesmærke.

Det gjaldt dernæst om at faa de to andre saarede Hunde i Orden. Spidsen af et Aloe-Blad erstattede Kirurgens Naal, og Bladfibrene gjorde det ud for Silke.

Der blev imidlertid tændt et Baal, og Vildsvinet, eller som Araberne kalde det El Kunjar, blev stegt til Føde for Hundene, dog ikke uden at man først havde tilbudt mig Løvens Part, hvilket gav Anledning til, at man hviskende morede sig paa min Bekostning.

»Det er i sin Orden, at »Jan« skal have en bedre Part, end de andre Hunde.«

For øvrigt maatte jeg sige nej til Opmærksomheden, da jeg ikke havde nogen, som kunde

tilberede mig en Svinesteg; derimod indbød jeg alle mine Spottere til at følge med til Brønden, hvor jeg lovede at traktere dem med Brød og Frugt. Selvfølgelig blev Invitationen ikke afslaaet.

Solen var nu paa sit højeste for den Dag og kastede sine brændende Straaler lodret ned paa os, medens vi banede os Vej ned ad Bakken til Stien ved dens Fod.

Hist og her paa denne traf vi Stendynger, som indesluttede en eller anden ulykkelig Rejsendes Lig.

Disse Grave vokse stadig, thi de Fromme, som passere forbi, kaste hver sin Sten derpaa, saaledes som det har været Skik fra de ældste Tider:

». . . . . Vagæ ne parce malignus arenæ
Ossibus et capiti inhumato
Particulam dare.
(Horats).«

Slige Minder om gammel Skik eksisterer i mange forskellige Lande.

Jeg, den Vantro, lagde ogsaa min Sten hen ligesom de andre, idet jeg mumlede et godt Ønske, medens mine Rejsefæller ledsagede deres Gave med en Bøn til Allah for den Dødes Sjæl.

Dette kunde der for enkeltes Vedkommende maaske nok være den største Anledning til, thi jeg er tilbøjelig til at tro, at en og anden af mine Følgesvende nok kunde være den, der

havde ekspederet en af dem, hvis Sjæl vi havde bedt for, over i den anden Verden til Profeten.

Sikkert er det, at de Folk, som den Dag vare mine Gæster, udgjorde en af de vildeste og mest imponerende Bander, som jeg nogen Sinde har set i mit Liv. Ikke des mindre befandt jeg mig i fuldkommen Sikkerhed iblandt dem, thi vi havde jo »brudt Brød og spist Salt« sammen.

Tilmed havde jeg mangen Gang tidligere nydt Jagtens Anstrængelser og Glæder i deres Selskab, og de betragtede mig som en Broder, for hvem de hellere vilde vove Livet, end taale, at nogen krummede et Haar paa mit Hoved.

II.

Løverne i Riffbjærgene.

Ahmed havde bredt Tæpperne ud i Skygge af Træerne ved Kilden, og der sade vi nu, medens Druerne og Vandmelonerne snart forsvandt for de mange Gæsters Indgreb, alt imens Samtalen gik, og Solen gled ned mod Horisonten.

Den gamle Jægersmand, som havde saaret Vildsvinet, sagde os, at han et Øjeblik havde svævet i Livsfare. Da han nemlig havde skudt, styrtede Dyret i det samme løs paa ham, og det kunde let være bleven galt for Veteranen, hvis det ikke hurtigt var lykkedes ham at springe om bag et Træ.

»Man siger, og det er ogsaa sandt, at jeg er en gammel Løvejæger, men tro mig, der er større Fare ved at jage Vildsvin, end ved at forfølge »Skovens Sultan«, thi denne sidstes

Angreb er man altid mer eller mindre forberedt paa.«

I Riffbjergene, hvor den gamle ofte havde gaaet paa Løvejagt, er hver Løvejæger bevæbnet med et Gevær, en Dolk og tre eller fire Jernspyd. Man graver et Hul i Jorden paa et Par Alens Dybde, akkurat stort nok til at rumme en knælende Mand. Nu fæstes Spydene i Jorden med Spydbladene i skraa Retning frem efter.

Ligesom ved Vildsvinejagterne indtager nu hver Jæger sin Plads i disse aabne Grave, der ligge paa Steder, hvor Løven plejer at have sin Gang.

Klapperne drive nu Krattet af henimod Jægerne under et vældigt Spektakel af Trommer, Skrig og Geværskud.

Saasnart Løven er bleven saaret, plejer den at springe lige løs paa den nærmeste Skytte, som øjeblikkelig kaster sig ned, medens Løven i Springet rammer Spydene, hvorpaa Dolke og Knive gør det af med den.«

»Der skal være mange Løver i Akkalaia Distriktet,« bemærkede jeg. »Jeg har hørt sige, at det ikke skal være klogt at spadsere omkring der ved Nattetid?«

»Løverne angribe sjældent Mennesker, naar de ikke blive tirrede,« svarede den gamle Riffmand. »Jeg selv har mødt et Par, en Gang da jeg var ganske alene — de stode stille og saa paa mig.

Det var det hele. Men under saadanne Forhold maa man lade, som om man ikke bryder sig det mindste om Dyret. Kan man det, vil jeg vædde een mod ti paa, at Løven ganske rolig spadserer sin Vej.«

»Ja, det bedste Raad, som jeg kan give,« fortsatte Graaskæggen, »er: vær saa koldblodig som mulig, fortsæt din Vej lige til den gule Sultan er ude af Sigte og Du kan antage, at den har hørt op med at spejde efter Dig; skynd Dig saa, saa hurtig Du kan, af Sted i en anden Retning og Du vil undslippe.«

Det Raad erindrede mig om det Svar hin gamle Pair af England gav, da man spurgte ham, hvad han havde gjort den Gang han paa en Spadseretur ved »the Strand« i London pludselig stod Ansigt til Ansigt med en Løve, der var brudt ud af et Menageri.

»Hvad jeg gjorde?« svarede han stilfærdigt, »jeg tog en Vogn.«

Paa mit Spørgsmaal til Araberen, om det var farefuldt at gaa paa Løvejagt uden at anvende Spyd, samt om det var nødvendigt at gemme sig i en Grav, svarede han:

»Ja, Du kristne Mand, det vilde være som om Dit Liv laa i en aaben Haand.«

»En Søn af Cheikhen i vor Landsby kom en Aften hjem slæbende paa en prægtig Løvehud, som han lagde hen for sin Faders Fødder.

Idet han viste denne det Hul i Hovedet, hvor Kuglen var trængt ind, fortalte han stolt, at han, ganske ene, havde skudt Dyret i Skoven.

»— Min Søn,« spurgte Cheikhen, »med hvilken Finger rørte Du ved Aftrækkeren?«

Den unge Mand rakte Pegefingeren i Vejret.

»Grib ham og bind ham,« befalede Cheikhen. »Min elskede Søn, jeg skærer den Finger af, for at Du ikke skal glemme, at Du aldrig maa angribe en Løve, naar Du er ene. Og Du skal vide, at jeg ikke vilde miste Dig min Søn, for Tusinde, ja ikke for ti Tusinde Løveskind.«

Vi bønfaldt og besvore Cheikhen, at han skulde spare Ynglingen. Store Taarer randt ned ad Faderens rynkede Kind, — men han snittede Fingeren af.

Jeg spurgte, om Løverne ødelagde meget Kvæg.

»Af og til tage de et Faar, og undertiden ogsaa en Kvie, hvis de have Held til at overraske den, naar den er alene. Skønt vi om Sommeren slippe vort Kvæg løs i Skovene, er det sjældent, at vi miste noget af det; thi det har et forbausende Instinkt til endog om Natten at værge sig for Faren. Dyrene danne da en Kres, i hvis Midte Koerne med deres Kalve staa, uden om dem er Ung-Kvæget, medens Tyrene holde Vagt yderst. Hvis nu en Tyr faar Færten af Løven eller hører den komme,

giver den sig til at brøle og stampe i Jorden med sine Klove. Dette er Signalet til Hjorden, som straks formerer sig paa Linie, hvorefter alle anførte af Tyren galopere hen i Retning af det Sted, hvor Løven antages at være. Da den ikke er forberedt paa dette Angreb flygter den i Almindelighed.

For øvrigt har man set Tyre gaa løs paa Løven med Hornene, kaste den til Jorden og dræbe den.

Men Løven udvælger derfor som oftest sit Bytte blandt Gazeller, Daadyr og Vildsvin.

Skulde den finde paa at angribe en fuldvoksen Vildorne, kan man være sikker paa, at det ikke gaar af uden en blodig Kamp, og ikke altid gaar Løven ud af Kampen som Sejrherre, det kan jeg forsikre Dig, Du Englænderens Søn. Jeg har selv haft det sjældne Held at blive Vidne dertil. Skønt jeg den Gang endnu var meget ung, husker jeg det, som om det var den Dag i Dag. Jeg skal fortælle Dig, hvorledes det gik til.«

Der indtraadte dyb Tavshed i vor Kres, og alle vare spændte paa at høre, hvad den gamle Bjergbo fra Riff havde at fortælle. Han lod sit Blik højtideligt vandre Kresen rundt og saa begyndte han:

III.

Historien om Vildsvinet og de to Løver.

»Da jeg var ganske ung, var det Skæg, som nu er hvidt ligesom Sneen paa Atlasbjergenes Tinder, endnu sort og fint. Men den Gang sov jeg ogsaa sjældent en Nat under min Faders Tag. Naar Tusmørket indfandt sig, tog jeg mit Gevær og vandrede til Skoven, for at ligge paa Lur efter de vilde Dyr. En klar Maaneskinsaften havde jeg taget Post paa et lille Klippestykke, hvorfra jeg havde frit Skud henimod en Kilde og en nærliggende lille Mose. Stedet var godt kendt af alle vore Jægere, fordi det var særlig gunstigt, hvis man vilde skyde Vildsvin. De plejede nemlig at søge herhen for at drikke.

Maanen var efterhaanden skreden halvvejs hen over Himmelen, og træt som jeg var af

den lange Venten, blundede jeg hen, da jeg pludselig vaktes af Løvets og Grenenes Raslen, hvilket forkyndte, at et stort Dyr nærmede sig. Jeg rejste mig forsigtigt paa Hug og fik just Tid til at se efter, om Geværet var i Orden inden Dyret naaede hen til Mosen. Der stod det et Øjeblik ganske stille, som om det lyttede, saa snøftede det et Par Gange, og jeg var da paa det Rene med, at det var el Kunjar.

Det saa ud til at være et mægtigt Dyr, da det majestætisk vandrede ud i Mosen. Ved Maaneskinnet opdagede jeg, at det havde lange hvidlige Børster, ligesom jeg kunde se dets Hugtænder glimre som poleret Elfenben i Halvmørket. Jeg spændte Hanen og lurede paa, om det ikke vilde komme hen til Kilden.

Det begyndte nu at rode i Jorden, men det var øjensynlig uroligt, som om det anede en Fjende i Nærheden, thi af og til løftede det Snuden i Vejret og snøftede.

Jeg var forbauset over dets Uro; thi Vinden bar fra den ned paa mig, saa man skulde ikke tro, at det kunde faa Færten af mig.

Det varede ikke længe, saa hørte jeg noget bevæge sig nede ved Sumpbredden.

Vildsvinet blev øjensynlig mere uroligt og jeg hørte det ganske tydeligt sige:

»Jeg haaber da ikke, her er noget Forræderi.« *)

Det gentog det et Par Gange, saa gav det sig paa ny til at rode.

Jeg spilede imidlertid Øjnene op, spejdede i den Retning, hvorfra jeg syntes, at Støjen var kommen, og syntes da at skelne et stort loddent Hoved og foran det nogle vældige Poter. To lysende Punkter glimtede tværs gennem Buskadset.

Jeg blev ved at stirre frem for mig, og opdagede da, at det var en Løve, der kom krybende som en Kat henimod Vildsvinet.

Skjult af Siv og Rør var det lykkedes Løven at nærme sig el Kunjar paa en Snes Skridt. Jeg ventede i aandeløs Spænding paa det afgørende Øjeblik, og skønt jeg var udenfor Fare, skælvede jeg af Bevægelse.

Vildsvinet løftede Hovedet op af Vandet og vendte sig langsomt om. Jeg tænkte mig, at det spejdede i Retning af Fjenden, som det nu maatte have opdaget.

Endnu et Sekund, og Løven gjorde et Spring, men blev modtaget af Vildsvinet, der havde sat sig paa sine Bagben og nu brugte sine Hugtænder. Jeg hørte de Stridende

*) Araberne lægge altid Dyrene Ord i Munden, idet de ganske naturligt lade dem udtale deres egne Følelser og Tanker ved de paagældende Lejligheder.

kæmpe, og fra mit Tilflugtssted paa Klippeblokken stirrede jeg frem i Halvmørket, nysgerrig efter at erfare, hvad Udfaldet vilde blive. Til min store Forbauselse opdagede jeg, at El Kunjar ikke blot tappert holdt Stand, men at det endog vandt Terrain og sluttelig styrtede frem mod sin Modstander. Løven udstødte et frygteligt Brøl, som blev besvaret i det Fjerne af en Sjakals Glammen.

Vildsvinet, der blev mere og mere rasende, fornyede stadig sine Angreb, og endelig lykkedes det for det at bore sine Hugtænder ind i Bugen paa Løven, der nu i sin Dødsangst brølede værre end nogen Sinde.

Blodet løb i Strømme ned ad Siden paa Vildsvinet, men det rejste Børster og gik uforfærdet løs paa »Skovens Sultan«, hvis Legeme det bearbejdede med sine Hugtænder. Jeg syntes, at Dyret voksede fra Minut til Minut, Angsten greb mig, og jeg skælvede af Frygt for at det mulig dog kunde naa op til mig paa Klippen. Jeg kastede mig derfor saa plat ned som jeg kunde og raabte:

»Der er kun een Gud og Muhamed er hans Profet.«

Saa fattede jeg Mod igen og vovede at se op. Vildsvinet havde nu igen, syntes jeg, sin sædvanlige Størrelse, det var i Færd med at slukke Tørsten ved Kilden. Jeg greb mit Gevær

og lagde det til Kinden; men førend jeg rørte ved Aftrækkeren, tænkte jeg mig endnu en Gang om og sagde til mig selv:

»Hør en Cang, hvorfor egentlig dræbe det?*) Det har kæmpet tappert; skaffet mig et Løveskind, og desuden, hvem ved, det kunde jo være en Djin?«**)

Saa lagde jeg Geværet ganske rolig ned ved Siden af mig og tænkte paa, om det ikke snart vilde blive Dag.

Vildsvinet havde just nu forladt Kilden og gik og rodede ude i Sumpen, da der atter hørtes en svag Støj og en Raslen i Retning af Skoven. Jeg saa derhen og opdagede en Løvindes Hoved.

»— Hvad for noget? Endnu mere Forræderi!« mumlede Vildsvinet for sig selv.

»Gud er stor!« sagde Løvinden, »det Du har gjort, skal Din vantro Hund komme til at bøde for! Har man hørt saa galt, et Svin, en Nazaræer dræbe en Løve! jeg skal sandelig hævne det.«

Da den havde sagt det, gik den dristigt frem. Vildsvinet var parat til at modtage Angrebet — det viste Tænder i blindt Raseri. Da pludselig gjorde Løvinden Holdt, betænkte

*) Muselmændene spise ikke Svinekød.

**) En ond Aand, en Djævel.

sig, vendte om og luskede af i Retning af Skoven, mens jeg hørte den sige:

»O, Gud, Du algode Skaber! hvor det dog er et vældigt Vildsvin! Den Vantro! Det kristne Svin!«

»Gid Gud vilde sørge for, at Din Bedstemoder i al Evighed kom derhen, hvor man bliver stegt,« svarede Vildsvinet.

Ved at høre denne Forbandelse over en af sine Forfædre standsede Løvinden, slog med Halen, brølede og sagde med en Stemme, der gav Genlyd i hele Skoven og bragte Klipperne til at ryste:

»Der er ingen anden Sejrherre end Gud.«

Vildsvinet stampede i Jorden, viste Tænder og rejste sine blodige Børster, hvorefter det bøjede Hovedet og styrtede frem til Angreb mod Løvinden, som sprang til Side og derved undgik Dødsstødet.

En Sky trak i det samme hen for Maanen og skjulte alt for mig. Jeg hørte kun Tænderne knase og Kløerne rive — saa blev alt dødsstille.

Lidt efter spredtes Skyerne igen, og Himlen blev klar. Jeg saa nu Løvinden med fremstrakte Poter ligge oven paa Vildsvinet.

Hurtig greb jeg mit Gevær og sigtede paa Hovedet; det blev Løvindens sidste Øjeblik.

Dog først ved Daggry vovede jeg at stige ned ad Klippen. Lovindens Kløer vare endnu borede ind i Vildsvinets Legeme, hvis talrige og dybe Saar vidnede om, at dette Dyr tappert havde forsvaret sig.

Skindene vare nogle af de smukkeste man kunde se, og jeg kunde sagtens være glad ved den Nattejagt.«

IV.

Jagten ved Kap Spartel.

Den gamle Jægers Fortælling var nu til Ende, og vi gave ham just vort Bifald til Kende, da en skindmager Araber, der sad mellem os, strakte sine kraftige nøgne Ben frem foran sig og raabte:

»Se paa disse Ar, og baade I troende og Du, Søn af Engelskmanden, ville erkende, at det er ikke blot Hundene, der paa Vildsvinejagterne modtager Hug og Bid.«

»Fortæl os, hvor og hvordan Du har faaet disse Ar,« sagde den unge Bjærgbo, hvis Hund nys var bleven dræbt.

»Det er snart fortalt,« svarede Manden. »Det er nu otte Aar siden, og det var just i Høstens Tid, at jeg en Nat lurede paa El Kunjar i de modne Bygmarker nær ved Ras-Ashacar (Kap Spartel).

Det lykkedes mig at faa Skud paa et af disse Dyr: det vaklede og faldt, men kun for et Øjeblik efter at rejse sig og flygte.

Ved Daggry gik jeg hen til det Sted, hvor jeg havde set det falde. Derfra var Blodspor, som jeg fulgte til et Krat. Da jeg der ikke opdagede noget, gik jeg rundt om Tjørnekrattet og tænkte paa, hvad der nu var at gøre. Det ladte Gevær havde jeg i Haanden.

Pludselig hører jeg Grenene brage, og før jeg kunde sætte mig til Modværge, springer Vildsvinet løs paa mig. Geværet klikkede, og det rasende Dyr begyndte at bearbejde mig med sine Hugtænder. Jeg fandt mig roligt i den Behandling; thi det stod aabenbart skrevet, at min Time nu var kommen. Gud ved, hvor længe det hele varede! Det syntes mig en frygtelig lang Tid.

Imidlertid trak jeg lempeligt min Arm ud af Ærmet paa min Gélab og lod mig glide ned under Buskene, medens Dyret af alle Kræfter lod sin Vrede gaa ud over mine Klæder. Dog tabte jeg snart Bevidstheden og faldt om et Par Skridt borte.

Først i Mesnána (en Landsby tæt ved Tanger) i min Faders Hus kom jeg til mig selv igen. Jeg fortalte om mit Uheld og øjeblikkelig droge en Del Jægere af Sted for at tage Hævn. Vildsvinet havde imidlertid søgt Skoven, efter-

ladende min Haïk i Pjalter. De opsøgte det i dets Bolig, angrebe det og gjorde det snart af med det saarede Dyr, men der hengik flere Maaneder, inden jeg kunde støtte paa Benene igen.«

Sjarky pegede paa mig og sagde:

»Englænderens Søn er ogsaa en Gang sluppet godt fra det. Det var den Gang, da han og Amerikanerens Søn gave sig i Kast med et Vildsvin, der var i Dødskamp.«

»Lad os høre, lad os høre,« raabte Araberne alle sammen. »Nu er det din Tur til at fortælle, Du Nazaræer!«

Og jeg fortalte.

V.

Stakkels Zeitsun.

»O, troende, I Profetens Børn!

Det var i Oktober Maaned, og skønt det var i Regntiden, var Himlen dog klar og blaa, og den tætte Morgenbrise bølgede næppe synligt i Palmetræernes Toppe. Da fik jeg Bud fra min Ven, Amerikaneren, at jeg maatte skynde mig at komme med mit Gevær, min Jæger Sjarky og et Kobbel Hunde, for nu havde han hele Natten ligget paa Lur efter et Vildsvin paa Bakken ved Bubana Sumpen. Det var nok et vældigt Bæst — fortalte Budet — som min Ven havde saaret og fulgt Sporet af ind i Tykningen; men

her var Dyret pludselig brudt løs paa ham, saa han maatte søge Tilflugt paa en gammel forfalden Mur. Det var nær gaaet ham rent galt, thi hans Bøsse klikkede i det Øjeblik, han lagde den til Kinden for at skyde det rasende Dyr ned.

Jeg skyndte mig til Vennen, som jeg traf paa Muren, hvor han med Længsel ventede mig.

Vildsvinet havde trukket sig tilbage i Tykningen. Vi fulgte dets Spor, og vi kunde se, at det var saaret i det højre Bagben.

»Paa ham! Paa ham!« raabte Jægeren Sjarky, da han slap Hundene løs. »Halløj, Halløj, — Din gamle Jødetamp kom frem, der er kun een Gud! Der er kun een Gud! La illah, ala Allah.«

Hunden Zeitsun forstod øjeblikkelig, hvorom det drejede sig, og gav sig til at glamme af alle Kræfter, medens den lille raske Merkis, hvis Skind Vildsvinet havde flænget i Striber, saa den lignede en Zebra, bogstavelig talt hylede af Glæde, saa snart den havde faaet Færten af Vildtet.

»Saa! nu ere vi der! — i Guds Navn!« raabte Sjarky pludseligt. Hundene vare et Par Hundrede Skridt foran, og Zeitsun gav fuld Hals, det var nemlig dens Maade at fortælle os, at Vildsvinet var der. Det maatte ma foi være et vældigt Dyr, saadan som Hundene toge sig

i Agt. Jeg kunde nemlig høre, at de holdt sig lidt tilbage.

Jeg kravlede frem gennem det tætte Buskads, hen mod det Sted, hvor jeg hørte dem halse. Samtidig kaldte jeg paa mine Jagtfæller, for at faa at vide, i hvad Retning de vare, hvis jeg skulde skyde.

Men det eneste Svar jeg fik var fra Vildsvinet, som var meget nærmere, end jeg anede og egentlig brød mig om. Heldigvis var jeg akkurat saa meget til Siden, at Dyret ikke rørte mig, da det sprang frem, men det var mig umuligt at fyre. Nu fulgte de halsende Hunde efter, og Jagten gik just hen mod et mere aabent Sted, da vi Jægere, der vare bag efter, pludselig hørte en ynkelig Hylen. Jeg skyndte mig frem og fandt den stakkels Zeitsun næsten helt sønderrevet. Det var naturligvis med velberaad Hu, at Vildsvinet havde lokket Hundene efter sig for at falde over dem i Mosen.

Aldrig saa snart havde Sjarky set den ynkeige Tilstand, hvori hans trofaste og modige Kammerat befandt sig, før han satte sig ned paa Hug, og uden at mæle et Ord løste han sin Turban af og gav sig med den til at tørre Blodet af og forbinde Saarene. Da det var gjort, mumlede han en Bøn til Allah om Hundens Frelse.

Imidlertid var Vildsvinet gaaet over Sumpen og havde naaet den modsatte Bred. Den lille Merkis fulgte det tappert i Hælene; uden at lade sig skræmme af sin Kammerats sørgelige Skæbne, hoppede den frem i Sumpen efter Monstret, og forsvandt paa den modsatte Side. Da naaede for anden Gang et klagende Hyl vore Øren.

Sjarky sprang øjeblikkelig op. Han bogstavelig skælvede af Raseri, drog sin krumme Jagtkniv og truede i Retning af Vildsvinet, medens han skreg af alle Kræfter:

»Pas paa, Merkis, pas paa, tilbage med Dig, skjul Dig, det er den lede Satan.«

Hundene gave sig imidlertid lidt efter til at halse paa ny, saa heldigvis kunde Ulykken vel ikke være saa stor. Vi kunde dog høre, at Vildsvinet igen havde gjort Front.

Min Jagtven og jeg besluttede os nu til at lade vore Følgesvende blive tilbage, for ene to at gaa løs paa Fjenden, da det hele ellers let kunde blive til den bare Uorden.

Det rasende Dyr havde gemt sig i en Tykning, der næsten var uigennemtrængelig, fordi den bestod af Tjørnekrat. Der var imidlertid ikke andet at gøre, og vi toge derfor vore Jagttrøjer af, eftersaa Geværlaasene og lovede hinanden at holde tæt sammen — saa trængte vi ind i Buskadset.

Først og fremmest sørgede vi for at gaa mod Vinden, dernæst holdt vi os udenfor Vildsvinestierne, hvad der var det bedste Middel til at undgaa pludselige Angreb fra Dyrenes Side.

Det varede dog ikke længe, saa kunde jeg ikke mere bryde mig Vej gennem Krattet, og jeg maatte søge tilbage til en Vildsvinesti. Mine Klæder vare da helt sønderrevne af Tjørnene. Jeg gik ganske langsomt fremad, idet jeg bøjede mig ned, saa meget jeg kunde, og holdt Geværet frem foran mig. Lige i Hælene paa mig marcherede en engelsk Gordon-Sætter, som der nu lige i Øjeblikket ingen Brug var for, thi den var med for Agerhønsejagtens Skyld.

Det var halvmørkt inde mellem Buskene, hvor Dagslyset kun sparsomt kunde trænge ind. Jeg kunde derfor slet ikke se min Jagtkammerat, men jeg kunde høre, at han gik lige saa forsigtigt frem, som jeg.

Nu var jeg ikke mere end fem, seks Skridt fra det Sted, hvor jeg hørte Hundene gø.

At min Situation var farlig, stod klart for mig; men der var jo ikke noget at stille op. Grene, Rødder og Tjørne vare saadan sammenfiltrede i hinanden, at der ikke kunde være Tale om at kaste sig, hverken til højre eller venstre.

Merkis, der paa Grund af min Tilstedeværelse nu var bleven synlig opmuntret, løb frem og tilbage og gøede. Jeg spejdede overalt; men det var mig ikke muligt at se Fjenden.

»Kan De se den?« raabte Amerikaneren, som kun var et Par Skridt til venstre for mig.

»Hys! Hy—ys!« hviskede jeg, thi i det samme syntes jeg, at jeg kunde høre Vildsvinet bevæge sig inde mellem Løvet.

Min Hund spidsede Øren og kastede sig frem i et Spring. Jeg havde just lagt Geværet i Anslag, men nu kom Hunden lige foran Mundingen, saa jeg ikke kunde skyde paa det rasende Vildsvin, der drev Hundene tilbage med en frygtelig Fart. Men et Sekund efter blev der frit Sigte, fordi Vildsvinet anfaldt Hundene og kastede dem tilbage over Ryggen paa sig. Saa brændte jeg begge mine Løb af paa een Gang; men i det selv samme Øjeblik fløj Geværet mig ud af Haanden, og baade jeg og Vildsvinet rullede hen ad Jorden. Jeg var underst! Ansigtet trykkede jeg mod Jorden — og jeg laa ganske stille — plat ned — for at tage saa lidt Plads som muligt.

Det var et Held for mig, at Vildsvinestien egentlig ikke var andet end et ganske lille Leje for en Bæk, som havde uddybet Jorden akkurat saa meget, at jeg halvvejs var dækket for min Modstanders Angreb.

Da Uhyret havde sundet sig efter det første Choc, begyndte det at behandle mig med Snuden; men det brugte endnu ikke sit frygtelige Vaaben, som jeg antager, fordi det var saaret og halvvejs fortumlet.

Jeg var rædselslagen og raabte højt om Hjælp. Hvert Øjeblik ventede jeg at blive sprættet op som den stakkels Zeitsun, hvis frygtelige Saar jeg tydeligt saa for mig i min Sjæleangst. Min Kammerat kom mig nu til Hjælp.

»Tag Dem i Agt!« raabte jeg. »Pas paa ikke at skyde mig!«

Der lød et Skud, og Vildsvinet vendte sig fra mig imod den, der havde affyret det. Men han var beskyttet af Buskene, og saaledes ikke udsat for samme Behandling, som jeg. Merkis, der havde opdaget, at der var Fare paa Færde, angreb tappert Fjenden bagfra, og baade Zeitsun og jeg fattede lidt efter lidt Mod igen. Da Vildsvinet endelig blev ked og træt af Merkis idelige Angreb, smed den Hunden langt væk og gjorde derpaa Front mod de andre Hunde og saarede Cato for anden Gang.

Da jeg havde samlet mit Gevær op, som Vildsvinet havde kastet til Side med sin Tryne, bad jeg min Ven om at se efter, om jeg ikke var saaret. Jeg var nemlig saa fortumlet, at jeg ikke kunde gøre mig Rede for,

om det var Blod fra Vildsvinet eller fra mig selv, som jeg var tilsølet af.

»Lad blot Geværet!« svarede Amerikaneren koldblodig, »saa kan vi siden se efter det!«

Samtidig hørte vi Araberne raabe og skrige langt borte, at vi skulde lade Dyret fare — det maatte være en Djin (en Dæmon). Vi ville blot opnaa at blive dræbte eller dødeligt saarede. Hundene halsede noget borte, og Sjarky raabte af fuld Hals:

»Allah Kabir allah! Gud er stor! Tilbage med Dig, Du sorte Djin, bort med Dig!«

»Naa! — denne Gang skal vi nok faa Ram paa ham, lad os blot holde os godt paa Siden af hinanden. — Nu er det min Tur til at gaa foran,« sagde min Ven, efter at han meget roligt havde undersøgt mig og set, at det kun var Dyrets Tæer, som havde plettet, tilsølet og skrabet mig.

Det gik da snart op for mig, at jeg denne Gang ikke var død. Hundenes Halsen kaldte mig til Besindelse igen, og vi trængte paa ny ind i Krattet.

»Kan De se ham?« spurgte jeg.

»Ja, jeg kan,« hviskede Amerikaneren.

»Pas paa! han kommer imod os!«

Jeg knugede Haanden fast om Geværet, — vi bøjede os begge forover ned mod Stien, og stirrede fremefter. Det var en gammel

Orne, graa af Ælde. Blodet randt i Strømme ned ad Siderne paa den. Den lod ikke til at se os, fordi den spejdede efter Hundene.

»Nu!« raabte jeg. »Alle fire Kugler paa een Gang, enten det saa er en Djævel eller et Dyr!«

Vi skøde. Dyret faldt, rejste sig igen, vaklede og styrtede saa frem til Angreb. Vi klamrede os da til Grene, der bøjede sig under Vægten, og trak Benene op under os. Min Kammerat var tungere end jeg, saa hans Fødder strejfede Ornens Ryg, da den kom farende. — Merkis var efter den, og snappede den i Benene, hvorved dens Raseri endnu en Gang blev bortledt fra os og mod det tapre lille Dyr.

Ornen forfulgte Hunden nogle Skridt, imens kunde vi slippe vort Tag i Grenene. Jeg havde nu ikke flere Kugler, og min Ven havde kun een eneste, som han brændte af lige i Næsen paa Dyret, saa Geværmundingen stødte mod dets Hoved. Trods Blodtabet holdt den sig nemlig endnu paa Benene, dog kun et Øjeblik, saa faldt den, da Amerikaneren havde skudt sit sidste Skud.

Med vore Jagtdolke i Hænderne, listede vi os, lig nogle Mordere, bag paa den, for at give den Fangst. Frygtelig og vild var den endnu i Dødskampen; den bed og sled i Kvistene og

Rødderne, medens Blod og Fraade vældede ud af dens Mund. Da den opdagede os, gjorde den en sidste Anstrængelse, men i samme Nu borede vore Hirschfængere sig lige til Fæstet ind i dens Nakke.

»Djævlen er død,« raabte jeg, saa højt jeg kunde.

Amerikaneren jublede ogsaa op: ja, om det saa var Merkis, gav den sin Glæde Luft ved et Par korte Bjæf. Stakkels Hund, den havde en ækel Flænge i Nakken. Vi undersøgte den faldne Fjende og fandt, at alle vore Skud havde ramt. I dens Krop sad der ikke mindre end elleve Kugler! Med megen Møje slæbte vi det mægtige Dyr ud af Krattet. Det maalte godt seks Fod fra Snudespids til Halerod og tre Fod fra Skulder til Taa. Skønt det slet ikke var fedt, vejede det dog 280 engelske Pund. Af dets Kød udskare vi nogle dejlige, velsmagende Stykker. Den stakkels Zeitsun blev baaret hjem. Den kunde ikke komme sig efter sine Saar, sygnede hen og døde en tre, fire Dage efter.

»— Allah Kabir, der findes ingen Styrke og Kraft uden ved ham,« udbrøde mine Tilhørere.

Der fulgte en Pause, hvorefter en gammel Fyr, som lige til nu havde siddet ganske taus, slog Hætten paa sin Gelab tilbage, saa stift paa

mig og spurgte, om jeg ikke var den Nazaræer, som havde dræbt Melon-Vildsvinet.

»Jo, det er mig,« svarede jeg.

Da tog Løvejægeren Ordet og sagde:

»Du skylder os en Historie til, thi jeg har fortalt Dig to.«

»Godt!« svarede jeg, »det er ikke mere end billigt.«

VI.

Melon-Vildsvinet.

»Melon-Vildsvinet« var det mægtigste Dyr i sit Slags, som jeg nogen Sinde har set. Folk sagde, at det havde gjort stor Skade paa Melonhaverne i Bilayashie Skovene; thi hver eneste Dag hærgede det dem.

En Eftermiddag tog jeg min Jagtkammerat Ali Sefer med. Vi gade dog se, om ikke Lykken vilde være os gunstig. Lidt før Solnedgang kom vi til Haverne, hvor der allerede var samlet en hel Del Mennerker. Det var Ejerne med alle deres Hunde; de agtede at holde Vagt Natten over, for at forskrække Tyven og jage ham bort. For længe siden havde de opgivet at skyde paa Vildsvinet: »Det er at spilde Krudt,« sagde de til os. »Der er nemlig ikke en eneste af de bedste Skytter her i Egnen, som ikke har skudt forbi

til det. Nej, alt, hvad vi kunne gøre, er at holde Vagt ved vore Meloner, for at forhindre det djævelske Dyr i helt at ødelægge dem.« Hundene var det heller ikke bange for. Nej ikke en Smule. Det holdt sig roligt, skjult i Skovbrynet, til det gunstige Øjeblik var der. Saa plejede det at styrte ind mellem Bedene, hvor det snart fandt den modneste og bedste Melon, som det øjeblikkelig slæbte ind i Tykningen. Naar baade Mennesker og Hunde efterhaanden vare blevne trætte af at vaage og maaske et Øjeblik blundede hen, sprang Vildsvinet dristigt ind i Haven og snappede — ligesom paa Trods — til højre og venstre, her og der i de allerbedste Meloner. Der kunde ikke være Tvivl om — det vare alle Jægerne enige i — at det maatte være en ondskabsfuld Djin, som var bleven vred paa dem.

»Ja, og hvem ved for Resten! maaske er det ligefrem en ugudelig Handling at dræbe den, og den, der dræber den, kan aldrig vide, hvad Følger det kan have for ham,« mumlede en og anden.

»Det kan gerne være,« sagde jeg til dem; »men lad mig prøve, om jeg ikke skulde have en heldig Haand. Hvis det gaar galt for mig, ligesom for alle Eder andre, skal jeg love Eder at betale hver eneste Melon, som Dyret kan

snappe i Nat. For Resten tror jeg nok, jeg skal faa Bugt med det Bæst. Vi Nazaræere ere jo efter Eders Mening i Slægt med Djinerne. Saa lad os prøve Kræfter, Partiet er jo lige.«

»Allah, akbar!« Gud er stor, raabte en af Melonejerne.

»Hør Du kristne Mand; hvis Du blot en eneste Gang havde set dens Raseri og hvordan den bider fra sig, naar den hærger vore Agre, saa vilde Du øjeblikkelig ønske Dig hjem igen til Tanger.«

»Men lad os saa da lave et Skjul til Nazaræeren, siden han endelig vil; thi nu er Solen nede, og Vildsvinet lurer sikkert i Nærheden paa hvert af vore Ord.«

Jeg blev ført hen til nogle Granatæbletræer, i hvis Nærhed der var nogle dejlige Meloner. Der gemte jeg mig i det lange Græs, og med Benene trukne op under mig, sad jeg parat til at møde Fjenden. Ali bad mig om at faa Lov til at blive hos mig; men jeg afslog det, da jeg altid ved den Slags Nattejagt foretrækker at være ene — saa er man mindre udsat for at falde i Søvn.

»Gud beskytte Dig,« sagde Folkene, da de forlode mig, »og pas godt paa. Vi ere i Nærheden og skulle nok komme til Hjælp, saa snart vi høre Skud.«

»Det er godt, og saa god Nat,« sagde jeg. Derpaa hyllede jeg mig ind i min Burnus, slog Hætten ned og arrangerede mig saa bekvemt som muligt med Geværet parat. Jeg havde viklet et Stykke hvidt Papir om Mundingen, for at kunne sigte derover. Det var en stille Aften.

Næppe havde jeg hørt Maurerne forsvinde, før det raslede inde i Skoven. Lidt efter kunde jeg høre et tungt Dyr trampe frem og tilbage i Haven. »Let er den i det mindste ikke,« faldt det mig ind.

I aandeløs Spænding stirrede jeg frem for mig, da skimtede jeg i modsat Retning af den, Maurerne vare forsvundne, en menneskelig Skikkelse. Lidt efter opdagede jeg i Halvmørket, at Skikkelsen bar et langt Gevær. Skyggen vandrede langs Hegnet til den lille Laage, aabnede denne, saa sig spejdende om til alle Sider i Indelukket. — »Saa! nu hæver den Geværet — du gode Gud! og sigter lige i Retning af mig!« —

Jeg rev Hanen op paa hel, saa det knagede, og brølede paa arabisk:

»Hvem er det?«

»En Mand, som er mægtigere end Du.«

»Det skal da først bevises,« svarede jeg.

»Tag Geværet ned — eller jeg skyder.«

»Aa! det er Dig, Engelskmand,« sagde Jægeren, »Gud være lovet, at jeg ikke skød. Men Du ligner ganske et Vildsvin, saadan som Du har stillet Dig an der mellem Buskene. Jeg havde Fingeren paa Aftrækkeren, og det havde været ude med Dig, hvis Du ikke havde raabt.«

»Jeg er meget bange for, at Du har ødelagt mig hele Jagten i Aften, Hadj-Abdallah, der bliver vist ingen Ting at skyde paa nu. Vildsvinet har naturligvis taget Flugten.«

»Nej, vist ikke nej!« sagde Abdallah. »Jeg har saamænd haft Skud til det mere end en halv Snes Gange i en og samme Nat. Jeg kender det bedre. Prøv Du kun. Jeg er overbevist om, at det lurer her i Nærheden, og kan høre hvert eneste Ord, vi siger. Lige saa snart, vi have hørt op at tale sammen, skal det nok komme og hente sin Melon uden at genere sig det allermindste. Det trækker saa af med sit Bytte, som om der ingen var til Stede.«

Nu bad jeg Hadj gaa tilbage til de andre, jeg vilde jo helst være ene. Han tog Afsked og gik.

Den sidste Lysning paa Aftenhimlen var ved at forsvinde. Det var koldt. Maanen var ikke oppe, og Stjernerne, som ellers her til Lands pleje at tindre klart, vare formørkede

af Skyer. Jeg hørte Sjakalerne tude og enkelte Rovdyrskrig i Skoven, derpaa hørte jeg det dumpe og fjerne Drøn fra Gibraltar. Det var Vagtskuddet. — Nu vidste jeg, at Klokken var ni.

Jeg havde egentlig opgivet alt Haab om at faa Vildsvinet at se, da jeg opdagede en Skygge, som pilsnart strøg over Lysningen og forsvandt mellem Buske og Planter.

Det isnede mig gennem Marv og Ben, — da jeg hørte Tyven gnaske i en Melon.

»Det er godt gjort, min Ven, — en Djin kunde ikke have gjort det bedre — men kom igen! og jeg skal sørge for din Opdragelse.«

Der forløb et Par Minutter, saa strøg den sorte Skygge igen over Lysningen — standsede i et Nu — og forsvandt atter i Skoven. Jeg havde sat mig for, ikke at skyde, før den kom mig paa ganske nært Hold. Jeg holdt mig saa stille som en Mus og var overbevist om, at Dyret ikke havde hørt den ringeste Støj, som kunde forraade, at jeg var der. Det vilde nok snart komme igen, og saa maaske give sig mere Tid. Dog atter og atter gentog det samme sig som før. — Jeg var allerede begyndt at regne ud, hvor mange Meloner Slughalsen saadan kunde fortære i Løbet af Natten, og hvor meget det kunde koste mig, — da Vildsvinet just kom farende ind i Haven, standsede

brat og gav sig til at snøfte paa den Maade, som Araberne kende saa godt, og som betyder saa omtrent:

»Der er noget galt paa Færde her.«

Jeg sigtede paa Hovedet, som vendte henimod mig; men det var for langt Hold, og jeg skulde nok vogte mig for at brænde løs i det Mørke.

Vildsvinet syntes imidlertid at være bleven beroliget, thi det begyndte at rode rundt i Jorden og kom nærnere. — Nu var det kun en Snes Skridt borte.

Jeg holdt Aandedrættet tilbage, spændte Hanen — det vendte Siden til, — sigtede og holdt paa Bladet. Saa tog jeg Bøssen fra Kinden for at forvisse mig om, at jeg havde rigtigt Sigte. — Endnu en Gang lagde jeg den i Anslag, og tog den ned igen — endelig tredje Gang tog jeg godt Sigte, brændte begge Løbene af paa en Gang, og kastede mig fladt ned paa Maven. Jeg hørte Dyret løbe frem — forbi mig og falde et godt Stykke borte. Det lød i et Par Minutter, som det væltede sig frem og tilbage — saa blev alt stille.

Jeg ladede nu mit Gevær igen, stadig medens jeg laa ned. — Saa kravlede jeg op paa Knæ for at se efter Vildsvinet.

Imidlertid kom Ali og Ejerne af Melonhaverne til, og jeg fortalte dem, hvad der var

sket; men de vilde slet ikke tro, at denne Djin, som havde gjort dem saa megen Skade, var fældet.

»Pas blot paa,« sagde jeg, »den kan komme farende over os, inden vi vide et Ord deraf.«

»I hvad Retning har Du hørt den sidst,« spurgte en af Mændene. Jeg gik med dem hen i Retning af det høje Græs.

»Hvis Dyret er bleven saaret, maa der være Blod et eller andet Sted,« sagde Spørgeren, idet han følte sig for i Græsset med sin Haand.

Pludselig rettede han sig op og raabte:

»E chitan! e chitan!« (Djævlen! Djævlen!) hvorpaa han sprang til Side.

Jeg stødte i det samme Geværmundingen mod selve Vildsvinet — det var stendødt.

Det var næppe nok, at Folkene straks vilde tro paa mit Held. Først lidt efter, da de vare blevne overbeviste, udbrøde de i høje Lovtaler.

»Gid Du vilde blive en sand troende, thi Du har ikke Din Lige.«

Ved Daggry undersøgte jeg mit Bytte. Det var et meget stort Eksemplar, der var blevet rigtig fedt af de mange Meloner.

Da jeg sagde Farvel til mine gode Venner Haveejerne, bade de mig endelig modtage nogle

af deres udmærkede Meloner som Tak, fordi jeg havde befriet dem for det djævelske Vildsvin.«

Mine Gæster rejste sig nu, da vi skulde bryde op, og sagde mig Farvel, hvorpaa jeg ønskede dem god Jagt, og vi fortsatte vor Vej.

VII.

Besøg i et Harem.

Drummond Hay havde det sjældne Held at faa Lov at besøge en af de fornemste Mænds Harem i Tanger. Han beretter derom følgende:

»Jeg var den Gang ganske ung. Efter at vi havde passeret den ydre Dør til den store Mands Bolig, bleve vi førte ind i en lille Have, hvor Roser, Jasminer og Sankt-Hansurter blomstrede i Mængde. September Solen skinnede ned gennem det tætte Løv. Vinranker hvælvede sig over vore Hoveder og slyngede sig op ad Stokke og Espaliers. Dejlige hvide og røde Drueklasser hængte til alle Sider af den Gang, vi passerede. Der var baade den forunderlige askefarvede og den langagtige Drue, som Araberne i deres poetiske Sprog kalde »Houriernes Fingre«.

Vi stege nogle Trin op paa en Estrade, foran hvilken det klare Vand rislede i en

Fontæne. En sagte Vind forfriskede os og hidbragte Blomsterduft til dette vellystige Skjulested, hvor vi traf vor Vært siddende paa orientalsk Vis med Benene over Kors paa et rigt Tæppe fra Rabath og omgiven af broderede Hynder og Puder, hvilket alt sammen dannede det prægtigste Divan.

Lidt bag ham sad en ung bronzefarvet Slave og vogtede med spejdende Blik paa hvert af sin Herres mindste Vink for hurtigt at bringe det til Udførelse. Slaven blev aabenbart forskrækket over at se kristne Gæster paa dette Sted, thi hans Øjne rullede i Forbauselse rundt i Hovedet paa ham. Tre meget smukt udskaarne Stole, formodentlig Gaver til en forlængst afdød Kaïd fra Guvernøren i Tanger paa den Tid, da Byen tilhørte Kong Karl den Anden, bleve stillede frem til vort Brug. »Vær velkommen,« sagde Værten, da vi satte Foden paa Estraden. Derpaa lod han mekanisk nogle af de sorte Ibenholts Perler paa Rosenkransen løbe gennem Fingrene idet han gentog:

»Vær velkommen, Gud er mit Vidne, at jeg længe har ønsket Eders Besøg.«

Vi hilste ærbødigt med Haanden paa Brystet og idet vi tog Hatten af, skønt denne sidste Høflighedsytring vist maatte være ganske uforstaaelig for en Muselmand, der altid har Hovedet dækket, endog i dens Nærværelse, som

han højagter. Vi have formodentlig gjort samme Indtryk paa ham, som en af vore egne vilde gøre paa os, om han af Høflighed f. Eks. tog sin Paryk af.

Nu fulgte mange orientalske Høfligheds-udgydelser. Da vi havde givet rundelig igen paa dem, aabnede den unge Slave paa Kaïdens Vink en Dør, og flere Mænd traadte ind med Bakker og Service, Sukker, The og Pyramider af Kager og Konfekt. Da de havde stillet alt det paa de smaa med Arabesker udskaarne Gueridon'er hilste de og forsvandt. Vi maatte nu tre Gange tømme vore Kopper, der næsten ikke indeholdt andet end Sirup. Et Afslag vilde være bleven betragtet som den største Forhaanelse.

Vi rejste os for at tage Afsked; men Værten bad os blive siddende, han vilde ikke lade os gaa, før han havde givet os det største Bevis paa sin Højagtelse.

»Jeg har tænkt paa, hvad jeg kunde glæde Eder mest med, og jeg har fundet ud« — her trak han en stor Nøgle op af sit Bælte — »at I skulle se mit Harem, i hvilket ingen Mand nogen Sinde er traadt ind, ikke en Gang mine Sønner efter at de ere blevne voksne.« Han rejste sig og drejede Nøglen rundt i en kunstfærdigt fabrikeret Laas.

»Se her er min nye Hustru, min Lalas (Dames) Appartement. Sultanen, vor Herre og Suveræn, har for nylig foræret mig hende. Da Kvinderne ofte strides med deres Rivalinder, har jeg ladet disse to Værelser indrette til hende alene.«

De laa lige over for hinanden ud til en lille Gaard, i hvis Midte et Springvand rislede. Gaarden var brolagt med farvede Fajanceplader, paa hvilke der var malet Skriftsteder af Koranen. Lignende bedækkede Væggene. En af Siderne førte ind til en Sal, der var bestemt til Baderum, hvor der kunde tages varme Bade.

Dørene til det fornemste Soveværelse vare prydede med geometriske Figurer, medens rige Arabesker og Stukarbejder bedækkede Væggene. Puder af Fløjl og broderet Læder vare ordnede rundt i Salen, og paa en fint udskaaret og malet Knagerække hængte et Gevær, hvis Laas var indlagt med Guld, og hvis Skæfte og Kolbe var prydet med Sølv og Koralindlæg. Oven over det hængte et stort Sværd i en guldbroderet Fløjlsskede. Det var en Gave fra Kejseren.

Loftet var dekoreret med en henrivende Hulliste, som man endnu ser det i Alhambra.

I et Hjørne stod Favoritindens Cedertræs Kasse, der duftede herligt. Paa Laaget laa en Luth med otte Strenge, og en Tamtam.

Fra et Harem.

Derfra bleve vi førte ind i en stor Gaard, der var omgiven af en overdækket Gang af Marmorsøjler. Saa kom vi gennem Værelser, behængte med de dejligste Tæpper. I Stedet for Malerier, som Muhamed har forbudt, vare Væggene prydede med gamle tyske Spejle, hvori ens Træk bleve fortrukne paa det grusomste. Nogle Kobber-Kandelabre stode i alle Værelserne.

De eneste Aabninger, hvorigennem Lys og Luft kunde komme ind, naar Dørene vare lukkede, vare anbragte over disse. Det var smaa gothiske Buer.

Kun et lille afsides liggende Værelse paa anden Sal var forsynet med to mægtige Vinduesaabninger, der omhyggeligt vare stængede med Jalousier. Derfra kunde Fangerne i Haremet, uden at blive sete ude fra, lade deres Blik spejde rundt i Dalen, med de skyggefulde Orange og Citronlunde, med den lille Flod, hvis Vand kom langt borte fra Bjærgene ved Tetuan.

Vor Vært viste os den henrivende Udsigt, og nævnede Navnene paa alle Landsbyerne. Jeg blev dog snart ked af at høre alt dette, som jeg kendte saa godt, og jeg listede mig derfor bort for at se mig om i alle disse Gange og Labyrinter. Imidlertid blev jeg snart bange over min Dristighed, og jeg søgte tilbage til de andre; men nu aabnede der sig pludseligt en Dør, bag hvis Gitter man havde kunnet se alle

mine Bevægelser, og ud strømmede en Skare sorte, hvide, brune mestizfarvede, fede, magre, gamle og unge Houris. Jeg kunde ikke slippe væk, men blev øjeblikkelig grebet og holdt fast af en kulsort Dame, som straks undersøgte mig fra øverst til nederst.

»Hvem skulde sige, at en Nazaræer havde Mund, Næse og Øjne som en Muhamedaner,« sagde en.

»Se,« sagde en anden, som tog min Haand og talte: »Een, to, tre, fire, fem! — akkurat ligesom vi.«

»Men dette her, hvad er det, gemmer han Halen heri?« raabte en tredje, som følte paa mine Kjoleskøder.

»Nej se, han ler!« raabte flere.

Ja det gjorde jeg, thi det var umuligt at lade være, skønt Angsten for, at Værten skulde opdage mig, pinte mig.

Jeg var trængt ind i den forbudte Have, men Havens Frugter svarede langtfra til, hvad min Fantasi havde udmalet mig; thi sjældent har jeg set saa mange lidet tiltalende Kvinder. De fleste vare gamle, og alt, hvad de havde tilbage af fordums Pragt, var nogle store Gazelleøjne.

De unge vare forfærdelig fede; men det er efter Tyrkersmagen; den Kvinde anses for

mest yndefuld, hvis Vægt er lige saa stor som en Kamels.

Dog der var een midt i denne brogede Masse, som tiltrak sig hele min Opmærksomhed. Hun var en ægte maurisk Venus; men hun var ogsaa ung, og hendes Former vare forbausende fine. Hun var knap femten Aar gammel, altsaa dog over sin første Ungdom; thi i dette Land modnes Frugten tidlig, og Kvinden tørres hen og er gammel allerede, naar hun har naaet Tyveaarsalderen. Hendes Teint var blændende hvid, hendes Øjne kastaniebrune og kantede med en fin Stribe af Antimonium, hvad der gav dem en smuk langagtig Form. Hendes Mund med de koralrøde Læber var »rund som en Ring« for at bruge et arabisk Udtryk. Hendes Haar faldt ned over Skuldrene; hendes sylfideagtige Skikkelse var hyllet i en lysegrøn Kaftan, der forneden og paa Brystet var sølvbroderet; den naaede hende lidt neden for Knæet. Hendes Overkjole var ikke andet end et let gennemsigtigt Gazeslør, der holdtes sammen om Livet af et rødt Silkebælte fra Fez. Kaftanens Ærmer vare aabne ved Haandleddene, saaledes at hver af hendes Armbevægelser lod mig skimte en trind alabastfarvet Arm, der var besat med grove, men massive Ringe af Guld fra Sudan. Hendes nøgne Ben bare ligeledes om Anklen ciselerede Sølvringe. Hendes Fødder

vare ogsaa nøgne, aabenbart fordi hun ikke havde haft Tid til at tage Skoene paa, da hun med de andre styrtede ud for at se mig. Neglene baade paa Hænder og Fødder vare malede smukt orangegule med Henna. Hun havde i Hast kastet et Musselins Tørklæde over Hovedet, men hendes Nysgerrighed sejrede over Klogskaben, og hun tog det bort for bedre at betragte mig.

Under alt det Spektakel, som Kvinderne omkring mig foraarsagede, var hun den eneste, som længe stod tavs. Aabenbart var hun lidt forskrækket. Endelig aabnede hun Munden og sagde ænsteligt:

»Tys! Tys! Stille dog! — hvis Fader hørte det, hvad skulde der saa blive af den stakkels unge Kristne?«

»Hvad kommer det os ved!« raabte en Houri af Form som en Tønde, og som jeg, paa Grund af den overlegne Maade, paa hvilken hun rullede med Øjnene, og især paa Grund af Dragtens Pragt, ansaa for Favoritinden. »Saa meget des værre for denne dristige Kristne, der har vovet . . . .«

Hun fuldendte ikke Sætningen; thi i det samme hørtes deres Herres Stemme:

»Hvad er dog det for en Stoj? Hvor er den anden Nazaræer?«

Tunge Trin kom nærmere. Alle de graa, hvide og sorte Sjæle, som jeg havde været omgivet af, forsvandt som en Stormvind. Den sidste var den unge Pige; hun hyllede sig tæt ind i sit Tørklæde, saa at jeg kun saa det ene af hendes dejlige Øjne, medens hun hviskede til mig:

»Vær ikke bange, Nazaræer; min Fader er en god Mand, og Du er saa ung! sig kun, det var vor Skyld.«

Jeg havde en Rose i Knaphullet, den rakte jeg hende med et taknemligt Smil, saa var hun borte.

»Elli Harami! Haløj, min unge Skælm,« sagde den store Mand, idet han tog mig i Kraven. — Jeg ved blot, at jeg i det Øjeblik fik en Fornemmelse, som om mit Hoved ikke sad rigtig fast paa Kroppen.

»Ha, Ha, Ha, lille Ven! (min Overlæbe bar ikke en Gang Dun), De er altsaa trængt ind til mine Kvinder? Ved De, at det er en Dødssynd?« i det samme strøg han med sin Finger hen over min Strube.

»De har altsaa forsøgt at bortføre en af mine Gazeller?«

Jeg var saa bange, at jeg nær havde tabt Bevidstheden, men jeg fik dog saa megen Magt over mig selv, at jeg svarede:

»Herre! hvis jeg har gjort noget, som De ikke synes om, beder jeg Dem tilgive mig paa

Grund af min Ungdom og mit Ubekendtskab med fremmede Skikke. I mit Land er det Skik, at man besøger Damerne for at yde dem sin Hyldest.«

»Ha — Ha — Gavtyv! I Nazaræere maa sandelig føre et lystigt Liv! Ha — Ha — Ha! Jeg kunde nok have Lyst til at smage lidt af Livet hos Eder. Aa ja! man har sandelig Ret, naar man siger, at I have lavet Eder et Paradis her paa Jorden. — Naa, denne Vej min lille Ven. Jeg skal vise Dem en sort Skønhed i mit Køkken. Hende kan De vise Deres Hyldest paa europæisk Vis, hvis De har Lyst. Ha! Ha! Ha!«

Lidt efter sagde vi Farvel.

Om Aftenen sendte den mægtige Mand mig en smuk Gave for at vise mig, at jeg ikke havde mistet hans Velvillie, fordi jeg havde aflagt hans Haremsdamer et Besøg.

VIII.

Ali med de seks Fingre,

(fortalt Drummond Hay af en Maurer).

»I den barmhjertige Guds Navn!

Det er omtrent tyve Aar siden, det var den Gang Mulai Soliman regerede i Skyggen af den kejserlige Parasol*).

Da boede i Landsbyen Bendiban, fire Mil syd for Tanger paa Vejen til Fez, en Mand, der hed Mohamed Bufrahi, han havde en eneste Søn Ali, hvis Moder blev kaldt frem for Herrens Aasyn

*) Den saakaldte »Dal« eller store Parasol er Emblemet paa den kejserlige Magt i Marokko, hvorfor Brugen af den er forbudt alle andre end Sultanen.

netop den Dag, da hun fødte Sønnen. Derfor aflagde Mohamed det højtidelige Løfte, at han aldrig vilde gifte sig igen.

Mohamed var, som alle sine Naboer, en fattig Landmand, han ejede kun et Par smaa Stykker Jord og en lille Vinhave; men til Gengæld var han anset som en udmærket Jæger og Skytte. Den lille Ail var aldrig saa stolt og glad, som naar han fik Lov at ledsage sin gamle Fader paa Jagt. Da var det altid ham, som først fik Øje paa Vildtet, og saaledes kunde han hjælpe Faderen, hvis Syn ikke var godt, thi han var over tresindstyve Aar.

Men desværre duede Ali ikke til meget andet end Jagten. Det nyttede ikke at sende ham i Skole, han lærte aldrig at fremsige mere end de ti første Linier af Koranen; men til at løbe, lege, brydes og skyde fandt man ikke nogen, der kunde maale sig med Ali, »Drengen med de seks Fingre«.

Da Cheikh Mahomet Bitiui i Landsbyen Bumar holdt Bryllup, var jeg og mine Brødre indbudte til Festen med mange andre. Det var en herlig Tid kan jeg forsikre. Guds Miskundhed viste sig da over al Maade. Der blev sat for os Fade med Kuskussu, som syv Mænd næppe mægtede at løfte, og Embarek, Cheikhens Slave med de lange Lemmer, tog sin Kappe af og stak Armene lige til Skuldrene

ned i Fadene for at finde stegt Bedekød og alle de herlige Sager til os. Der var vældige Dynger af Vandmeloner, Druer og Dadler til at skærpe Appetiten med.

Tamburiner og Fløjter spillede op fra Morgen til Aften, medens den behændige Absalam fortryllede ethvert Øje med sin Dans, der var yndefuld som Gazellens Løb.

Lab el Barode (Krudtlegen) begyndte. Vor Stamme, der talte et Par Hundrede Ryttere, gjorde et Angreb paa Linie. Nogle af os lagde Hovedet paa Sadlen og stak Benene i Vejret, andre skiftede Heste under Ridtet uden at Farten formindskedes. Tre Skridt fra Cheikhen gjorde vi pludselig Holdt. Tøjlerne holdt vi i Munden, medens alle Mand fyrede Geværerne af.

Saa gjorde vi kort omkring og forsvandt i flyvende Fart.

Da Krudtlegen var forbi, skøde vi til Maals enten efter en lille Sten eller en Blomst, og Sidi Taieb Bukassem fra Uassan, Jægernes Konge, som Gud havde forundt et aldrig fejlende Øje, var den, der skulde bedømme Skydningen. Der blev skudt mange udmærkede Skud; men Ali gjorde os alle til Skamme; han fejlede kun Blomsten een eneste Gang, hvorfor Bukassem erklærede ham for Sejrherre.

Efter Skydningen bad Bukassem den højeste Herre, at han vilde velsigne alle dem, som vare til Stede.

»— Sidi Bukassem«, sagde nu Cheikhen, »der er endnu et Skud at gøre, men det er kun for den dygtigste af os alle«. Samtidig holdt han imellem Tommel og Pegefingeren et Æg op og spurgte:

»Hvem tør stille sig op der henne ved Aloerne med dette Æg anbragt mellem Anklerne, for at Sidi Taieb kan skyde det itu?«

En dyb Stilhed herskede, ingen rørte sig, saa sprang den lille Ali frem, kyssede Cheikhens Haand, tog Ægget, stillede sig op ved Aloerne og anbragte Ægget imellem sine Ankler.

»— Gud Navn være lovet!« sagde Bukassem, idet han hældte Krudt i Geværløbet og anbragte en Forladning af Palmebark ovenpaa.

»Gud give mig Held«, tilføjede han, da han anbragte Kuglen.

Saa spændte han Hanen og anbragte Fængkrudtet — knælede ned og sigtede.

»— Staar jeg rigtigt?« spurgte Ali.

»— Det venstre Ben en Smule til hojre.« sagde Bukassem.

»Saa! — nu er det godt!«

Den lange Musket laa lige saa fast og roligt i hans Haand, som havde den hvilet paa en Klippe.

Alle stode i aandeløs Spænding.

Skuddet gik af, og Alis to Ankler vare oversprøjtede af Æggets Indhold.

»Gud er stor«!« sagde Bukassem: alle udbrøde i beundrende Tilraab.

Den unge Ali kom nu hen og Sidi Taieb Bukassem lagde sine Hænder paa hans Hoved og velsignede ham, idet han forudsagde, at ogsaa han en Gang vilde blive i Stand til at skyde Ægget itu.

»Men, pas paa, Barn, ikke for tidlig at prøve derpaa, før Du har opnaaet fuldstændig Færdighed.

Jeg husker en Gang i Uassan, den hellige By. Jeg og andre vare komne langvejsfra for at skyde til Maals.

Bengelum og jeg vare de eneste, som havde skudt Ægget bort, men det blev den gamle Kaïd Absalam, den tidligere Guvernør i Alkassar rasende misundelig over, og han svor ved Profetens Skæg, at han ogsaa kunde gøre, hvad de andre havde kunnet.

Han kaldte paa en af sine Slaver, og befalede ham at stille sig op med Ægget.

Han sænkede Geværløbet og sigtede; Bengelum — Gud belønne ham derfor — saa' over Skuldrene paa Kaïden og raabte:

»Allah! hvis Du ikke sigter mere lige, vil Du ramme det venstre Ben.«

Kaïden skød, og Slaven drattede sukkende om. Kuglen havde ødelagt Anklen.

»Jeg vædder Hundrede Dollars paa, at jeg næste Gang skal ramme Ægget,« sagde Kaïd Absalam.

»Abd-el-Habib, (det var den anden af hans Slaver) tag et Æg og stil Dig op. Hvad Pokker, skælver Du, din Usling. Staa stille, eller jeg sender Dig en Kugle gennem Hjærtet.«

Han lagde paany Bøssen til Kinden.

»— Det er et daarligt Sigte,« sagde Bengelum, der stod ved Siden.

Skuddet gik af, og Kuglen gik tværs gennem Læggen; men Slaven rørte sig ikke.

»— Han holdt sig tappert,« sagde Bengelum til Kaïden, der straks ladede sit Gevær paa ny. »Hav Medlidenhed med den Mand, hvis Du vil, at Gud skal være medlidende mod Dig.«

»— Det er altsammen meget godt,« svarede Kaïden kort, »men jeg skyder tredje Gang«.

Han skød og knuste Ægget.

»Naa, du kristne Mand, efter at Sidi havde fortalt den Historie, begyndte Brydningerne og Stokkedansen.

Ali havde stadig Overtaget, og saadan endte den Bryllupsfest gladelig.

Der gik Maaneder og Dage. stadig kunde Ali ikke bekvemme sig til at arbejde med

Faderen i Marken. Det var imidlertid henimod Vinhøstens Tid, og man havde opdaget, at Bendibans Haver vare blevne plyndrede, uden at Tyven kunde opdages, skønt der baade Dag og Nat var sat Vagt.

En Morgen begav Alis Fader sig til sin Vinhave og han saa da, at der manglede en Mængde Drueklaser. Da han som gammel Jæger var vant til at gaa paa Sporet af Vildtet, gav han sig nu til at søge. Han kom snart til et blødt Sted. »O, Du hellige Profet,« raabte han, da han havde set Aftryk af en Haand med seks Fingre, »har jeg ikke forbudt Ali at komme i min Have? Ak! det er altsaa ham, som har plyndret min og mine Naboers Haver. Se, det er Følgen af Dovenskab!«

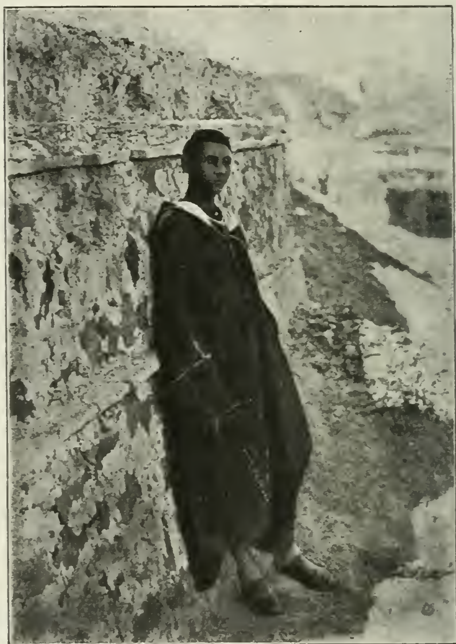
Mohamed gik sørgmodig hjem, thi Ali var hans eneste Søn, som han elskede.

»Ali«, sagde Faderen, da de vare ene, »Du har været i Haven.«

Ali svarede ikke.

»Ali«, gentog Faderen, »jeg havde jo forbudt Dig det. Og nu har jeg samtidig opdaget, hvem der har stjaalet i Bendibans Haver; i Morgen skal Retfærdigheden ske Fyldest; jeg overleverer Dig til Cheikhen, som vil give Dig en alvorlig Tugtelse. Din Dovenskab og Dit Driverliv har

længe været mig Grund til Ærgrelse og Sorg; nu tænker jeg en Dragt Prygl skal hjælpe herpaa.«

Den Aften skiltes Mohamed fra Sønnen i Vrede; men næste Morgen var Faderen bleven mildere stemt og havde besluttet sig til at fortie

Sagen, men i Fremtiden passe bedre paa. Han kaldte paa Ali, men Ali var ikke til at finde. Dagen gik og mange flere, der forløb Uger, Maaneder og Aar, uden at Drengen kom igen. Imens sørgede Faderen over at have mistet sin Søn.

Seks Aar efter var der store Festligheder i Byen Marokko, fordi Sultaninden Lalah-Fatima var nedkommen med en Søn, og Sultanen havde givet Ordre til, at der skulde afholdes Fester i tre Dage.

Arabere og Berbere fyldte Byen i disse Dage. 2den Dagen lidt før Middag var der en Mængde Mennesker samlede omkring Gøglerne, Markskrigerne og Tryllekunstnerne. Tilskuerne sade i Kres rundt om paa Hug, og bag dem holdt Folk til Hest for bedre at se.

Det hele foregik paa den store Markedsplads tæt ved det højeste Taarn paa Kutsabea Moskeen, hvilket rager op over alle de mange Minareter, og fra hvilket de Troende daglig mindes om den ene Gud og Muhamed hans Profet.

Der manglede hverken Slangetæmmere fra Ørkenen eller Jonglører fra Souse, lige saa lidt som Historiefortællere. Dog var der een, som frem for alle andre tiltrak sig alles Opmærk-

somhed, det var en kæmpemæssig Neger fra Bokari, som hørte til Sultanens Livvagt. Han havde udæsket seks Mand til samtidig at maale sig med ham i Stokkedans. Han svang en lang Stok med en forbausende Behændighed og parerede med den alle de Slag, som rettedes imod ham, ligesom han med Lynets Hurtighed brugte den mod Angriberne.

Eftersom hver Angriber blev ramt af den sorte Kæmpe, maatte han ifølge Aftale trække sig tilbage. Den sorte havde allerede ekspederet tre ud af Kampen ved sine pilsnare Bevægelser uden selv at faa en eneste Rift. De tre, der vare tilbage, saa ud til at være dygtige og kraftige Folk, de gik løs paa ham alle paa een Gang, og det saa ikke allerbedst ud for ham; da trak han sig hurtigt et Par Skridt tilbage; men kun for lige saa hurtigt igen at gøre Front mod den nærmeste af Angriberne, som han ramte i Ansigtet; den næste og den sidste blev paa lignende Maade sat ud af Spillet.

Overmodig ved Sejren udfordrede Negeren med en Stemme, der kunde høres lige fra Bab-el-Khamis til Bab-el-Kadar, — Byens to modsatte Porte —, nu hver Mand, der vovede at binde an med ham.

Slige Udfordringer havde ved tidligere Lejligheder fundet Sted; dog vare altid de, som havde

modtaget dem, blevne straffede for deres Dristighed med alvorlige Saar, som Tabet af et Øje eller knuste Ribben. Den frygtelige Atlets Renommé var stadig vokset. Han var tilsyneladende usaarlig.

En skulderbred Mand, der var klædt som en Bjærgbo, traadte ud af Tilskuernes Kres og modtog Udfordringen, dog paa den Betingelse, at hvis Gud vilde unde ham at sejre, man da skulde beskytte ham mod den Overvundnes Kammeraters Hævn.

Det kom Sultanen for Øre, og han sendte Bud og spurgte, om det virkelig var muligt, at Manden vilde vove at maale sig med den mægtige Schascha, hvis Slag alle vare dødelige.

»— Gud give Sultanen, vor Herre, et langt Liv!« sagde Bjærgboen, idet han kastede sig for Fødderne af Profetens Efterkommer.

»Ja, Herre, jeg har modtaget Udfordringen paa den Betingelse, at man vil beskytte mig mod hans Landsmænds Hævn, hvis Gud skulde forunde mig Sejr.«

»Du er en stærk Karl,« svarede Sultanen. »Hvor kommer Du fra og hvad hedder Du!«

»Mit Navn er Ali Bufrahi,« svarede han, og medens han stadig laa næsegrus foran Sultanen fortalte han nu hele sit Livs Historie, dog uden at berøre Bendibans Vinhaver.

Ali havde, siden han flygtede fra sin Faders Hus, ført et omvandrende Liv og gennemstrejfet hele Kejserriget, snart som Muldriver, snart som Løber.

»Han skal herberges i Paladset,« sagde Sultanen til sit Følge. »I Morgen, hvis det maatte behage den Almægtige, skal Kampen udfægtes i min Nærværelse.«

Vagten bøjede sig i Støvet og raabte:

»Gud beskytte vor Sultan, Profetens Efterkommer.«

Derpaa førte de Ali med sig. Den Aften blev han trakteret med Kuskussu, saa meget han lystede.

Efter Aftensmaaltidet sov han trygt, skønt han drømte om Buler og Saar.

»Gud give Sultanen vor Herre et langt Liv,« lød det tusindstemmigt fra Folket, som kastede sig ned for Fødderne af Profetens Ætling, for Guds Statholder, da han viste sig under den store kejserlige Parasol, midt i M'shoar'en, den vidtstrakte Paladsgaard, hvor Muhamedanismens Fyrste plejer at give sine Undersaatter Audiens for at høre deres Klager, for at dømme eller for at modtage Fanger og Bytte.

Sultanen red en Hingst, hvid som Sne, der i Pasgang og med hævet Hoved skridtede frem, stolt af sin ophøjede Byrde.

De sidste Rebeller.

»Det tegner altsammen fredeligt og godt i Verden,« lød den sagte Mumlen fra Masserne, som toge et godt Varsel om Hans Højheds Stemning deri, at han red en hvid Hest, thi den hvide Farve er Symbolet paa Fred og Forsoning, lige saa vel som den sorte varsler om Krig og Had, den brune om Misfornøjelse, og alle de mellemliggende lige fra graat til fuksrødt tyde paa lige saa mange forskellige Stemninger i Kejserens Sind.

Paa Tømmerne og Sadeltojet, der var grøntforet og rigt guldbroderet, var aftegnet, synligt for Alles Blikke, det hellige Emblem fra Salomons Segl. Under Hestens krumme Hals skelnedes af og til gennem den sølvhvide Manke en lille rød Safians Taske, som indeholdt Jord fra Mouley-Dris*) hellige Grav. Gid hans Sjæl maa hvile i Fred. Ved Siden hængte de polerede Tænder af et vældigt Vildsvin, — et ufejlbarligt Middel mod et ondt Øje.

Sadlen, der hvilede paa et prægtigt orangegult Damaskes Dækken, var af grøn Silke, baade Buggjorden og Bringeremmen vare beklædte med svært guldbroderet Silke, og de brede Stigbøjler vare af kunstfærdigt ciseleret Guld.

*) Det var ham, der indførte Muhamedanismen i Berberiet.

Sultanens tarvelige Dragt dannede en stærk Modsætning til al denne Pragt. Han bar en hvid Kasimirs Kaftan, der holdtes fast om Livet af et maurisk Bælte af hvidt Læder, som var broderet med blaa Silke, og som holdtes sammen af en Sølvnaal. En Musselins Turban prydede Kejserens Hoved. Over hele Dragten hang en gennemsigtig, overordentlig fin Haïk fra Fez, som faldt i nydelige Folder. Hans Støvler af hvidt Maroquin vare prydede med silkebroderede Arabesker.

Nu udraabte Herolden, at Schascha og Ali med de seks Fingre af fri Villie vilde kæmpe med hinanden om den kejserlige Ærespris af 50 Mitzakels (150 Francs).

Ti Tusinde Stemmer overdøvede Heroldens Røst, der var saa stærk, at Folket havde givet ham Tilnavnet »Tordenen«.

Ti Gange genlød det:

»Gud velsigne vor Hersker!«

De to, der skulde kæmpe, vare allerede til Stede, og man var i Tvivl om, hvem der skuldé slaa det første Slag.

Ali, den stærke Bjærgbo, traadte da frem og sagde:

»O, Du mægtige Schascha, Du Slave hos Verdens Sultan, hos de troendes Forsvarer, det tilkommer ikke mig at opnaa selv den ringeste Fordel frem for en af den mægtiges Tjenere.«

Den anden svarede:

»Dine Dage ere nu talte, dit Liv vil snart være udslukt. Hvor vil Du, at jeg skal anbringe det skæbnesvangre Slag?«

Ali pegede paa den øverste Del af Hovedet. Negeren hævede sin stærke Arm med de vældige Muskler og svang den over Hovedet paa ham.

Ali stod i bøjede Knæ foran sin Modstander og smilede; thi han var sikker paa at kunne staa imod al menneskelig Kraft.

Den Sortes Næve faldt som en Forhammer paa en Ambolt. Ali vaklede og store Sveddraaber perlede ham ned ad Panden, Øjnene sprang ud af Hovedet og rullede i Smerte. Men han tog sig sammen, bøjede sig og gned sit Hoved og saa sig om til alle Sider, idet han raabte:

»Ved Allah, skal det kaldes et Slag! det var et mærkeligt et; men nu kommer Turen til mig! Og hvis det maatte behage Gud, den almægtige, haaber jeg ikke, at Schascha skal faa Lejlighed til at slaa een Gang til.«

Derpaa vendte han sig mod Sultanen og bad om Tilladelse til at blive anbragt saaledes, at hans Hoved var i samme Højde som hans Modstanders, fordi denne var meget større.

Det blev ham bevilget, og han og fire Soldater hentede en stor Marmorblok, paa hvilken

han steg op. Saa tog han sin Gelab af, knyttede Næven med de seks Fingre, lagde Kroppen lidt tilbage, hævede Armen, men lod den synke igen, som om han prøvede sig frem.

Negeren blev blegere, han skælvede over hele Kroppen. Endelig indtog Ali med en rask Bevægelse den endelige Stilling — og hurtig som Lynet faldt hans Haand. — og i samme Nu styrtede Negeren om for ikke mere at rejse sig. Hans Hjærneskal var knust.

»Magten og Styrken er Guds Værk,« sagde Sultanen, da han saa sin Slave udaande for sine Fødder. »Hvem kan forandre, hvad der er skrevet i Skæbnens Bog.«

Ali fik sin Belønning, men inden den Eskorte kom, som skulde beskytte ham, smuttede han ind mellem Folk, blandede sig i Mængden og forsvandt.

Det blev fortalt næste Morgen, at den afdødes Kammerater af Sultanens Garde havde myrdet ham i Løbet af Natten.

Faa Uger efter blev der talt vidt og bredt om de Røverier og Plyndringer, som fandt Sted i det nordlige Marokko. Snart var det paa Vejen mellem Tanger og Tetuan, eller i Sahels

eller Mamoras Skove, at de Vejfarende bleve overfaldne.

Ingen havde nogen Sinde set Røverne, men der maatte antagelig være mange, thi ikke blot enkelte Rejsende, men ogsaa hele Karavaner, der vare bevæbnede til Tænderne, havde maattet overgive sig til Udplyndring.

Fra de snævreste Defileer, de dybeste og mørkeste Dele af Skoven lød der en truende Gravrøst i den Rejsendes Øre:

»Stands, eller Du er Dødsens!«

Gjorde nogen den ringeste Mine til at flygte, eller saa nogen sig om for at opdage, hvorfra Lyden kom, strakte et Geværskud ham til Jorden.

Der var da intet andet at gøre for de Vejfarende, end at lystre Stemmen, standse øjeblikkelig, og ved Foden af et Træ eller en Klippe at hensætte Klæder, Sølv, Fødevarer, kort sagt alt, hvad den Usynlige forlangte.

Overalt i Landet levede man i Frygt og Bæven, og mange begyndte at tro, at det var Skovenes Djin, hvis frygtelige Stemme man hørte, og som morede sig med at forfærde Menneskene.

Skønt ingen som Regel saa noget til dette Uhyre, som forfærdede alle, saa hændte det dog, at der paa den Tid blev dræbt et Par Jøder af en stor og stærk Bjærgbo, som var

bleven set. Jøderne, der havde tjent en Del Penge ved at sælge et og andet til Kvinderne paa Landet, havde deres Guldstykker i en Pung. Da de nu kom i Fare slugte de Guldstykkerne, men Bjærgboen skar med sin Dolk Maven op paa dem og trak det blodige Guld ud.

Faa Dage efter at dette var hændt, passerede en gammel Taleb »Mord-Dalen«, paa Tilbagevejen fra sin Fødeby E'Mzora i Nærheden af Tanger. Han sporede sit Muldyr for at naa nogle Muldrivere, som han saa et Stykke længere fremme, og som gladeligt marcherede op mod Toppen af Dar-a-Klon Bakken. Den stakkels Mand havde Hovedet fuldt af en Mængde Historier om Røveri og Mord, som han havde hørt Dagen i Forvejen i E'Mzora.

Han skyndte sig derfor alt, hvad han kunde, for at komme gennem det frygtelige Pas, da det lød i hans Øren:

»Stands, eller jeg skyder!«

Han lod sig det ikke sige to Gange, men standsede øjeblikkelig, idet han sukkede:

»O, Gud, hav Medlidenhed med mig?«

»Din Bøn er hørt, Skolemester Mustafa.«

»Staa af Muldyret og kom her hen,« fortsatte Stemmen.

Taleb'en adlød; men hans Tænder klaprede i Munden paa ham af Skræk, da han vandrede hen i den Retning, hvorfra han hørte

den hemmelighedsfulde Stemme, som nu snøvlede akkurat, som kunde det være en Skolemester, der opramsede et Afsnit i den hellige Koran:

»Ære være Gud, Du alle Skabningers barmhjertige Herre, Du Konge paa Dommens Dag. Vi tilbede Dig, vi paakalde Din Hjælp. Led os paa — —«

»Jeg har aldrig kunnet mere,« lød det derpaa, »men jeg husker godt, ærværdige Fader, den Tid, da Din Stok, som Du nu bruger som Støttestav, slog mig over mine seks Fingre, for at hjælpe paa min Hukommelse.«

»Du store Gud!« raabte Taleb'en, »er det Dig, Ali, Skoledrengen med de seks Fingre; havde Du lært det hellige Ord, var det aldrig kommet saa vidt med Dig.« Og idet han af gammel Vane hævede Stokken, fortsatte han, hvor Ali var sluppen:

»— — Led os paa den rette Vej, hen ad den Sti, der fører de udvalgte hen at skue Dit Aasyn; men ikke hen ad den, som betrædes af de slette Mennesker, mod hvilke Din Vrede vil vende sig.«

»Men hvor er Du, min Søn; er det virkelig Dig, som taler til mig, eller er det Din Sjæl? thi jeg har jo hørt sige, at Bokharierne havde dræbt Dig.«

Ali, der havde siddet skjult i en gammel raadden og hul Korkegestamme, viste sig nu pludselig for den forfærdede Taleb, idet han ærbødigt kyssede Fligen af dennes Burnus.

»Ak! min Søn!« sagde Skolemesteren, »jeg er bange for, at Dine Synder ville komme over mit Hoved, lad mig vende tilbage til Bendiban, hvor Du endnu har Venner: alt Haab er endnu ikke ude for Dig; har Profeten ikke sagt:

»Den, der vender sig fra Synden, skal vorde renset for sine Fejl og faa Adgang til Paradiset«.

Ali, som havde staaet ærbødigt bøjet foran Oldingen, hævede nu pludselig Hovedet:

»Vil det sige, at Løven, som Gud har givet mere Styrke end alle andre Dyr tilsammen, skal nøjes med et eneste Faar, naar den har hele Faareflokken at tage til. Hvorfor skulde jeg leve i Elendighed og Trældom, jeg, hvem han, der styrer alle Ting, har givet Løvens Mod og Kraft? Med hvilken Ret,« — fortsatte han med en Stemme, der fik Taleb'en til at skælve, — »falder Sultanen og hans Soldater over de svage for at gøre Bytte?

Tror Du, at det er med fri Villie og af Hengivenhed, at jeg forleden Dag i Paladsgaarden med saa mange andre kyssede Støvet for hans Fod, — som kalder sig de troendes Fyrste?

Nej, nej, det var sandelig ikke af Kærlighed, lige saa lidt som Du og Dine med Kærlighed ofre ham den bedste Del af Eders ringe Indkomster.

Hvorfor skulde jeg høre op med at stjæle og røve, naar Vogteren af Profetens Lovbud mod Røveri selv er den første til at overtræde dette. Jeg gør kun i det smaa, hvad han driver i det store. Mit Valgsprog er:

»Stands! Eller jeg dræber!«

Min eneste Herre er mit Gevær, og de Tjenere, som udøve min Lov og Ret, ere en Arm og et Øje, som endnu aldrig have svigtet mig.

Men jeg hører i det fjerne, at der kommer noget, — følg mig derfor, Mustafa. For Dig er der Fred. I Nat skal Du være Gæst hos Skovens Djin.« — og han lo djævelsk. — »Stig op paa Dit Muldyr igen og følg efter.«

Taleb'en vovede ikke at sige nej, han fulgte Røveren gennem det tætteste Buskads, hvor Vildsvin, Sjakaler, Hyæner og Losser knurrende flygtede ud til Siden, naar de bleve forstyrrede.

Den gamle Skolemester var meget bange for, hvad der vilde komme, og hele Tiden gentog han:

»Allah! Allah!«

Endelig naaede de en Tykning, der tilsyneladende var uigennemtrængelig.

Mustafa sagde da: »Min Søn, det ser ud til, at vi ikke kunne komme længere.«

Ali svarede ikke, men bøjede sig ned og gav sig til at bræge som en Ged.

Da lød et skærende Fløjt, der isnede Oldingen gennem Marv og Ben.

»Alt er i Orden,« sagde Ali, idet han trængte ind i den værste Tykning og lagde Øret til Jorden. Efter et Øjebliks Venten aabnede han et Dække, der var flettet af Brombærris, saa ingen kunde se Forskel paa det og de naturlige Grene.

Efter igen at have bragt det i Orden, bevægede de sig frem ad en snæver Sti, som var hugget i Klippesiden og skjult af Buske, og efter mange Omveje naaede de en Dal, hvori der flød en klar Bæk. Ved dens Bred havde Røveren saa skjult som muligt bygget sin Hytte.

Da de traadte ind, løb en ung Kvinde Ali i Møde og kastede sig i hans Arme.

»— Hør, Rahmana,« sagde Ali til hende, »det er ikke lykkedes mig at holde mit Løfte om at bringe Dig Armbaand og Lommetørklæder; thi just som Kafila'en (Karavanen) nærmede sig, kom denne ærværdige Vismand, min gamle Skolemester, som jeg ikke kunde nægte mig Fornøjelsen af at byde her ind. Lav nu en god Steg i Stand af den vilde

Ko,*) som jeg dræbte i Gaar, thi min Gæst har sikkert faaet en god Appetit.«

Den Gamle havde sat sig med Ryggen til Kvinden, som det passer sig en Mand, der ikke vil have Ord for at gøre Kur til andres Koner.

»Hør, Sidi Mustafa, Skovenes Djin er ikke skinsyg paa sin Houri. Hvorfor er Kvinden skabt saa smuk, naar det ikke skulde være for at blive beundret? Og hvorfor skulde vel den Almægtige have givet en Øjne, naar det ikke var for at se paa, hvad der er smukt! Rahmana, gaa hen til Taleb'en og bed ham om hans Velsignelse, og lav os saa Kuskussu'en.«

Mustafa slog Hætten paa sin hvide Gelab til Side, saa paa Rahmana og velsignede hende, hvorpaa hun kyssede hans Hænder.

»— Din Kone er sandelig smuk, og Gud være lovet ser det ud til, at hun er glad ved at bo med Dig her paa dette øde Sted. Hvordan er hun kommen her?«

Ali tog, inden han svarede, en lille Stok, der var prydet med smukke udskaarne Arabesker, og hældte af den gennem en lille Pennepose en enorm Pris Tobak ud mellem sin Pege- og Tommelfinger, hvilken han bød Taleb'en.

»— Jeg har ingen Ting betalt for min Kone og desuagtet sætter jeg hende højt, ja

*) Der var den Gang vilde Køer og Tyre i Egnen Syd for Tanger.

meget højere end Kaïden i Alkassar sine fire Kvinder, skønt en af dem har kostet et Tusind Mitzakels. Hvis Du bryder Dig om at høre det, vil jeg fortælle Dig, hvordan jeg fik min Kone.«

Saa satte Ali og Taleb'en sig ved Bækken udenfor Hytten, og førstnævnte fortalte:

»En Morgen spejdede jeg fra Toppen af en Klippe ud over Egnen som en Ørn, der lurer paa sit Bytte. Jeg opdagede da, at der var nogle Rejsende paa Vandring op ad Bakken. Forrest gik Lastdyrene med deres Drivere, derefter fulgte en gammel Mand paa et Muldyr. Efter hans Dragt at dømme maatte det være en rig Købmand fra Fez. Ved hans Side red en tilhyllet Kvindeskikkelse paa en stærk, men lille Hest.

Jeg sneg mig nærmere og ventede med Fingeren paa Aftrækkeren parat til at skyde. Jeg rettede Bøssepiben mod en af Muldriverne, som over sin Gelab bar et Par Pistoler i en Rem, og som jeg syntes saa ud til at være den farligste.

Imens vare de Vejfarende komne hen i Nærheden af Kilden; her steg den gamle Mand af og hjalp sin Ledsagerinde ned. Idet hun blev løftet af Sadlen, viklede hendes Haïk sig fast ved den ene Stigbøjle, og da hun bøjede sig for at løsgøre den, faldt Haïken til Jorden;

jeg saa hendes Ansigt og svor i samme Nu, at hun skulde blive min Hustru, uden Blodsudgydelse, hvis det maatte behage den alvise Gud.

Da Oldingen havde anbragt hende i Skygge, gav han Driverne Ordre til at fortætte Vejen med Bagagen, imens vilde han og Datteren foretage deres Tvætninger; thi det var just ved Middagstid og Tiden til at bede, det saa man deraf, at Skyggerne bleve kortere og kortere.

Efterat Oldingen havde foretaget sine Tvætninger med Kildevandet, bredte han et kostbart Tæppe fra Fez ud i Retning Øst-Vest og begyndte at forrette sin Andagt. Han maa imidlertid have fundet Stedet for stenet for sine gamle Lemmer, thi han flyttede et halvt Hundrede Skridt længere bort til et Sted, hvor der var blødt og godt, og hvor Grønt og Grene næsten skjulte ham, naar han knælede i Bøn.«

»— Gud forbyde, min Søn, at Du gjorde ham noget ondt i et saadant Øjeblik,« afbrød Mustafa.

»— Sig hellere, at det var Guds Villie, som skete,« fortsatte Røveren.

»Naa, jeg satte mit Gevær fra mig op ad et Træ og krøb gennem Tykningen hen mod Skovbrynet, hvor den skønne Rahmana sad, hyllet i sin Haïk.

Jeg var naaet lige hen til hende, da jeg hørte Hestetrav og jeg maatte skjule mig. Det

var et Par Ryttere, som eskorterede nogle Fanger i Lænker. De standsede et Øjeblik ved Kilden for at lade Hestene drikke, saa fortsatte de Vejen igen.

Oldingen laa stadig hensunken i Bøn. Næppe vare Rytterne borte, før jeg lydløst nærmede mig den unge Pige. Hun vendte Ryggen til mig. Jeg tog nu Skoene af og kravlede frem paa Hænder og Fødder det sidste Stykke — saa kastede jeg et Blik hen imod den gamle — han laa næsegrus hensunken i Bøn.

I et Spring var jeg henne ved Gazellen, trykkede hendes Haïk imod hendes Mund, og bar hende i mine Arme ind i Skoven.

Det stakkels Barn forsøgte i sin Vaande at kalde Faderen til Hjælp; men jeg kvalte Skrigene i hendes Mund og bragte hende til min Hytte. Først der tog jeg hendes Slør af og betragtede hende. Hun var dødbleg, og Øjnene vare lukkede, hvorfor jeg blev angst for, at Engelen Azraël, der bortfører Sjælene, havde røvet hende fra mig. Dog endelig bevægede hendes Barm sig, og jeg kunde forsikre mig om, at hendes Time endnu ikke var kommen, thi hun aandede paa ny.

Hun saa dog saa bleg ud og var saa nedbøjet af Sorg, at jeg et Øjeblik tænkte paa at levere hende tilbage til sin Fader. Men saa tænkte jeg paa, at det var bedre for hende at

blive gift med en tapper Mand, som vilde elske hende inderligt, frem for at sygne hen i en eller anden Rigmands Harem i Tanger eller Tetuan.

Jeg badede hendes Pande med koldt Vand fra Bækken, og hun aabnede sine Øjne, men da hun saa mig skreg hun:

»Fader, Fader, frels mig,« saa faldt hun i det samme hen i Afmagt, og det varede meget længe, inden hun igen kom til sig selv. Hele Natten og næste Dag med var hun ikke til at formaa til at tage Næring til sig.

Om Morgenen prøvede jeg igen paa at berolige hende.

»Hvor er min Fader,« blev hun ved at gentage.

Jeg svor ved mit Skæg, at han var i Sikkerhed, og at jeg ikke havde gjort ham noget ondt. Desuagtet kunde jeg ikke formaa hende til at tage Næring til sig. Jeg forsikrede hende, at jeg vilde være hendes Slave, og jeg blev ved at passe hende som en Moder, der vaager over sit Barn, ja, jeg lovede mig selv ikke at sove eller spise, før jeg havde faaet hende beroliget.

Sulten besejrede hende til sidst; hun tog mod nogle Dadler, og jeg fik ud af hende, at hendes Fader meget mod hendes Villie havde besluttet at gifte hende bort til den rige, men

gamle Skatteopkræver i Tanger, og — nu ere vi Mand og Kone og mangle kun Din Velsignelse for at være lige saa lykkelige som Turtelduerne, der svæve over vore Hoveder.«

»— Min Søn, den vil jeg ikke nægte Eder,« svarede den gamle Taleb, »men sig mig, hvad blev der af den unge Piges Fader?«

»— Ved Allah: Jeg har ikke hørt andet, end at man fortæller, at en ung Pige fra Fez er bleven taget af Skovens Djin, uden at hendes Fader, der laa et Par Skridt derfra i Bøn, havde hørt eller set noget til det.«

Den næste Dag før Daggry førte Ali sin Gæst gennem Skoven til Vejen efter at have givet ham tredive Mitzakels og noget fint Klæde, som vilde have været en Kaïd værdigt. — Men, du ædle Kristen, Du aner ikke, hvor lumpent Taleb'en bar sig ad. Tilfulde bekræftede han Ordsproget: »Det Menneske, der har en Tunge i Munden og en Pen i Haanden, har dobbelt Anledning til at blive Forræder.«

Kun faa Dage efter dette besynderlige Møde mellem Taleb Mustafa og Skovens Djin, kunde Kaïden i Tanger sende Bud til Sultanen i Marokko, at Skovens Djin ikke var nogen anden end Ali med de seks Fingre. Samme Dag blev der sendt Ryttere ud for at gennemsøge Skoven Dar-à-Klon, men de fandt, at Røveren lige var

flygtet, thi der laa rygende Aske paa Ildstedet ved hans Hytte.

Men nu blev Mankora Skoven, der laa tre Dagsrejser fra Alis første Tilflugtsted, Skuepladsen for de dristigste Røverier. Nogle Arabere lagde sig i Baghold for at fange Røveren; men de saarede ham kun, dog først efter at han havde sendt tre af dem over i den anden Verden for at glæde Hourierne i Mahomets Paradis. Nu sendte Sultanen Ordre til alle Guvernører, Kaïder og Cheikher i Vestens Kejserrige, at de skulde skaffe ham den frygtelige Ali — Verdens Svøbe — død eller levende.

Men Ali havde mange Venner, særlig iblandt de fattige, som han holdt skadesløs paa de riges Bekostning — ja man udpegede endog hele Landsbyer eller Douarer, som hans Bundsforvante, der vare beredte til, om det gjordes nødvendigt, at række ham en stærk Haand. Derfor var det ikke let at komme ham til Livs.

Ali havde en Hest, som mangen Gang havde frelst hans Liv, naar han blev forfulgt; men den døde af Overanstrængelse, og Ali kastede sine Øjne paa en Hoppe, der ejedes af en Cheikh i Nærheden af Alkassar. En af dennes Folk var bleven fanget af den frygtelige Røver, som havde paalagt ham at drage hjem og sige sin Herre, at han skulde sende ham Hesten, hvis ikke kom han selv og hentede den

med Magt. Det stakkels Sendebud drog, glad over igen at være fri, hjem og forebragte Alis Forlangende, hvad der forskaffede ham 100 Slag af den frygtelige marokkanske Pisk (Filali). Det var alt det Svar den stolte Cheikh gav paa Alis Eorlangende.

Hoppen stod om Natten bunden udenfor sin Herres Telt midt i Douaren, rundt om hvilken der uafladelig holdtes Vagt af en Meute forsultne Hunde, der ved den mindste Støj vare parate til at styrte sig over og sønderrive den Rejsende, der var taabelig nok til at trænge ind paa Lejrens Omraade.

Det var en bælgmørk Nat i Januar Maaned; Stormen tudede, og Regnen faldt i Strømme. En Mand, klædt som Kurer med Gelab'en kiltet op om Hofterne, med Fødderne i nogle vældige Sandaler, med Dolk i Bæltet og en Kurv af Palmeblade over Nakken, hvilken tjente som Vadsæk, gik med lange Skridt hen ad Vejen til Alkassar. Henad Morgenstunden slog han ind paa Stien, der førte til Douaren.

Der var alt tyst og stille, kun en Gang imellem hørte man Hundene glamme. Ali, thi det var naturligvis ham, sneg sig mod Vinden paa alle fire hen til Faarefolden. Der greb han et af de største og bedste Faar og slæbte det et Stykke tilbage.

»I Guds Navn,« mumlede han, da han dræbte det. Saa bad han Allah give sig Held til, hvad der forestod, og derpaa delte han Faarekroppen i en Mængde Stykker, hvilke han samlede i en Fold af sin Gelab.

Nu krøb han frem og lyttede — alt var stille — saa efterlignede han Sjakalens klagende Lyd, og nogle af Hundene svarede; ja to, tre af dem kom løbende til. Han kastede da et Ben til dem. Der blev Slagsmaal om det, og alle Douarens Hunde kom til. Nu gav han de forsultne Skabninger nok at æde, og intet forhindrede ham i at trænge ind i Douaren. I den ene Haand holdt han en Tøjle, i den anden sin Dolk, og saadan bevæbnet gik han lige hen mod Cheikhens Telt.

Der foran stod den herlige Hoppe, hvis Lød var sort som Natten og hvis Øine tindrede som Stjerner.

I et Nu lagde Ali Hovedtøjet paa den, skar Tøjret over og svang sig op; medens Hoppen stejlede og gjorde Krumspring. Den vilde vrinske; men Ali klemte Næseborene sammen med sin Haand og betvang det rasende Dyr.

»— Du gavmilde Cheikh, Ali med de seks Fingre hilser Dig,« raabte han. — Intet Svar.

»Hør Du Ejer af smukke Heste! Hør Du, Cheikh Hamon!«

»Hvad er det, hvem kalder?« sagde inde fra Teltet en hæs Stemme.

»Gud give Dig en god Morgen, Cheikh,« sagde Røveren. »Ali er kommen for at holde sit Ord, for at tage Hoppen, gid den Almægtige vilde sende Dig en, der var bedre endnu.« Og Røveren satte af Sted i Galop ud i den mørke Nat.

Cheikhen greb sit Gevær og styrtede ud. Han saa en sort Skygge flygte.

»Du Djævel, Du Djin« raabte han, »saa hellere dræbe mit Dyr, end det skal tilhøre Dig.« Derpaa skød han; den sorte Skygge forsvandt, men samtidig bragte Vinden ham en djævelsk Skoggerlatter i Øret.

Alle Mand i Douaren løbe nu til.

»Bring ham død eller levende« raabte Cheikhen.

Da de bevæbnede Mænd under Fakkelskin naaede Stedet, hvor den sorte Skygge var falden, saa de, at Cheikhen havde dræbt en af sine egne halvvilde Tyre, som for øvrigt havde generet dem slemt. De slæbte Dyret hen til Cheikhen, som rev sig i Skægget og udbrød:

»Man kan ikke kæmpe med Satan, Guds Villie er sket.« Saa gik han ind i sit Telt.

Fra den Dag red Ali Hoppen lige til sin Død.

Mangfoldige vare de Bedrifter, som Ali udøvede, mangfoldige de Farer, han undgik. Stadig syntes hans Time ikke at være kommen. Det vilde føre for vidt at fortælle om alle de Gange, han narrede sine Forfølgere, dog skal jeg meddele endnu en Historie om ham.

En Kaïd, der var bevæbnet til Tænderne og som red en prægtig Hest, havde i sit Følge halvtresindstyve Ryttere, der alle vare udrustede som til Krig. Da Rytterne kom til en mørk og uhyggelig Hulvej i Bumar Skoven, pegede Cheikhen paa en Klippe og sagde: »Betragt Bloddraaberne der, de ere lige saa friske som den Dag, da den stakkels Cheikh Selim med det store Skæg blev myrdet her. De raabe om Hævn til alle Troende. Før vi drage videre, lad os da sværge, ikke at hvile, før Sultanens Villie er sket Fyldest, lad os straks lægge vor Angrebsplan, men frem for alt, hver Mand maa lade sit Gevær med en Okia.*) Det er det eneste Middel til at fordrive den onde Aand.«

»Lad os fremsige Fatha'en« raabte Krigerne, og Mulah'en eller Krigerpræsten Taleb Abd-el-Kader fremsagde med opløftede Hænder Koranens første Kapitel.

---

*) Lille Sølvmønt paa en halv Snes Sous.

Røverens Tilflugtsted var en Skov, omtrent to Kvartmil bred. Paa flere Steder var den ligefrem utilgængelig paa Grund af Tjørnekrat og Brombærbuske. At angribe Løven i dens Hule syntes farefuldt, man besluttede derfor at sætte Ild paa Skoven, for at ryge den ud. Kaïd Moktar opstillede sine Folk i Troppe paa fem, seks Mand ved alle Udgangene. Derpaa samlede han tørre Grene og Løv sammen, satte Ild paa dem, og der steg en lille Røgsøjle i Vejret, som bølgede med Vinden, blev større og større, indtil hele Skoven stod i Flammer. Alle ventede i Angst og Bæven, at den uovervindelige Ali skulde komme til Syne. Røgen slog hen over Sletten, og Flammerne slikkede i Skovbrynet. Alt var afsvedet og øde paa nær en lille Sti, der bugtede sig frisk og grøn hen mellem al den Ødelæggelse. Det var nemlig Lejet for en lille Bæk.

Kaïden og tre Mand holdt Vagt her. Fugle og flygtende Dyr faldt ned for deres Fødder lammede af Angst. Af og til kom et vældigt Vildsvin med blodige Øjne og afsvedne Børster. Det styrtede frem langs Lavningen. Krigerne lo og spottede Skovens Djin, thi de mente, at han vilde blive nødsaget til at krybe i slig en Hud for at frelse sig.

Kaïden gjorde pludselig Ende paa denne utidige Spøgen.

»Tys!« hviskede han. »Han kommer denne Vej. Hold Eder tappert, for Guds Skyld.« — En Rytter nærmede sig mellem de brændende Grene. Han satte Fart paa, da han nærmede sig Bagholdet.

En Kvinde med udslagent Haar, og hvis Klæder vare svedne af Ild og sorte af Røg, holdt Armene fast slyngede om Rytteren. Dennes ravnsorte Hest sprang, trods sin Byrde, let som en Hjort hen over Klippestykker og Grene. Dens Næsebor vare vidt udspilede, og Mulen skummede.

Kaïden udstødte et gennemtrængende Skrig for at kalde sine Folk til sig og sigtede paa Ali, men før Skuddet gik af, var han selv ramt af Alis Kugle lige midt i Hjertet. De tre andre holdt tappert Stand og belavede sig paa at hævne deres Herre; men Ali rakte Rahmana sit Gevær, trak sin Sabel og spængte løs paa dem med Lynets Hastighed. Man skulde have sagt, at den sorte Hoppe var vidende om sin Herres Fare og derfor fordoblede sin Hurtighed og Kraft. Den forreste Angriber faldt død til Jorden, saa kom Turen til den anden og tredje — og Ali sprængte af Sted, nu kun efterfulgt af de andre tililende Krigeres Kugler. Men ingen ramte, ja det forsikredes siden, at man havde set Kuglerne prelle af paa Røveren, og slaa tilbage og saare den, der havde udsendt dem.

Hvad der er sikkert og vist er, at Ali slap derfra uden Saar. Da han var udenfor Skudvidde gjorde han et Øjeblik Holdt bag et Træ for at lade sit Gevær; men da han saa en Rytter, der var dristigere end de andre, komme efter sig, overskred han en dyb Kløft og stillede sig bag et Klippestykke. Forfølgeren var nu kun et Par Hundrede Skridt fra ham og glædede sig allerede til det Bytte, som han troede skulde blive hans.

»Skyd! eller vi ere fortabte,« raabte Rahmana.

»Lad ham komme nærmere,« svarede Ali, som havde opdaget, at det var en Bokari Neger, som formodentlig havde aflagt det Løfte at hævne sin Kammerat.

»— Gaa til din afdøde Ven,« sagde Ali, idet hans Kugle knuste den sortes Pandeskal. »Skynd Dig nu op paa den sorte Hoppe, mens jeg tager Bokariens stærke Hest og saa af Sted, alt hvad Remmer og Tøj kan holde! Vi blive forfulgte. Flygt! og gid Daggryet maa træffe os i Sahels Skove.«

Næste Dags Morgen var Flygtningen og hans Kone i Sikkerhed under deres Kamelhaarstelt i Sahels øde Egn. Samtidig droge de slagne Krigere med deres døde ind i Tanger for der at berette om det utrolige Nederlag, de havde lidt.

Ali undersøgte imidlertid omhyggeligt Stierne, Buskadsets Grene, Aloernes Blade, men alt var i Orden, ingen havde været ved hans Tilflugtsted, siden han selv sidst forlod Stedet. De Forraad af Mad, han havde efterladt, vare urørte, og de Grene, som han havde omgærdet sin Bolig med, vare ikke flyttede.

Som tidligere fortalt, gjorde Ali aldrig de fattige noget ondt. Det var udelukkende de rigt ladede Karavaner og de fornemmere Rejsende med vel fyldte Pengepunge, som bleve standsede og udplyndrede. Kun de maatte lystre det mystiske Ord: »Stands, eller jeg skyder!«

Saa vidt gørligt afholdt Ali sig fra Blodsudgydelse, kun naar man satte sig alt for haardt til Modværge, eller naar Folk bare sig kejtet ad, fyrede han. I Almindelighed levede han i saa god Forstaaelse med Folk i den Egn, hvor han drev sine Plyndringer, at han — det sagde man i det mindste — stadig fik en Mængde Fødevarer tilstillet. Til disse Mona'er bidrog hver Landsby sin Part. Til Gengæld mødte Ali næsten altid, naar der højtideligholdtes et Bryllup, baade for at skænke Bruden kostbare Gaver, og for at deltage i Festglæden.

Et Baghold.

Cheikh Bitui havde ved den offentlige Udraaber kundgjort, at hans ældste Søn Djilaly skulde giftes med Fatma, Datter af Kaïd Etsiftsy.

Det var en glædelig Tidende for Ali med de seks Fingre, som elskede Fester, men fremfor alt Somets (en berusende Drik lavet af Druer, som ved store Højtideligheder uddeles hos Bjærgboerne).

Ali samlede de nødvendige Fødevarer til Rahmana, som skulde blive tilbage, fordi hun ventede sin Nedkomst, og saa drog han af Sted med Løfte om at være tilbage inden tre Dage. Han tog nogle prægtige Smykker med, som han havde plyndret en rig Jøde for. Dem hyllede han ind i et fint Silketæppe fra Fez.

Ved Tiden for Aftenbønnen traadte han ind under Cheikhens Tag. Denne ønskede ham velkommen og tog med Glæde imod Gaverne.

Ali holdt overmaade meget af Somets og lod ikke Træbollen passere sig uden at han hver Gang drak mægtigt af den. Følgen blev, at han til sidst laa hen uden Sans og Samling.

»Hvor meget er der egentlig budt for den Drukkenbolts Hoved?« sagde den gamle Kador med det ene Øje, som hele Tiden havde siddet ved Siden af Ali og opfordret ham til at drikke mere.

»Det er sagt mig, at vor Herre og Mester Sultanen giver saa meget som Medgiften til en Pachas Datter for hans Hoved.«

»Skulle vi vedblive at være ulydige mod Kejserens Befalinger? Skulle vi fremdeles ved vore Fester taale en Mand, hvis Haand er besudlet med vore Nærmestes Blod?

Har han ikke dræbt Broderen til min Kones Onkel, Kaïd Moktar, som kun gik vor Sultans Ærinde. Skulle vi virkelig tage imod Gaver som ere erhvervede ved Mord. Kunne vi for Gud og Mennesker være bekendte længere at være Alis Medskyldige?

Lad andre gøre, hvad de ville, jeg vil ikke forraade Sultanen!« Det sidste sagde han, medens han trak sin Dolk ud af Skeden.

Ophidsede baade af den enøjede Kadors Tale og af Drikken, gave flere af Gæsterne deres Bifald til Kende.

»Men lad os blot ikke tage Livet af ham, det vilde bringe Ulykke over Brudeparret. Nej, lad os binde ham og sende ham til de Troendes Behersker.«

Saa bandt de ham; da man godt kendte Alis sjældne Styrke og Behændighed blev det besluttet, at to Mand skulde holde sig parat med skarpladte Bøsser for at skyde ham ned, hvis han søgte at komme løs.

Det varede noget før Ali opdagede, hvad der var passeret, saa omtaaget var han. Da han imidlertid kom til sig selv, indsaa han straks, at al Modstand var unyttig, hvorfor han godvillig lod sig binde yderligere. Derpaa holdt Byfolkene Raad, og det blev besluttet, at tre bevæbnede Mænd skulde holde Vagt ved Ali om Natten. Men den gamle Kador var ikke tilfreds hermed:

»I gamle Mennesker, I ane jo ikke, hvem I have at gøre med, det er ikke en almindelig Tyv eller Røver, heller ikke en, der forhekser Kvæget, nej! nej! det er Manden med de seks Fingre, den frygtelige Ali, hvis Hoved betales med tre Hundrede Mitzakels i Guld. Ville I lyde mig, saa skal jeg give Eder et godt Raad.«

»Tal! Kador« raabtes der. »Sig det.«

Den enøjede vedblev:

»Lad os rive ham Huden af Fodsaalerne, selv om han saa endog skulde slippe løs, kan han ikke komme langt bort.«

Dette grusomme Forslag blev vedtaget og bragt til Udførelse.

Alis Lidelser bragte ham til at jamre sig og bede om Naade.

Men skønt mange af de Tilstedeværende havde modtaget meget godt af Ali, vovede de nu ikke at hjælpe ham, og hans Bønner bleve ikke hørte.

Da Lemlæstelsen var forbi, satte man tre Mand til Vagt hos den bloddryppende Fange, som bed sig i Læben af Angst og Smerte. Al Fuldskab var nu forsvunden.

I Løbet af Natten faldt alle tre Vogtere i Søvn; de havde drukket og spist alt for godt og de stolede hver for sig paa, at Fangens Saar vilde tvinge ham til at blive, hvor han var. Selv den gamle Kador, der var en af Vogterne, lod sig overvælde af Søvnen.

Da Ali hørte sine Vogtere snorke, fattede han Haab. Dog hvordan løse sine Baand? Et Par frugtesløse Forsøg gjorde ham begribeligt, at hans kæmpemæssige Kræfter ikke strakte til at sønderrive de tykke Palmereb.

Han huskede nu, at han midt i Hytten havde set en stor bred Stenflise, paa hvilken Træbollen havde staaet. Nu slæbte han sig derhen og begyndte taalmodig at gnide Rebet mod Stenens skarpe Kant — endelig lykkedes det ham at faa det slidt over — hans Hænder vare fri.

Med en lille Dolk, som han bemægtigede sig hos en af de sovende, skar han nu Rebet, der bandt hans Fødder, over, derpaa rev han et Par Stykker af sin Turban, dyppede dem i Olie fra den tændte Lampe og lagde dem om sine blodige Fødder.

Saa sagde han til sig selv:

»Hvad enten jeg slipper fra dette eller jeg maa dø — saa vil jeg hævne mig først.«

Han krøb nu paa alle fire hen mod Kador, der var Aarsag til alle hans Lidelser, lagde sin Jærnhaand paa hans Mund og borede med den anden Dolken ind i Skurkens Hjerte.

»Det er Blod nok,« hviskede han, da han tørrede Klingen af.

Efter at have taget noget Brød og anbragt det i sin Hætte, thi han forudsaa, at der vilde forløbe mere end een Dag, inden han naaede hjem, slæbte han sig uden at blive opdaget ud af Hytten. Alt var tyst og stille rundt om; Folk og Hunde, Mennesker og Dyr havde faaet hver sin Part ved Cheikhens Gavmildhed og sov nu sødeligt. Ali sneg sig kravlende til Floden, som laa en kvart Mil borte og som løb raskt mod Havet.

»— O Gud! gid jeg blot maatte naa Vandet! saa kan jeg faa min Hustru at se igen. Ak! Ak! hvad skal der blive af Rahmana, i Dag burde jeg jo have været tilbage i Sahels Skove.«

Den røde Lysning, som forkyndte, at Solen var ved at staa op, tegnede sig allerede paa Himlen, og fra Landsbyen hørtes Menneskestemmer og Hundenes Gøen. Ali naaede imidlertid Floden, slukkede sin Tørst i dens Vand og lod sig derpaa glide ud i Strømmen,

idet han passede at ligge paa Ryggen, og saaledes blev han ført af Sted. Hundenes Halsen lød nærmere, han saa' Fakler blusse i alle Retninger. Nogle af Folkene vare til Hest, andre til Fods, alle vare bevæbnede med hvad de havde fundet lige for Haanden. »— Han kan ikke være langt borte«, sagde den, der var forrest »her er Spor af hans Knæ! Det er godt, han ikke kan bruge sine Fødder«.

»— Her er Blod,« raabte den gamle, enøjede Kadors Søn, som var rasende over Mordet paa Faderen og som derfor havde svoret at dræbe Ali med sine egne Hænder, skønt han ogsaa var en af Vogterne og var bleven sparet.

»Denne Vej,« sagde, en anden »han er kravlet her over denne Knold, se der er Indtryk af hans forbandede seks Fingre.«

»Der er kun een sand Gud!« sagde en tredje, »Jeg tør sværge paa, at han er skjult under de Buske der. Søg Zeitsun! Søg!« sagde han til sin Hund, der gøede, da den snusede til de blodige Fodtrin. Folkene fulgte nu Sporet lige til Vandet.

»Han er gaaet over Floden;« raaber en Stemme; og nu skyndte alle sig over Floden; men der tabtes ethvert Spor. Hele Terrainet rundt til alle Sider blev forgæves afsøgt.

Selve Hundene gave Ævred op.

»Han har faaet sin fortjente Straf,« raabte nu en af de gamle, som i Hjertet var Ali taknemmelig. »Han er saamænd druknet under Forsøg paa at passere over Floden, Gud være hans Sjæl naadig«.

Hele Troppen vendte tilbage til Landsbyen.

Imidlertid førtes Ali bort af Strømmen. Han hørte Larmen fra Forfølgerne fjerne sig, og da han var udmattet af Blodtab og Anstrengelser, søgte han Hvile mellem nogle Buske. Her forbandt han sine Saar med Blade af Urten Tserbil, (en Slags Salvie) som groede der, dette lindrede hans Smerter en Del.

Om Aftenen gav han sig paa Vej igen kravlende paa sine Hænder og Knæ, som snart bleve næsten lige saa daarlige og ømme, som Fødderne. Han blev nødsaget til igen at stoppe op for at samle Kræfter. Paa denne Maade slæbte han sig hjem i fem lange Dage. Hans Føde bestod i de Stumper Brød, han havde taget i Cheikhens Hus.

Den sjette Dag om Morgenen fik han sin Hytte i Sigte, men de kæmpemæssige Anstrengelser, han havde haft, havde foreløbig udtømt hans Kræfter, og han faldt om og kunde ikke mere. Der var dødsstille om ham. Det isnede ham gennem Marv og Ben, da han med skælvende Stemme kaldte paa sin Hustru.

Ingen svarede.

Hvor var nu hun, som altid havde modtaget ham med Glædestaarer?

Han kaldte endnu højere: »Rahmana! Rahmana?«

Kun Ekkoet svarede.

Aandeløs traadte han ind i Hytten. Hans Hustru var der; men hun laa ubevægelig og var død og kold, og ved hendes stivnede Barm var hendes Barn udaandet af Mangel paa Næring.

»O Gud, Din Forbandelse hviler over mig: men jeg har fortjent det!

Ak! hvorfor har Skæbnen ikke tilladt mig at gense min Hustru levende, saa jeg kunde bede hende og mit stakkels Barn om Tilgivelse: Allah! Allah!«

Ali tilbragte en lang Nat i Sorg og Anger, han bebrejdede sig haardt den Rus, som havde givet Anledning til det hele, og han græd ved sin elskede Hustrus og sit Barns Dødsleje.

Næste Dag lavede han en Ligkiste af Barken fra en Korkeg til begge Ligene, og han svor at ville begrave de døde nær ved sin Skytshelgens Gravsted i Skovene ved Sahel, saa snart hans saarede Fødder tillode ham at udføre dette Løfte.

Efter tre Ugers Forløb kunde Ali tage Ligkisten paa Nakken og en Spade i Haanden for at vandre de seks lange Kvartmile til Helgengraven. Her begravede han de jordiske Rester

af hende, som han havde elsket saa meget, og sit lille Barn, og han gjorde over Graven det hellige Løfte, at han aldrig mere vilde føre det vilde omflakkende Liv, som han saa længe havde ført, samt at han hver Dag, lige til sin sidste Time, vilde besøge sin kære Rahmanas Grav.

Da Alis Venner troede ham død og derfor ikke bragte ham Fødevarer, og da han jo havde forsvoret aldrig mere at bruge Vold mod Nogen, var han nødsaget til at leve af Olden og de Frugter og Rødder, som Skoven kunde forskaffe ham.

Somme Tider slæbte han sig hen til Vejkanten med Hovedet helt hyllet i Haïken og anraabte der de Vejfarende om en Smule Brød »i Guds Navn.«

Men heller ikke her kunde han faa Lov at leve i Fred, thi det rygtedes, at en Tigger af samme Udseende som den berømte Røver var bleven set siddende nær ved Helligdommen i Sahel Skoven.

Sultanen gav Kaïden i Larrache Ordre til, at hvis det var Ali med de seks Fingre, skulde han gribes, selv om det maatte ske i selve Helligdommen, og denne derved krænkes.

Det var en Fredag. Ali havde plukket en Myrthegren og nu sad han med den paa sin Kones Grav og talte til hende, som om hun kunde høre ham, saadan som det er Muhame-

danernes Skik. Han var saa hensunken i sine Betragtninger, at han ikke opdagede Soldaterne, som i Snesevis kom ud af Skoven, for de vare lige ved ham. Ali havde ingen Vaaben taget med, da hans Udflugt gjaldt dette hellige Sted. Hans Hoppe stod et godt Stykke borte inde i Tykningen, og hans Fødder vare endnu saa daarlige, at han ikke kunde tænke paa at bruge dem til Flugt. For øvrigt var han ogsaa træt af Livet og frygtede ikke, hvad der vilde komme. Han gik derfor kun langsomt hen mod Gravhvælvingen og traadte derind.

Soldaterne omringede Graven, der var en firkantet lille Bygning med Kuppeltag. Om selve Graven var anbragt en Træramme.

Der var Befaling til at tage Ali levende, og der blev længe underhandlet om, hvem der turde paatage sig at arrestere ham inde i Gravhvælvingen. Endelig meldte tre af de tapreste sig.

Ali sad paa Hug i et Hjørne med Hovedet hvilende paa sine Knæ og med Hænderne inde i Gelab'ens Folder.

Skælvende af Frygt listede de tre Mænd sig ind. Ali saa op, fæstede sit Ørneblik paa den forreste, greb en af de store Sten, som laa rundt om Graven, og kastede ham den lige paa Brystet, saa han faldt. De to andre flygtede, men den ene blev ramt af en Sten paa Tærskelen til Helligdommen. Nu raabte Ali »Manden

med de seks Fingre«: »Ingen skal komme til at lægge Haand paa mig her ved denne Helgengrav, hvor ogsaa min Hustru hviler, men jeg er træt af Livet, nu da alt, hvad jeg har elsket, er borte. Før mig derfor, hvorhen I ville.«

Han lod sig virkelig binde uden mindste Modstand og fulgte Soldaterne ud af det hellige Sted.

»— Aj, Aj, Mesoda!« (her, her, Mesoda) saabte Røveren. Et Øjeblik efter kom en smuk sort Hoppe vrinskende hen imod Ali. Den var fuldstændig opsadlet. Soldaterne søgte at gribe den, men den stejlede og sparkede med saa megen Kraft, at ingen vovede at røre den. »I gjorde bedre i at lade mig styre den« sagde Ali »med de seks Fingre«. Soldaterne opgave Jagten, Ali kaldte, og Hoppen kom. Ali slog nu Tøjlen over Hovedet paa den, tog dens Hoved mellem sine Hænder, kyssede den paa Panden og Øjnene og gav den derpaa et lille Dask, idet han raabte:

»Awa! Awa!«

Hoppen galoperede bort og forsvandt i Skoven.

»— Forsvind, du mine Øjnes Lyst, ingen Mand skal nogen Sinde komme dig nær, før du er død. Det samme vilde være sket med din Herre; var ikke hans Livsledsagerinde død.«

Ali blev ført fangen til Larrache, hvorhen der rejste mange Mennesker for at se den frygtelige Røver, som nu paa sin Vej dertil blev udskældt af den store Hob, thi kun nogle ganske enkelte huskede hans Velgerninger og velsignede ham i Stilhed. Han blev lænket om Haandled og Ankler, og en vældig Jærnring blev anbragt om hans Hals, i den var fastgjort en Kæde, der vilde have kunnet holde en Løve i Ave. Saaledes lænket og bunden blev han stedt for Guvernøren, som smed ham i Fængsel.

Saa snart Sultanen erfarede, at Ali var fanget, udsendte han en kejserlig Skrivelse, der befalede, at Fangen skulde miste sin højre Haand og den højre Fod og derefter slippes løs for at sygne hen til Skræk og Advarsel for andre.

Den Dag Dommen skulde udføres, blev Ali ført til Torvepladsen, hvor det myldrede af Mennesker baade fra Land og By, som tørstede efter at se den Mand blive straffet, som havde været Vestens Skræk, og hvis Navn havde bragt alle i Kejserriget til at skælve.

Bødlen holdt sin korte og brede Sabel i Haanden, og ved Siden af ham stod en Skaal med sydende Beg til deri at dyppe de lemlæstede Lemmer for at standse Blodet.

En Smed stod parat til at file Haandjærnene over. Da Ali saa ham, sagde han: »der er ingen

Brug for Dig«. I det samme strammede han Musklerne og brød Jærnet.

Bødlen greb nu hans højre Haand og han og hans tre Hjælpere søgte nu at frigøre Haandledet for Jærnene, for at Haanden kunde blive hugget af.

»Hvorfor skælver Du?« sagde Ali til Bødlen; »Ræk mig Sablen, og jeg skal udføre, hvad Du skælver for at gøre. Vær ikke bange, jeg skal ikke bruge Vaabnet mod Eder. Min Skæbne er afgjort, hvis jeg havde villet leve endnu længere, havde I aldrig faaet mig at se her.«

Man gav ham Sablen, og medens fire Mand trak i hans højre Arm og holdt den ud fra Kroppen, huggede han den med venstre Haand af i eet eneste Hug og puttede derpaa Armen ned i det kogende Beg, alt sammen uden en eneste Klage.

Derpaa afhuggede Bødlen hans højre Fod, og han blev efterladt til sin sørgelige Skæbne.

To Dage efter blev Ali Bufrahi, »den modige«, »Manden med de seks Fingre« fundet død paa Rahmanas Grav. Nogle barmhjertige Mennesker begravede ham ved Siden af hende, han havde elsket mest paa denne Jord.

»Allah være deres Sjæle naadig« sluttede Araberen sin Fortælling.

IX.

Henrettelser.

Til Trods for de tyranniske Love og til Trods for Sultanens Despoti bliver Dødsstraffen dog sjældent anvendt i Màrokko. I Løbet af en halv Snes Aar blev saaledes kun tre saadanne eksekverede i Tanger. Drummond Hay blev hændelsesvis Vidne til en af dem.

»Jeg og en Ven var staaet tidlig op for at gaa paa Jagt i Tangers Omegn. Da vi kom til Hovedporten, var den lukket, vi gik da til en anden Port. Ben Khajir, den gamle Portvogter, havde Nød med at holde en Flok Mennesker tilbage, der, ligesom vi, ønskede at komme ud.

»Hvorfor bliver Porten først lukket saa sent op i Dag?« spurgte jeg den gamle Vogter.

Han svarede undvigende, at han havde sine Ordrer.

»Men de kunne da ikke angaa os Europæere?« bemærkede jeg, idet jeg samtidig lod en Sølvmønt glide ham ned i Haanden.

»Naa ja! Du og din Ven kunne faa Lov at passere; men ikke en eneste Maurer.«

Næppe vare vi uden for, før vi saa nogle Soldater drage af Sted med to Fanger, der vare lænkede. Jeg kendte straks den ene, det var en ung Riffmand, der havde tjent som Gartner hos en af mine Venner. Den smukke, høje Mands aabne, vindende Blik tydede ikke paa, at han var en Forbryder. Jeg spurgte da ogsaa forundret, hvad han havde gjort.

»Sultanen — Gud lade ham leve længe — har befalet, at de begge skulle miste Livet. Det er, fordi de have smuglet Kvæg gennem Riffbjærgene til de vantro Spanioler.«

»Men det er dog en meget haard Straf for en saadan Forbrydelse. Og skulle de endelig straffes paa Livet, hvorfor saa ikke lade Folk i Tanger se derpaa, at de kunne tage Lære.«

»Bebrejd mig ikke noget, Nazaræer, jeg har mine Befalinger, og dem maa jeg lystre.«

Det Sted, hvor Jøderne slagtede deres Kvæg, var valgt til Eksekutionsplads, og der ventede en modbydelig og lumsk udseende Maurer, der var klædt som Slagter, paa de skyldige. I Haanden holdt han en lille, seks Tommer lang Dolk. Han var en fremmed, som man havde

lejet til at udføre dette ækle Arbejde. Alle de muhamedanske Slagtere, som ellers plejede at være Bødler, vare nemlig flygtede, formentlig fordi de ikke vilde dræbe de ulykkelige.

En sygelig Nysgerrighed fængslede mig til Stedet, skønt jeg var forberedt paa at faa noget rædselsfuldt at se.

Der opstod til at begynde med et Skænderi mellem Kaïdens Soldater og Bødlen, angaaende den lovede Betaling for at hugge Hovedet af de to Syndere, som maatte høre paa, at man skændtes derom. Slagteren paastod, at der var lovet ham fire Dollars for hvert Hoved, og til Slutning maatte Kaïden give efter.

Nu blev det første Offer, der allerede var halv død af Skræk, kastet omkuld af Bødlen, som lagde sit Knæ paa hans Bryst og førte Staalet mod hans Strube.

Jeg vendte Ansigtet bort, men hørte, at der opstod en rasende Kamp og jeg hørte Bødlen raabe:

»Giv mig en anden Kniv, min vil ikke bide.«

Jeg vendte mig om, den dødsdømte laa med halvaaben Strube, medens Brystkassen bevægede sig hurtigt, og Lemmerne krampagtigt strittede ud.

Min Ledsager gav sig til højrøstet at bebrejde Soldaterne, at de roligt kunde se til, og han opfordrede dem indstændigt til at gøre en

Ende paa Staklens Lidelser. Endelig rakte en af dem Bødlen en Kniv, og Hovedet blev skilt fra Kroppen.

»Gud give vor Hersker et langt Liv,« raabte Skaren; men jeg lagde Mærke til, at flere af Soldaterne vare rædselsslagne.

Nu kom Turen til den smukke unge Knægt. Ogsaa hans Blod blev Anledning til en ny Debat.

Kaïden gik fra sit Ord og vilde ikke betale de fire Dollars før efter den andens Død, og Bødlen blev til sidst nødsaget til at bøje sig.

Den dødsdømte bad om, at man vilde løse hans Hænder.

Da de vare fri, tog han sin Gelab af og rakte den til den Soldat, som ydede ham denne sidste Tjeneste.

»Tag den, vi ses i den anden Verden.«

Sin Turban kastede han til en anden, som havde vist ham Medlidenhed, da de andre forhaanede ham.

Derpaa gik han med faste Skridt hen til det Sted, hvor den førstes blodige Legeme laa, sagde med tydelig Røst:

»Der er kun een Gud og Muhamed er hans Profet,« vendte sig derpaa mod Bødlen, løste sit Bælte, som han rakte ham med de Ord:

»Tag det, men for Guds Skyld skær mit Hoved hurtigere af, end Du gjorde ved min Broders.«

Nu lagde han sig ned paa den af Blod vædede Jord, og Morderen (han fortjente intet andet Navn) anbragte sit Knæ paa den unge Mands Bryst.

I samme Øjeblik kom en Rytter galoperende. —

»Stop! — Hold op!« raabte min Ven.

Bødlen tøvede. —

»Det er Guvernørens Søn, som vil se Henrettelsen; vent til han kommer.«

Jeg forlod ilsomt Stedet — ikke for at gaa paa Jagt, men for at ty hjem.

Medens vi ventede paa, at Porten skulde blive aabnet, saa vi de to blodige Hoveder i Soldaternes Hænder, og vi hørte dem skændes med Bødlen, som forlangte, at de skulde beskytte ham mod Folkets Raseri, hvad de kun vilde gøre, naar han vilde betale dem to Dollars, altsaa Halvdelen af sin Fortjeneste. Det nægtede han, og sejlede saa sin egen Sø.

Næppe var Porten bleven aabnet, før Mængden strømmede ud og angreb ham med Stenkast. Han flygtede ud i Landet, forfulgt af Drenge og unge Mennesker, og styrtede bevidstløs om tre Kvartmil fra Byen, fuldstændig bedækket med Saar.

Da Soldaterne kom ind i Byen, tvang de den første Jøde, de mødte, til at vadske Hovederne, som derpaa bleve hængte op paa et Taarn ved Markedspladsen.

Da jeg var i Færd med at gaa hjem, mødte jeg paa den lille Markedsplads en Riffmand, som jeg vidste var Fætter til den ulykkelige Gartner; han gik med lange Skridt og var væbnet baade med Pistoler og Dolk. Jeg spurgte, hvorhen han vilde.

»Jeg gaar hen for at hævne min Slægtnings Død paa den fremmede Bandit, som var den eneste, der vilde udgyde vor Families Blod.«

Næste Dag fik jeg at vide, at Bødlen var dræbt og begravet paa Pletten, hvor han blev skudt. Fætteren vendte tilbage, uden at Myndighederne i Tanger fandt Anledning til at tage sig af ham.

Efter i tre Dage at have været ophængte i Tanger, bleve Hovederne sendte til Sultanen, for at Hans Majestæt kunde se, at man havde efterkommet hans Ordre. De krydsede paa Vejen en Kurer, der var bleven sendt med et Benaadningsdekret, men som paa Grund af en Flods Ufarbarhed var kommen for silde.

Henrettedes Hoveder præsenteres Sultanen.

I et andet Tilfælde fandt Dødsstraffen Sted under mere forunderlige Forhold. En Maurer fra Landsbyen Charf havde med en Pistol dræbt en Landsmand paa Torvepladsen i Tanger, fordi han mistænkte denne for at staa i Forhold til hans Kone.

Den dræbtes Broder rejste øjeblikkelig ned til Sultanen i Fez og forlangte Morderens Liv. Sultanen hørte paa Manden og erkendte, at han havde Ret til det, han bad om.

»Jeg giver Dig Tilladelse til at tage Morderens Liv med samme Vaaben, som Morderen brugte, paa samme Sted, hvor Mordet skete og i samme Time paa Dagen, som Din Broder udaandede; men hvorfor vil Du ogsaa udgyde et Menneskes Blod? Tag imod Penge for Mordet, saaledes som det er lovligt at gøre blandt de troende; jeg vil indestaa for, at Du faar Din Betaling, den skal blive udbetalt Dig med to Hundrede Mitzakels.«

»Kan jeg da købe en Broder for de Penge?« svarede Klageren.

»Gaa Din Vej, jeg har hørt, hvad Du har sagt, og forstaaet Dig, min Vizir vil give Dig de nødvendige Skrivelser.«

Mændene kom til Tanger med Dødsdommen og henvendte sig til Guvernøren.

Samme Dag i Ugen og samme Time paa Dagen blev Morderen ført fra Fængslet ud paa

Pladsen og sat ned paa det Sted, hvor han havde dræbt sin Landsmand.

Folk vare til Stede i Mængde.

Den Pistol, som den dødsdømte havde benyttet til at skyde Manden med, blev leveret Broderen. Han ladede den, gik lige løs paa Morderen og derefter langsomt Skridt for Skridt rundt om ham i en Kres, idet han sagde:

»For Gud og Mennesker, jeg besværger Dig at svare mig. Har Du dræbt min Broder?«

»Jeg har dræbt ham!«

En Mand traadte nu frem af Mængden og sagde:

»Modtag Pengebod! Jeg tilbyder Hundrede Dukater mere; alle de her tilstedeværende ville bidrage dertil, derom er jeg overbevist.«

»Det er til ingen Nytte at I byde mig Penge,« svarede Manden, og han gik Kresen rundt een Gang til, henvendte det samme Spørgsmaal og modtog samme Svar som tidligere.

Et sidste Bud paa to Hundrede Dukater blev gjort; men Bødlen vedblev at krese rundt om Synderen, gentog for tredje Gang sit Spørgsmaal og føjede til:

»Bekend højt Din Tro, thi nu tager jeg Dit Liv.«

»Gud er stor og Muhamed er hans Profet!«

Næppe vare disse Ord sagte, før Pistolen knaldede. Dens Munding berørte Rygraden paa det samme Sted, hvor den myrdede havde faaet sit Banesaar.

Den ulykkelige Synder levede endnu tre Timer.«

IX

Riffmandens Fortælling.

Det var ved Ain Dahlia at vi søgte Skygge for Midsommersolen i en nærliggende Hule. Her traf vi nogle Arbejdere, der vare undervejs til Arzyla. Blandt dem var der en, som tiltrak sig vor Opmærksomhed, paa Grund af sit smukke mandige Ydre og sin høje Vækst. Hadjien fortalte mig, at det var en indfødt Riffbeboer, som paa Grund af en Fejde havde maattet forlade sin Hjemstavn. Jeg gav mig i Snak med Manden, bød ham Frugt og Brød og

opfordrede ham til at fortælle os sit Livs Eventyr.

Han begyndte:

Du Søn af en Englænder, jeg har Tillid til dig og din Stamme. Jeg vil derfor fortælle dig, hvad jeg ikke vilde fortælle mange af mine Landsmænd, hvorfor jeg beder dig: pas paa din Tunge over for Byfolkene og gem, hvad jeg vil betro dig, i dit inderste Lønkammer. — Min Fader døde, da jeg var Barn. Han efterlod min Moder med to Sønner, min Broder og mig. Min Broder var omtrent to Aar ældre end jeg, og en raskere og mer trofast Kammerat har aldrig indaandet Luften i vore Bjærge. Han ejede en stor Baad til tyve Aarer og en Besætning til den af halvthundrede Mand, der lurede paa Nazaræernes Skibe, naar de kom for nær Kysten eller lede Skibbrud der. Som Dreng har jeg ledsaget min tapre Broder — Gud være hans Sjæl naadig — paa tre af hans Ekspeditioner. Det var haarde Kampe, naar Nazaræerne traf at være bevæbnede. Vor Overlegenhed i Antal hjembragte dog altid Sejren. Vi dræbte altid baade Besætning og Passagerer og kastede Ligene over Bord; dog forinden vare vi saa forsigtige at afskære deres Hoveder, gøre Ansigterne ukendelige og aftage Klæderne, for at Ligene ikke skulde blive genkendte.

I vor Landsby var der en smuk ung Pige, Datter af en af Stammens mægtigste.

Hendes Skønhed var vel bekendt overalt, thi hun gik utilsløret, som alle vore Kvinder i Riffbjærgene. Vi have nemlig mere Tiltro til vore Kvinders Dyd, end Folk i Byerne have til deres Kvinder.

Min Broder saa Pigen og blev dødelig forelsket i hende, ligesom hun i ham. Forgæves forlangte min Broder hende til Ægte hos Faderen, — hun var lovet bort til en mægtigere Mand.

Hendes Bryllupsdag kom: alle Gæsterne vare forsamlede til Gilde og Lystighed. Min Broder var ogsaa indbudt; men kom ikke før ved Festens Slutning. Da traadte han ind bleg og mørk, gik hen imod Brudgommen og sagde til ham:

»Nu er Øjeblikket der, Gud vil nu dømme mellem dig og mig. Hun, som du har valgt dig til Brud, skal blive min eller ingens. Sig, vil du overlade mig hende, eller foretrækker du, at der skal flyde Blod. Brudgommen kaldte nu Gæsterne til Hjælp. Der opstod en rasende Kamp. Brudgommen blev stukken ihjel, og nær ved ham laa snart min Broders livløse Legeme strakt til Jorden ved et Pistolskud.

Jeg var til Stede ved denne frygtelige Scene, men havde endnu ikke fyldt tolv Aar, hvorfor

jeg ikke i Øjeblikket havde Kraft nok til at gribe ind og hævne Fornærmelsen.

I Rifflandet, hører du det, du kristne Mand, er hver Mands Gevær hans Lov og Ret, thi vi lyde ingen Høvdinger og have ingen Øvrighedspersoner. Sultanen selv anerkendes i vort Land kun som den, der er Hovedet for vor Religion.

Min Moder, som elskede sin ældste Søn lidenskabeligt, sørgede over ham til sin Dødsdag. Aldrig holdt hun op med, naar vi spiste sammen, at bebrejde mig min Mangel paa Mod, fordi jeg ikke hævnede min Broders Blod. Da jeg blev større, kunde hun ofte med haarde Ord og i min Nærværelse bebrejde Gud, at han havde givet hende saadan en uværdig Søn som mig.

Alle disse Udtalelser indprentede sig dybt i min Erindring. Allerede længe havde jeg derfor besluttet at hævne min Broders Død. Men jeg var den Gang for ung til at tage det op med den myrdedes to Brødre paa een Gang. Endvidere vidste jeg kun alt for vel, at dersom jeg ikke dræbte dem bægge paa een og samme Dag, var jeg fortabt.

Da jeg var seksten Aar gammel giftede jeg mig med en Pige, som jeg holdt af, og som, Gud ske Lov, endnu er i Live. Hun blev velsignet med mange Sønner, der alle ere rede til at

hævne mig: thi det vil sikkert blive nødvendigt en Gang.

Mine Hævnplaner betroede jeg til min Hustru. Forgæves søgte hun at afholde mig fra Blodudgydelse. Forgæves søgte den myrdedes to Brødre i den Tro, at jeg var for ung til at tørste efter Hævn, at formaa mig til at tage imod en stor Sum Penge i Mandebod. Jeg afslog deres Tilbud.

En Dag fik jeg at vide, at en af Brødrene havde i Sinde at tage til et Marked, medens den anden vilde blive hjemme i Landsbyen. Det var alt, hvad jeg begærede. Nu skulde det udføres, som jeg saa længe havde tænkt paa.

Da min Moder, min Hustru og jeg mødtes for at spise til Middag, sagde jeg til min Moder: Saml alt, hvad vi eje, af Værdi, og hold alt rede til Flugt, vi ville blive nødsagede til at søge Tilflugt i Mulai-Abd-Selam's Helligdom. Fra i Morgen af kan Riffbjærgene ikke længer være vort Hjem.

Min Moder forstod mig, faldt mig om Halsen, og kaldte mig for første Gang sin kære Søn; saa tog hun min Broders Gevær ned af Husvæggen, hvor det saa længe havde hængt og rustet til ingen Nytte. Hun velsignede det og gav sig til at bede om, at Gud vilde give mig Held.

Min stakkels Kone var derimod aldeles utrøstelig. Hun var bange ikke alene for min, men ogsaa for vor lille Søns Skæbne. — Hun var ikke blind for de skæbnesvangre Følger af Stridens Fornyelse.

Næste Morgen kom jeg, ledsaget af min Hustru, til det Sted, hvor Landsbyens Befolkning plejede at samles. Jeg havde mit Gevær med. Som du ved, du kristne Mand, er det sjældent ude af Riffbeboerens Hænder. Her fik jeg at vide, at en af Brødrene allerede var gaaet til Markedet, der holdtes tre Timers Vej fra vor Landsby. Ikke langt fra mig saa jeg den anden Broder sidde.

Der var kun to andre Personer til Stede, da største Delen af Landsbyens Beboere vare gaaede til Marked.

Jeg holdt Øje med mit Offer; han skelede til Siden, som var han forberedt paa noget ubehageligt. Thi baade han og hans Broder havde fattet Mistanke til mig. Jeg benyttede mig af et Øjeblik, da han vendte Ryggen til, tog min Gelab af, kastede den om Hovedet paa min Hustru, hvis Tænder klaprede i Munden paa hende af Skræk, bad hende, hvis hun havde mit Liv kært, bare at sidde stille. Saa nærmede jeg mig ham med mit Gevær i Haanden, idet jeg passede paa, at han ikke opdagede mig. Han saa sig tilbage mere end een Gang hen

imod det Sted, hvor jeg havde siddet. Men da han saa en Skikkelse hyllet i min Dragt, tænkte han, at det var mig, der sad der endnu. Jeg gik en femten Skridt hen imod mit Maal, sigtede og skød ham bag fra gennem Ryggen. Der kom ikke saa faa Folk strømmende til; men da de hørte, hvorom det drejede, sig og da de havde faaet Aarsagen at vide, var der ikke een, der sagde et Ord. Jeg havde jo kun gjort min Pligt som en ægte Riffmand.

Da jeg kom hen igen til min Hustru, skiftede jeg Dragt, paalagde hende at skynde sig hjem til vor Bolig for at fortælle Moder, hvad jeg havde gjort, derpaa at sadle Mulæslet og Æslet, medtage de bedste og værdifuldeste af vore Sager for snarest mulig at naa Mulai-Abd-Selam. Jeg sagde til hende, at hun skulde fortælle Moder, at jeg nok skulde indhente dem inden Nat. Efter at have ladet mit Gevær paa ny skyndte jeg mig til Markedet. Undervejs mødte jeg Broderen; han var paa Hjemvejen med en Del andre Riffbeboere. De spurgte mig om, hvorfor jeg skyndte mig saadan. Jeg fortalte dem da, at vi hjemme manglede Salt i Husholdningen, og at jeg maatte skynde mig at naa Markedet for inden Aften igen at kunne være hjemme. En af Mændene mente, at jeg vilde komme for sent, hvorfor han tilbød at ville dele med mig. Jeg ønskede kun en Lejlighed til at gøre Følge-

skab med dem, hvorfor jeg modtog hans Tilbud. Kort og godt, jeg ventede til et gunstigt Øjeblik, holdt mig noget tilbage, og skød den anden Broder bag fra. Der var ingen af hans Ledsagere, som vare bundne til ham ved Blodets Baand, hvorfor de alle kun affyrede deres Geværer i Luften uden engang at sigte paa mig.

Jeg skal nemlig sig Dig, en Riffbo er for klog til at begynde en Fejde uden skellig Grund.

Om Natten stødte jeg til min Kone og min Moder, og da vi havde dvælet nogle Dage ved Mulai-Abd-Selams Grave, droge vi til Omegnen af Tanger, og der have vi boet siden.

Kun een Gang har der været gjort Forsøg imod mit Liv af en Fætter til mine forrige Fjender. Han vovede dog ikke selv at komme, men lejede en Riffmand, en som tilmed havde været min gode Ven, til mod en meget høj Betaling at skaffe mig af med Livet. Denne Mand undsaa sig ikke ved at opsøge mig i mit eget Hus og spise mit Brød, blot med den Hensigt, naar Lejlighed gaves, at myrde mig. Den selv samme Dag, da denne lejede Morder kom, blev jeg advaret af min Hustru, som sagde mig, at hun ikke kunde lide hans Blik. Jeg agtede ikke paa hendes Advarsler og vedblev at behandle min forrige Ven med Gæstfrihed, indtil min Kone en Dag bragte mig en Stump Papir, som

hun havde fundet i hans Vadsæk. Paa det var Kontrakten om mit Blod skrevet; Prisen var Hundrede og femti Mitzakels. Opbragt over Forræderiet gik jeg øjeblikkelig til Skurken, viste ham Beviset for hans Skyld, greb hans Gevær og hans Dolk, brækkede dem itu og fortalte ham, at da han havde været min Gæst, vilde jeg alene af den Grund ikke overgive ham i Retfærdighedens Hænder.

Siden har jeg levet i Fred, og nu har jeg Gud ske Tak her under mit Tag mangt et stolt Hjerte, der vil være i Stand til, om det gøres nødvendigt, at hævne deres Fader.«

Just da Riffmanden havde sluttet sin Fortælling stege vi igen til Hest og kom til Tanger ved Tiden for Aftenbønnen.

Rævejagt.

1853 var, som man vil erindre, det ulykkelige Koleraaar. Der var, blandt andet, Kolera i England, hvorfor Gibraltar var erklæret kolerasmittet af Spanien. Gibraltar havde flere Tusinde Mands Besætning og imellem den var den store skotske Garde, hvis Officerer alle vare rige og af de fornemste Slægter. Disse Herrer plejede med deres Heste og Hunde at jage i Spanien; men nu var der jo lukket for dem. Saa fik de, paa Grund af Drummond Hays store Anseelse, Lov til at komme til Marokko for at gaa paa Jagt.

En skøn Morgen kom da godt og vel en halv Snes Officerer, eller maaske flere, med fyrretyve Hunde og et Par Huntsmen (Hundeforer) fra Gibraltar, og saa gik det løs hver Dag i lange Tider med Parforcejagten efter Ræve.

Foruden Officererne deltoge Drummond Hay, hans yngste Broder, Martino, Reade og jeg.

Paa Rævejagt.

Englænderne rede deres prægtige andalusiske Hingste og vare iførte pragtfulde, røde Jagtdragter, som vore lasede Jagtkostumer stak slemt af imod.

Mine Venner i Tanger rede deres mauriske Hingste, jeg et flinkt Dyr, som Drummond Hay havde skaffet mig.

Terrainet var bølgeformet og gennemskaaret af Bække og Flodsenge.

Jagttoget aabnes af the Huntsman, med sin Assistent og Hunde om sig.

Det gælder at faa opsporet en Ræv.

Nu gaar det paa Foden af den i et Glam, — Halloh — Halloh — Halloh — Jægerne følge the Huntsman saa nær som muligt.

Første Gang jeg var med, førte Ridtet os ned gennem tæt Buskads, hvor Hestene maatte springe livligt. Jeg red med lange Bøjler og tabte dem begge, hvorfor jeg selvfølgelig spændte om, og anbragte Knæene i lige Linie med Sadlens Overkant, saa kunde jeg sidde fast.

Jægerne fulgte efter Ræven, til den blev taget af Hundene, eller slap ind i sin Hule.

Saasnart Hundene havde indhentet den, bed de den øjeblikkelig ihjel med et Knubs. The Huntsman sprang til, skar Lunten af Ræven og rakte den som Trofæ til den Gentlemansrytter, der var nærmest efter ham. Kroppen blev smidt væk og i et Nu ædt af Hundene. Jeg

fik mig ogsaa en Lunte, vel nærmest som en Opmærksomhed.

Lederen af disse Jagter var altid en Major Rose, en udmærket Rytter og prægtig Mand, som kom fra Vestindien.

Paa Rævejagterne hændte det, at Hundene ogsaa sporede en Sjakal, dette gav et meget hurtigt og forceret Løb, uden at jeg erindrer, at Hundene nogen Sinde toge en saadan.

Sjakalerne vare dem for langbenede.

Derimod indhentede Mynderne let Haren, hvorfor denne Harejagt saa at sige aldrig dreves som Parforcejagt. Der var ingen Spænding, thi det hele endte alt for hurtigt.

En Gang jagede vi paa Foden af en Ræv — det var et pragtfulgt Løb — og i susende Fart kom vi henimod en Landsby, hvor Ræven smuttede ind. En Maurer gav den et Slag over Snuden med sin Knippel, saa den døde, i den Tro, at han havde gjort en god Gerning. Det var jo heller ikke godt for ham at vide, hvad de gale Mennesker vilde, naar det ikke var Ræven de ønskede.

Drummond Hay skummede af Raseri, og Løbet ophørte selvfølgelig straks af sig selv.

Efter Jagten var der altid stor Middag.

Jeg erindrer særlig en knusende, knaldende Middag hos Drummond Hay — hvor Sir R. Gardiner, der var Kaptajn og Søn af Guver-

noren i Gibraltar, fik Fruen i Huset til Bords. Det syntes de andre ikke om, de mente det tilkom Major Rose.

I det hele taget var det Pokkers brave Karle — de engelske Officerer, mageløs kraftige, ihærdige og behændige, og vante til al Slags Sport.

Enkelte Dage, naar vi ikke vare paa Jagt, gik vi ud paa en aaben Plads ovenfor Byen for at spille et Spil, der mindede meget om Romernes Diskus.

Det gjaldt om at kaste en stor Jærnring, der vejede mange Pund, til et bestemt Maal.

Den maatte ikke svirre i Luften; men det gjaldt om, at den kom svævende, som naar man »spiller Ring«. Der hørte vældig Kraft og overordentlig Færdighed tll at spille efter alle Kunstens Regler; men de engelske Officerer lærte snart Drummond Hay Kunsten af.

Inden Officererne igen droge bort, vare vi blevne meget gode Venner, og jeg havde givet dem Løfte om at besøge dem i Gibraltar paa Hjemvejen.

Vi sluttede vort Bekendtskab denne Gang med en vældig Afskedsmiddag hos Drummond Hay, ved hvilken der blev spist og drukket forfærdeligt.

Jagtturen til Tetuan.

Det lakkede ad Julen til, ja det kunde vel være saadan en fjorten Dage før Jul, da Drummond Hay sagde til mig, at han vilde skaffe mig en interessant Jagttur. Hans Broder Frank Hay var engelsk Vicekonsul i Tetuan. Den Gang var der ikke andre europæiske Konsuler der.

Han skulde tilbringe Julen i Tanger, og det var da Meningen, at den neapolitanske Generalkonsul de Martino, den engelske Vicekonsul Reade og jeg skulde hente ham, for en otte Dages Tid at drive Jagten i Omegnen af Tetuan, hvor det vrimlede af Vildt, samtidig med, at vi forsødede ham hans Ensomhed. Drummond Hay lovede mig, at jeg i hans Broder vilde træffe en brav Kammerat og dygtig Jæger. Ja, han forsikrede mig, at jeg vilde faa den bedste Fuglejagt, jeg endnu havde haft i Afrika. Mine to gode Venner, som skulde gøre mig

Følge, vilde sørge for alt det fornødne til Rejsen, jeg havde blot at give Møde til bestemt Klokkeslæt næste Morgen.

Ved Solopgang holdt jeg ved Porten, hvorfra Ridestien fører mod Øst. Det varede ikke længe, saa kom mine Rejsekammerater med de to kejserlige Soldater, som skulde danne vor Eskorte. Vejen over de lave Bjærge, mellem Tanger og Tetuan, var nemlig ikke berømt for at være beboet af de herligste Folk. De to Soldater kunde naturligvis ikke i sig selv være nogen stor Betryggelse; men de vare Tegn paa, at vi stode under Sultanens Beskyttelse, og selv om dette mange Steder i Marokko ikke havde stort at sige, var det dog i disse Egne, der laa saa nær ved Kysten og lige for Konsulernes Øjne, af Betydning. Vor Bagage var let, den bestod af Skjorte og Strømper i Mantelsækken, og saa lidt kold Proviant. Bøsserne havde vi over Nakken, og vi vare alle til Hest. Martino red en gammel Skimmel, hans Yndlingsdyr, som havde taget mangen Tørn med ham, Reade besteg en prægtig andalusisk Hingst, og jeg en Hest, jeg havde laant; den saa godt ud, men desværre viste det sig senere, at den var slet fodret, og at Martinos gamle hvide klarede sig langt bedre, end den. Man fortalte mig, at vi, omtrent midtvejs, skulde overnatte i et Karavanserai. Jeg havde den Gang intet Begreb om,

hvad man forstod derved, og spurgte i min Uvidenhed, om det var et Hotel med Senge.

Martino betroede mig, at der, hvor vi skulde overnatte, var netop et godt Hotel med pragtfulde Divaner. Jeg glædede mig derfor til, efter et anstrængende Ridt, at kunne faa en hyggelig Aften og et godt Maaltid Mad — Gud hvor blev jeg skuffet og udlet.

Den første Del af Vejen kendte jeg godt fra Jagtturene. Jeg havde, dels til Hest, dels til Fods, med Bøssen i Haanden, gennemstrejfet denne Egn paa Krys og paa tværs for at skyde Fuglevildt — Høns og Bekkasiner.

Tangers Mure laa bag os — over dem i Horisonten øjnede vi en blaalig Stribe — det var Europas Kyster. Nedenfor den tegnede det blaa Hav sig.

Hvor var dog denne Morgenstund vidunderlig skøn. Vagtlerne hørte vi kalde, medens Duerne flagrede ud fra Byen i store Krese og tilbage igen.

En enkelt Vandringsmand, med Hætten trukken frem over Øjnene, mødte vi ogsaa, han drev et af de smaa Æsler til Byen. Saa kom vi over mere stenet Terrain, og derpaa ned over en lille Bæk, hvor Hestene fik en Slurk af det kølige Vand.

Havet og Tanger saa vi nu ikke mere noget til; de laa skjulte af Bjærgene bag os — vi

vare nu i mere vildsomt Terrain; men Martino kendte Vej og Sti, saa vi havde blot at ride til.

Da vi kom op paa nye Højder, var Jordbunden meget stenet og bevokset med stift, spidst Græs.

De to Soldater paa deres stolte Heste toge sig prægtigt ud. Naar vi drejede os rundt for at se os om, havde vi dem i Forgrunden; bag dem og over dem fortonede Bjærgene sig i Morgensolen med de smukkeste, gule, grønne og blaa Farver; i Skyggen var det violette det fremherskende.

Den ene af vore Følgesvende havde rød, den anden blaa Trøje paa, op over Skuldrene ragede nogle mægtige, lange Bøsseløb, paa hvis Sølvbeslag Solen glimtede, enorme Krumsabler vare stukne ind ved Sadlerne, og i Bæltet sad Pistoler; — kort sagt, de vare væbnede til Tænderne, og følte sig aabenbart meget stolte over den Rolle, der var tildelt dem. Deres mørke Øjne tindrede under Turbanen, deres Heste prustede og dansede med Nakken og Halen til Vejrs.

Min Jagtlyst blev ofte sat paa en haard Prøve. Der fløj Agerhøns op i Mængde lige tæt ved vor Vej; men uagtet jeg ytrede den største Lyst til at holde til dem, maatte jeg dog lade være — dels for ikke at spilde Tid; men fornemmelig for ikke at lokke de Indfødte hid

ved Skuddene: thi vi vare nu udenfor Drummond Hays Jagtterrain, og her havde han ingen direkte Indflydelse, hvorfor vi maatte tage os i Agt.

Af og til saa vi en Stork komme sejlende i langsom Takt, eller vi øjnede, højt til Vejrs, en Ørn eller anden Rovfugl, der lurede paa sit Bytte, ligesom maaske Marokkanerne fra deres Skjulesteder i Bjærgene paa os.

En Gang passerede vi en Douar paa Afstand, vi høre Hundene gø i det fjerne, vi se Røgen hæve sig fra Teltene — og længere tilbage, paa Bjærgskraaningernes blaa Baggrund, se vi nogle hvide Prikker. Det er maaske Faarehjorden, som græsser der.

Ved Middagstid brændte Solen varmt; men Luften var frisk.

Nede paa det flade Land hen over Sletten glider en graa Søjle. I det flimrende Sollys og i Lysbrydningen ser det ud, som den hoppede og valsede af Sted. Den hvirvler alt, hvad den træffer paa, i Vejret — Sand og Støv flyver om, som var det Fjer. »Det betyder Varme, svær Varme,» siger den ene af mine Ledsagere . . . Et Øjeblik efter er den forsvunden.

Vi fortsætte Vejen.

Efter at have passeret Højderne, kom vi ind i et lavere, mere bølgeformet Landskab med Kratskove af Korkege. Vi forcerede Hestene frem, for inden Aften at naa Karavanseraiet. —

Skønt vi undervejs, paa et smukt Sted, hvor der var Skygge, havde nydt vor medbragte Frokost, medens Hestene fik et Foder og derefter gnavede de sparsomme Græsspirer ved Foden af en gammel Korkeg, — var jeg hen ad Eftermiddagen igen bleven hungrig, og jeg ventede med Længsel paa, at vi snart skulde faa Karavanseraiet i Sigte.

Ak, hvor havde man narret mig — det hele bestod kun af en firkantet Gaardsplads, omgivet af høje Mure, gennem hvilke der førte en Port.

Inde i Murene var der, med Indgang fra Gaardspladsen, en Mængde Huller og usle Rum, hvor man for Resten kunde gøre sig saa lystig, man vilde, paa den bare Jord — det var de Værelser med Senge, jeg havde drømt om. Mine Kammerater morede sig mageløs over min Skuffelse. — Naa, snart lo jeg selv med, og under gemytlig Samtale spiste vi til Aften af vor gode medbragte Proviant — koldt Bord — og drak vor dejlige Vin. Derefter lavede vi Kaffe og røg Tobak. Det var imidlertid blevet Aften.

Vagten havde lukket Portene, og alt beredte sig til Natten. I Gaarden laa der Dynger af Sække, og ved Siden af dem nogle mørke Bunker med lange Halse, som svingede frem og tilbage — den Lugt, som kom fra denne Gruppe, overbeviste os om, at det var Kameler med

deres Dragter. Ejerne sade lidt derfra ved et lille Baal; thi det var blevet bidende koldt.

Skyggerne fra dem tegnede sig som vældige Fantomer opad de kalkede Mure. Ogsaa vi tændte et Baal midt paa Pladsen. Brænde var der nok af, saa vi behøvede ikke at spare. Det varede derfor heller ikke længe, inden et enormt Flammehav blussede i Vejret. Der kom flere mauriske Skikkelser til, svøbte i deres lange Kapper, for at varme sig hos os. Snart var Kresen sluttet rundt til alle Sider. De fleste sade paa Hug med fremstrakte Hænder, men enkelte lagde sig ned paa Jorden, trak Hætterne frem over Øjnene, og sov ind. Vore Soldater, hjulpne af nogle Maurer, kastede mere Brænde paa, naar Ilden var ved at sygne hen; saa blussede Baalet op paa ny, og vi kunde da langs Murene se Hestene staa bundne. Bag dem var den hvide Murflade med de mørke rundbuede Døre ned til Hulerne. Fra et Hjørne hørte vi Fløjtetoner; der lød klagende og monotont.

Samtalen begyndte at gaa i Staa, vi vare blevne søvnige og maatte tænke paa at komme ind i et af Rummene, hvor der var bredt Tæpper ud til os; da det var bitterlig koldt, og vi kun havde vore Kapper at hylle os i, laante vi et Par af Soldaternes Tæpper og sov snart ind

med Sadlen til Hovedpude, saa fast, som man kan sove i den Alder, vi vare i.

Om Morgenen tidlig bleve vi vækkede ved Larmen ude fra Gaarden. Kamelernes Brægen blandede sig i Drivernes højrøstede Samtale, naar de løb hid og did.

Ogsaa vi maatte se at komme til Hest. Men hvor havde vi dog en ulidelig Kløe over hele Kroppen; det var næsten ikke til at udholde, vi vare simpelt hen befængte med Utøj, som vi havde hentet, dels i de afskyelige Huller, dels fra Soldaternes Tæpper. Det var ogsaa letsindigt af os at laane sligt. Naa, der var foreløbig intet at stille op. Vi gjorde Ild paa og lavede Kaffe — den smagte os for Resten forbandet skidt. —

Kort efter Daggry stege vi i Sadlerne. Det var meget koldt, hvorfor vi lode vore Heste trave ud. Efterhaanden som Solen kom op, fik vi Varme i Kroppen igen og frydede os nu ret over den for os fremmede Natur, der blev vildere, jo nærmere vi kom Tetuan.

En af Soldaterne blev nu sendt forud for at melde var Ankomst i Byen. Snart var hans flagrende Kappe og hans fyrige Hest langt borte, Hestens lange Hale svirrede uophørligt i Luften og kløvede Støvskyerne, der, som Røgen fra et Lokomotivs Skorsten, hvirvlede bag efter i en lang Linie.

Tetuan. — I Forgrunden Jødekirkegaarden.

Op ad Dagen passerede vi den senere saa berømte Bucejabro. Her var det, at Slaget ved Ued-Ras mellem Spaniolerne og Marokkanerne fandt Sted i 1860.

Hen ad Middag øjnede vi da endelig vor Rejses Maal, den betydeligste af Marokkos Byer ved Middelhavet. Dens hvide Mure tegnede sig skarpt paa Skraaningerne af Bjærgene.

Tetuan betyder »Kilderne«, ikke saa forunderligt, thi det Vand, som kommer ned fra Fjældtoppene, gennemstrømmer Haverne og risler hen under Orangernes Løv, for derefter gennem Ued-Rasfloden at falde i Havet 6 Kilometer borte. Her ligger et Toldsted, og lidt nærmere Stranden et lille Fort. Over de høje Murtinder med Taarnene, saa vi Kastellet og Husenes flade Tage. De hvide Flader blændede og tegnede sig udmærket smukt med Benu-Hassenernes blaa Bjærge mod Syd, hvorhen ingen Europæer tør vove sig, Thi der bo de fanatiske og vilde Berberstammer, de berygtede Riffkabyleres Forposter, som ikke ville noget hellere end mætte deres rasende Hævntørst med en vantros Hjerteblod.

Dog vidste vi heldigvis, at disse Stammer, der af og til komme ned til Tetuan, deres Hovedstad, for at handle, for Tiden vare hjemme i deres Smuthuller. Selv om Tetuans Beboere for største Delen ere fanatiske Muhamedanere,

er der dog i Byen mange Jøder, der vilde advare en, hvis der skulde vise sig nogen Fare.

Indenfor den yderste Enceintemur, er der en anden, Mellah'en, der omslutter Jødekvarteret.

Her levede Jøderne deres eget Liv, foragtede af de rettroende Muhamedanere. Hver Aften lukkes Portene for det Folk, paa hvem Forbandelsen hviler overalt.

De udgøre omtrent en Fjerdedel af Tetuans Indbyggere. De ere Byens rigeste Folk, og deres Hjem ere glimrende udstyrede med Luksus af enhver Art, navnlig pragtfulde Tæpper, Vaaben og Messingkar. Husene ere komfortabelt indrettede, og de selv ere klædte i rigere Dragter, end deres Undertrykkere.

Paa Festdagene ere deres Kvinder, der ere berømte for deres Skønhed, prydede med Guld og Silke. Vi skulle senere høre mere om dem. — Tetuan er et af Centrerne i den israelitiske Verden.

Det er Jøder, der eje Bazarerne, og det er ligeledes Jøder, der tjene som Mellemhandlere for al Handlen over Ceuta, Tanger og Gibraltar; de eksportere blandt andet Landets Frugter og den Parfume, som under Navnet Mahoya destilleres af Druer.

Industrien er derimod for største Delen i Hænderne paa algierske Flygtninge, som ikke

have villet underkaste sig Franskmændenes Herredømme.

Krigens Omskiftelser har ofte ladet Tetuan skifte Herre.

Da Byen for største Delen var befolket med Mudejares, det vil sige Maurer, udjagede fra Granada og Kastillien, maatte den ofte kæmpe mod Sejrherrerne fra Nord. I Begyndelsen af det femtende Aarhundrede blev den plyndret af Kastillianerne; Hundrede Aar senere stak Tetuans Pirater til Søs for at hærge og plyndre paa Andalusiens Kyster, hvorfra de hjembragte Fanger i Tusindvis — alt medens de fredeligt handlede med Englændere, Hollændere og Venetianere. Sørøvernes Hærgen og Plyndren bevirkede endelig, at den spanske Flaade under Marquis de Santa Cruz blev sendt af Sted for at tugte dem i deres Hjem.

I 1564 lod Philip den anden Tetuans Havn ødelægge, og endelig i 1859 indtoge Spaniolerne Byen, efter at de, paa Bjærgskraaningerne vest for Byen, havde vundet en afgørende Sejr. Først efter lange og trange Underhandlinger kom Byen tilbage til Sultanen af Marokko.

Tetuan har huset mange Renegater. Der levede i Begyndelsen af forrige Aarhundrede en meget indflydelsesrig Person, Eventyreren Baron de Ripperda, der oprindelig var Hollænder, og som flere Gange skiftede Religion. Han

kom i 1715 i et diplomatisk Hverv til Spanien og blev Minister der; men afsattes for mislige Finansspekulationer, hvorefter han i 1731 kom til Marokko, blev Muhamedaner, efter at han først havde været Protestant, Katholik og atter Protestant, og førte Hæren mod Spanien.

»Sidi Osman«, som han kaldtes, opnaaede stor Anseelse ved Sultan Abd-Allahs Hof, hvem han stadig hidsede paa Spanien. Han blev af Sultanen overøst med Rigdomme og spillede overhovedet en meget stor Rolle; hvortil hans Forhold til den intrigante Sultan-Moder, Englænderinden Lala Janet eller Sanet, i høj Grad bidrog.

Ripperda byggede et prægtigt Palads i det østlige Kvarter af Tetuan. Det var omgivet af udstrakte Haver, som vi endnu kunne tage i Øjesyn. For at bevise Oprigtigheden af sin Omvendelse, og for paa samme Tid at gøre sig afholdt, testamenterede han, endnu i levende Live, betydelige Legater til Byens Skytspatron, den hellige Sidi Zaid. Der eksisterer endnu tre af hans Huse, af hvilke der svares en aarlig Afgift til Moskeen.

Denne Renegat efterlod flere Børn, som vare kendte under Navnet Ulad-el Conde (ɔ: Grevesønnerne). Han døde 1737.

Da vor Ankomst hurtig var blevet bekendt

i Byen, var der en Del Folk paa Benene for at se os.

Flere af de rige fornemme Jøder kom os i Møde uden for Portene, og bade os tage ind til dem. De stillede alt til vor Raadighed i deres Hjem, og ytrede den mest levende Glæde ved at se os. Glæden var sikkert oprigtig ment, thi disse Folk have i Marokko fra første Færd altid kastet sig i Armene paa de fremmede Konsuler, hos hvem de ofte have faaet Beskyttelse. For øvrigt var der, som sagt, den Gang kun en Konsul i Tetuan — og det var ham, vi skulle besøge. Han levede som eneste, siger og skriver eneste, Kristen midt blandt alle disse Muhamedanere, der betragtede ham med alt andet end venlige Øjne. Ikke saa underligt, at han paa den anden Side var glad ved i Jøderne at finde Forbundsfæller, paa hvem han i paagældende Tilfælde kunde stole, og som kunde advare ham, naar der var Fare paa Færde.

Frank Hays Stilling var i Virkeligheden meget prekær, men han var en ung, energisk og frygtløs Mand, der mindst af alt var tilbøjelig til at vise sine skumle Omgivelser det ringeste Tegn paa Frygt.

Det var øjensynlig Jøderne en stor Svir, at se saa mange Kristne paa en Gang, Vi holdt da ogsaa vort Indtog i Byen, omsværmet af dem paa alle Sider.

Tetuan gjorde Indtrykket af at være en langt større og langt smukkere By end Tanger.

Gaderne vare bredere, skønt efter vore europæiske Begreber særdeles smalle. Overalt saa vi Butikker med Landets Produkter, ja europæiske Varer skimtede vi ogsaa. De sidste skulde formodentlig Bjærgstammerne have i Bytte. Der var en Rigdom paa broget malede Trævarer, Skaale, Kobberfade, sølvindlagte Dolke, Tæpper, Burnusser, Haiker, mer eller mindre smukt indlagte lange Flintlaasgeværer, Sko og Tøfler af gult eller rødt Safian; mauriske Sadler og Ridetøj. Vore Tænder løb i Vand efter alt dette; men vi turde ikke give os Tid til at handle. Rundt om saa vi stolte Maurerskikkelser passere forbi; de skelede til os, naar de kom ganske nær, men gave sig i øvrigt Mine af ikke at bekymre sig det mindste om os. Dog — Pokker tro dem — indenfor deres hvide Kapper glimtede Dolkene, og der rullede det koghede Blod.

Vi mødte ogsaa tilslørede Kvindeskikkelser, der vege til Siden for os, en og anden sendte os dog et stjaalent Øjekast, som gik til Marv og Ben.

Vi vidste jo, at Tetuans Kvinder, baade Jødernes og Maurernes, vare de smukkeste i Nordafrika. —

Kun en eneste Gang i en snæver Gyde, hvor der ikke var mange Mennesker, mødte vi en Kvindeskikkelse, som, da hun kom lige forbi os, hastigt som et Lyn slog Fligene af Sløret til Side og igen drog dem sammen. Et Par dejlige sorte Øjne glimtede mig i Møde; min Hest gjorde uvilkaarligt et Par Skridt hen imod den Side, hvor hun gik; men i samme Øjeblik hørte jeg ved Siden af mig een hviske: »For Guds Skyld, — pas dog paa —« og derefter lød det højere »Ligeud!« Min Hest parerede Ordre.

Vi havde glædet os til at komme i Kvarter under Vicekonsulens gæstfri Tag; men vort Haab om en snarlig god Forplejning og Hvile blev imidlertid dæmpet — thi det viste sig, at vor Ven — o Skuffelse — for et Par Dage siden havde forladt selve Byen Tetuan, for at jage ved Udløbet af Floden, hvor han i Jagttiden beboede et gammelt Toldsted. Der var intet andet at gøre end at opsøge ham der, og vi rede derfor straks af Sted gennem hele Byen idet vi takkede Jøderne for deres tilbudte Gæstfrihed, som vi bade om at maatte have til gode til paa Hjemvejen.

Under Ridtet mærkede vi, at Stemningen var mod os; man begloede os, pegede Fingre ad os og indtog en truende Holdning. — Vi lode som intet og fortsatte Ridtet i Skridt, af og til standset af en Jøde, som tiltalte os.

Fra Tetuan til Havet er en stor flad Strækning af henved en dansk Mils Længde. I den løber den omtalte Flod, Ued Ras. Vi maatte ofte ride temmelig langsomt, da der af og til var Krat — saa travede vi over store grønne Strækninger med Græs.

Det var en dejlig Tur; men vi hastede dog af Sted under vor Vejvisers Ægide. I Tetuan havde vi nemlig faaet en saadan. — Efter et Par Timers Ridt, naaede vi hen paa Eftermiddagen Toldstedet, ikke langt fra Flodens Udløb.

Frank Hay, der havde faaet Brev om vort Komme fra Broderen i Tanger, modtog os hjerteligt, uden mange Komplimenter, paa sin djærve, ligefremme Maade, saa vi vare snart gode Venner.

Det morede ham kosteligt, at vi øjeblikkelig bade om at maatte komme af med vore Klæder.

Vi klædte os af lige til Skindet, hvorefter vort Uldtøj øjeblikkelig blev brændt. Da det var gjort, lagde vi os og fik en højst velgørende Søvn, medens der blev lavet Mad. Vi vaagnede friske og sunde, og i straalende Humør blev Middagen indtagen i det lille Jagthus, som vor Vært beboede med sine Folk, en muhamedansk Tjener, en Jødekok og den sødeste Jødetøs paa en 16 Aar, man kunde se for sine Øjne. Vi behandlede hende med den mest udsøgte Courtoisie; hun var ogsaa allerkæreste, som hun

der gik og opvartede os ved Bordet. Jeg kunde ikke lade være at komplimentere hende paa noget frygtelig Spansk. Hun smilede — og Frank Hay bemærkede, at hun vist snart skulde kunne lære mig Spansk. — Desværre blev det dog ikke Tilfældet.

Frank Hay var jo glad ved endelig en Gang igen at se et kristent Menneske, og vi samtalede livligt om de Jagtture, vi skulde gøre i de kommende Dage, thi det nyttede jo ikke at nægte det, vi vare jo hovedsagelig komne herned for at nyde Jagtlivet.

Hay kunde ikke godt gaa paa Jagt ved selve Tetuan uden at risikere for meget. Flere Gange havde man forsøgt at stene ham, ja det var hændt, at man ligefrem havde skudt paa ham. Derfor tyede han af og til her ud i det frie, til det udmærkede og vældige Jagtterrain, hvor ingen Mors Sjæl forulempede ham, og hvor han følte sig fri som Fisken i Vandet.

Her havde han indrettet sig et lille primitivt Hjem, tæt ved Floden. Der var kun faa Rum og faa Vinduer; men der var hyggeligt, og Jagtgeværer og Trofæer prydede Væggene og dækkede over mange Skrøbeligheder.

Fra det flade Tag kunde vi spejde ud til alle Sider, ned mod Havet, der som en blaa Linie tegnede sig et Stykke borte — ud over Sletten og op mod de blaa Bjærge, paa hvis

Toppe der endnu laa Sne. — Brisen fra Havet forfriskede Luften og frembragte et Velvære, som man skal lede længe om. Ak ja, man kan blive gal ved at tænke paa, at alt det kommer aldrig mere igen — nu er man kun en gammel udslidt Udsætter.

Hvor husker jeg ikke tydeligt hin første Morgen, då vi droge ud paa Jagt. Solen var lige staaet op — det var koldt — hen over Sletten laa en Dis, som svandt hen, da det blev varmere. Med Bøssen paa Nakken, vandrede vi ud under munter Samtale.

Hundene fulgte os lige i Hælene. Snart havde en af dem taget Færten og parerede kort med Snuden til Siden. Det første Skud knaldede, det var en Agerhøne, — plaf, plaf, lød det flere Gange efter hinanden, og inden vi vidste et Ord deraf, var der allerede faldet flere Høns. Vi delte os og jagede snart hver for sig. Jeg skød en Høne ud af en stor Flok — den faldt lige ned mellem det tætte Krat. Hunden forsøgte at trænge derind, det var forgæves, saa gik jeg videre.

Snart var Tasken fuld, thi der var en forbausende Rigdom paa Fugle.

Jeg kom efterhaanden ind mellem Buske og Krat og havde nær aldrig fundet ud igen.

Af og til hørte jeg længere borte de andres Skud. Saa kom jeg ud paa aabent Terrain hen

mod en lille Sump. Der lettede nogle Ænder, jeg fik ikke Skud den Gang; men lidt efter holdt jeg til en And, der lettede imellem Sivene, den faldt, og Hunden apporterede den. —

Saadan gik det videre den ganske Dag, kun afbrudt af et kort Hvil for at stille Hungeren.

Endelig om Aftenen kom vi dødtrætte hjem til den gode Middag, som Kokken og Jødepigen havde beredt os.

Vi jagede fra Morgen til Aften i otte Dage i Træk, aldrig havde jeg tænkt mig et saadant Revier.

I alle de smaa og store Sumpe vrimlede det med Ænder og Vadefugle, og paa de flade Strækninger, mellem Buskadset, var der en Mængde røde Agerhøns. Enhver Fugl, der ikke blev skudt »maustodt« paa Stedet, gik tabt, thi i de uigennemtrængelige Krat vare de ikke til at finde. Vi dreve alene Fuglejagten med vore dobbeltløbede Hagelbøsser, og de havde saamænd nok at bestille.

Naar vi saa om Aften kom i Hus og havde faaet vor Middagsmand til Livs, lagde Hundene sig i en Krog og snorksov; det samme gjorde vi, og lidt efter var alt tyst og stille i Hytten der ude paa Sletten ved Tetuan.

Imens tindrede Stjernerne i den kolde Nat med en Klarhed, som kun i Syden, og Stilheden

blev kun afbrudt af opskræmmede Fugle, naar de forulempedes af Ræve, Sjakaler eller andre Nattejægere.

Først naar Dagen gryede, blev der igen Liv i vor Bolig. Vi stode da op, vederkvægede af Søvnen og friske og lette i Sindet, for paa Ny at gaa til Jagten med al dens Poesi.

Vor Glæde blev dog afbrudt temmelig pludseligt. En Morgen, da vi vaagnede, pølede Regnen ned i stride Strømme. Nat og Dag strømmede den ned — det regnede og regnede — saa det var umuligt at være ude. — Vi vare nødsagede til at resignere og trøste os, saa godt vi kunde, inden Døre.

Vor Ensomhed blev dog temmelig pludseligt afbrudt ved Efterretningen om, at der ved Flodens Udløb var strandet et Skib paa Barren. Vi ilede derud til Hest, og fandt ved vor Ankomst allerede de Skibbrudne vel anbragte i Fortet. Det var en Del engelske Artilleriofficerer fra Gibraltar, som med deres Lystjagt havde dristet sig til at lægge til Land i en Vig af Flodmundingen.

Det var Jagten, der havde draget dem; men de kom til at fortryde deres Ubesindighed, thi paa Grund af den voldsomme og vedholdende Regn, svulmede Floden pludselig i den Grad, at den stærke Strøm fra Land rev Lystjagten med sig. Officererne havde troet, at den laa lige

saa vel forvaret i Flodmundingen, som i en Havn. Fortøjningerne vare imidlertid bristede, og nu sejlede Jagten af Sted med rivende Fart: jeg saa selv, hvor den hvirvlede hen over Grundene, saa toge Strømhvirvlerne den og legede med den som en Nøddeskal — op og ned gik det — nu kæntrede den — et Øjeblik efter er Kølen i Vejret, lidt efter drejer den helt om — saa se vi igen Kølen i Vejret — derpaa op og ned igen. Den er redningsløst fortabt og driver nu, som en lille Prik, til Søs — saa forsvinder ogsaa den i Bølgerne, medens Officererne fra Bredden bestyrtede se deres dejlige Skib for sidste Gang. Og saa at det skulde kunne passere i den Rendesten, — Gudenaaen er en Flod ved Siden af Ued Ras til daglig.

Hvor det var imponerende at se Vandets Magt. — Der rørte sig saa at sige ikke en Vind, og dog gik Strømbølgerne i susende Fart, medens Himlen var ravnsort, og Vandet styrtede ned.

Frank Hay tog sig, som engelsk Vicekonsul, selvfølgelig af Officererne. Der blev sendt Bud over Ceuta, og senere kom et Skib og afhentede dem. Sikkert er, at de ikke havde Lov at være her, hvad der forværrede deres Situation betydeligt. Foreløbig bleve de i Fortet.

Hvordan Forholdet var, kan jeg nu ikke rigtig huske; men saa meget er vist, at vi den

Aften i Fortet vare sammen med andre engelske Officerer fra Gibraltar, som ogsaa vare komne herover for Jagtens Skyld; men saa vidt jeg husker, vare de sejlede herover med en anden Baad. De havde Orlov og saaledes Ret til at være her. Blandt dem var der mange gode Venner fra Jagtturene og Parforcejagterne med Sir John i Tangers Omegn. Jeg erindrer, at disse Officerer, der vare Infanteriofficerer, og blandt hvilke der var mange fornemme Folk, ikke vare i bedste Forstaaelse med deres Kammerater, Artilleristerne.

Hvad Grunden var, ved jeg ikke; men trods det, at Forholdene jo egentlig burde have ført disse Mennesker i nærmere Berøring med hinanden, var det modsatte snarere Tilfældet. — Vi tilbragte Aftenen med vore Bekendte i al Gemytlighed, — drak en Mængde Whisky og morede os fortræffeligt; medens Artilleristerne, blandt hvilke der var flere, som viste en brutal Optræden, opholdt sig i et Rum for sig selv.

Blandt vore Venner var jeg særlig glad ved at træffe Kaptain M. Han var den brillanteste Kammerat og gemytligste Broder, man kan tænke sig; og det var med Besvær, at hans og vore Venner blandt Officererne fik ham afholdt fra at give en særdeles ubehagelig og brutal Artilleriofficerer en Tugtelse, fordi denne, vel i Arrigskab over at Lystjagten var strandet, havde slaaet en af vore Venners Oppassere.

Kaptain M. havde tumlet sig rundt i Verden, og alle Steder muntret sig lidt over Stregen — men man fandt sig i hans Unoder, fordi han var en udmærket Soldat, en trofast Kammerat, og af meget fornem Familie. Fra England var han sendt til Kapstaden, og derfra til Malta; men da han der en Gang var kommen for Skade at kaste en Sten ind i en Biskops Vogn, blev han forsat til Gibraltar.

Det blev langt hen paa Natten, før vi begave os hjemad. Det var bælgmørkt, og Regnen strømmede endnu ned. — Vore Heste havde ondt ved at finde Fodfæste, og vi havde Nød med at finde Vej. Dog naaede vi, efter megen Besvær, endelig hjem, hvor Folkene havde været bange for os, da det trak saa længe ud.

Det var rørende at se den lille Jødepiges Glæde over igen at have os i Behold. Hun bragte os tørre Klæder og kræsede op for os, saa vi virkelig havde en behagelig Følelse af, at være komne »hjem«.

Dog, denne Plet, som vi havde faaet saa kær og hvor vi nu — »en bonne compagnie« — havde tilbragt saa mange glimrende Dage, maatte vi tænke paa snarest muligt at forlade.

Ved om Natten at se Flodens forbausende Opsvulmen, vare vi blevne bange for at blive afskaarne fra Land. Vor Stilling syntes prekær,

thi dels skulde vi jo, efter Bestemmelsen, hjem til Tanger for at tilbringe Julen, og Juleugen stod for Døren; og dels kunde vi i det hele taget jo ikke vide, hvor længe vi kunde blive nødsagede til at opholde os paa dette øde Sted, hvor ingen Verdens Mennesker i Tetuan vilde bringe os Hjælp.

Vi pakkede vore Sager sammen, sov nogle Timer, og vare ved Morgengry parate til Opbrud. Vor Frygt viste sig snart fuldt begrundet. Det flade Terrain, mellem Tetuan og Toldstedet, udgjorde, saa langt vi kunde øjne, kun en stor Sø, der mindst var en halv dansk Mil bred. Der laa hele vort dejlige Jagtterrain under Vand. Det kunde skære èen i Hjertet at tænke paa al den Ødelæggelse. Der var imidlertid intet Øjeblik at spilde, hvis vi skulde vinde frem ad den smalle, oversvømmede Ridesti, tværs gennem Vandet. Regnen hørte stadig ikke op, og Søen tiltog øjensynlig med hver Time. Hestene bleve førte frem, Oppakningen i en Hast anbragt, og hvad der ikke kunde medføres maatte blive. Et sidste Farvel til den lille hyggelige Plet, og vi skridtede af Sted i en lang Linie. Snart plaskede Hestehovene i Vand.

Det gik langsommere og langsommere. Forrest gik en Maurer som Fører. Klæderne havde han opkiltet, hvad der var aldeles nød-

vendigt, thi snart naaede Vandet ham op paa Underlivet. Med en lang Stok følte han sig frem for at finde Stien, thi et Skridt udenfor denne, og vi vare fortabte. Efter ham kom Frank Hay til Hest, og derefter hele det lange Ryttertog. Lige efter Hay kom en af Soldaterne, saa Jødepigen »à califourchon« med et nysseligt Ben til hver Side. Hun saa noget betuttet ud til at begynde med; men snart fandt hun sig brillant til Rette — og førte sin Hest besindigt og roligt frem; — saa kom Martino, medens Reade og jeg sluttede Bagtroppen.

Vi red lige i Kølvandet paa hinanden og passede nøje paa ikke at komme ud i Sumpen. Hay havde nogle store Mynder. I Begyndelsen løb de rask med, saa længe de kunde bunde med deres lange Ben; men da dette snart ikke længer var Tilfældet, stode de stille, for derpaa at sjokke tilbage til Toldstedet. Vi fløjtede flere Gange ad dem — forgæves. Vore to prægtige, langhaarede, engelske Hønsehunde fulgte derimod svømmende efter, med deres trofaste Øjne fæstede paa deres Herre, som om de vilde sige — forlad os ikke!

Saadan gik det fremad en Stund. Vandet gik nu op paa Bugen af Hestene, og vi vare langt fra Land, — da lød der pludseligt et ynkeligt Hyl.

Da vi saa os om, opdagede vi Martinos Hund, der var gammel som hans Hest — den klamrede sig ynkeligt til en Gren, som ragede frem over Vandskorpen. Den var udmattet og kunde ikke mere. Ak! hvor var det fortvivlet at høre dette trofaste Dyr jamre sig. — Vi vare alle, undtagen dets Herre, enige i, at der ikke var andet at gøre, end at lade Hunden blive, hvor den var, da der ikke var megen Udsigt til at komme godt fra det, hvis Hestene skulde vendes; men Martino vilde slet ikke høre Tale herom — han kunde ikke bære det over sit Hjerte at lade sin Kammerat ynkelig krepere. —

»Gaa fort! gaa fort!« — lød det, — »Vandet stiger hvert Øjeblik, der er ingen Tid at spilde«.

Martino drejede desuagtet sin Hest, kneb sig hen langs Siden af Reades og min Hest og nærmede sig Hunden. Jeg holdt stille og fulgte ham og Hunden med Øjnene. Hvor var det betagende at se den, da Martino kom paa Siden af den, — krumme sig som en Kat op ad Hestens Bringe, med Øjnene stift fæstede paa sin Herre — for derefter at sætte sig foran ham, tæt trykket op ad ham. Han klappede og kærtegnede den og var helt rørt over sin trofaste Følgesvend.

Et Par Gange gik hans Hest i, saa jeg

virkelig begyndte at frygte det værste; men hver Gang klarede de tre Bugterne.

Snart vare vi paa Linien igen, og Vejen fortsattes. Vi frøs omkap med Hundene, thi det var bidende koldt, og vaade vare vi til Skindet. Endelig kom vi paa mindre dybt Vand og snart efter traadte Hestenes Hove igen paa det tørre. — Vi havde endnu en lille Strækning at tilbagelægge, inden vi naaede Byen. Vi travede et lille Stykke; men det var ubehageligt, da de vaade Klæder klaskede paa Kroppen, — saa faldt vi i Skridt igen og holdt vort Indtog i Tetuan.

Gennem de skumle Gader, i hvilke Vandet strømmede, og hvor der kun var faa Indfødte at øjne, kom vi snart til Hays Bolig. Der fik vi tørre Klæder, Mad og Drikke. Selv Jødepigen havde ingen Skade taget; hun var helt stolt over at have klaret sig saa godt og var smilende og fornøjet som sædvanlig.

Efter at have hvilet os, benyttede vi Dagen til Besøg hos de rige Jøder.

Jøderne i Tetuan ere hovedsagelig, som andet Steds i de marokkanske Byer, Efterkommere af de Flygtninge, der, til forskellige Tider, ere udjagne af Europa, saasom fra Italien 1342, fra Nederlandene 1350, fra Frankrig 1403, fra England 1422, fra Spanien af Ferdinand den katholske 1494 og endelig fra Portugal 1496.

De kaldte sig selv Guerouch Castillia ɔ: Landflygtige fra Castillien; ja Rabbinerne slutte endnu den Dag i Dag de store Højtiders Ceremoniel og Ritual med Ordene: »Saaledes som det er Skik og Brug i Castillien«.

Foruden dem er der ogsaa kommen en Del Jøder fra Asien, men de ere flygtede til Bjærgene, hvor deres Efterkommere endnu bo blandt Berberne.

Jøderne ere Kejserens Undersaatter og nyde hans Beskyttelse, for hvilken de maa betale en vis Sum i hver By; denne Sum overleveres Kejseren ved Rahmadanfesten. Men trods denne formelle Beskyttelse, de derved opnaa, ere de dog foragtede af Muhamedanere.

Høst fortæller saaledes, at en liden maurisk Dreng tør tage en gammel Jøde i hans graa Skæg, spytte ham i Øjnene, slaa ham med Sten, og det som værre er, uden at Jøden tør gøre andet, end bede om Pardon, og skynde sig bort, det bedste han kan; klager han derover, saa faar han til Svar:

»Enta Elihud« ɔ: du er jo en Jøde. De tør aldrig nævne den ringeste Mand uden at kalde ham Sidi ɔ: Herre. De maa ikke bære Vaaben eller ride paa Heste, og de tør lige saa lidt som andre forlade Landet uden Kejserens Tilladelse.

Den Sum som de jødiske Kvinder maa betale for at faa Lov til at forlade deres Hjemsted, er f. Eks. saa stor, at man maa være meget rig, for at kunne præstere den.

I Tetuan bo Jøderne for sig selv inden for Mellah'en, her have de dog en stor Frihed, men kun her; — dog have de en maurisk Kaid over sig, og en maurisk Portner, som ikke uden Betaling tillader dem om Natten at gaa ud eller ind. — De fleste Jøder leve af Handel, ere Mæglere eller Haandværkere. Skønt de stadig forfølges og pines ved Skatter, vil den marokkanske Regering dog slet ikke af med dem. Der holdes paa dem for Trafikens og Handelens Skyld.

Alle Jøderne i Tetuan tale Spansk, som de betragte for deres Modersmaal; selvfølgelig kunne de ogsaa arabisk — eller rettere den saakaldte mogrebinske Dialekt deraf, der er blandet med mange berberske Ord og Vendinger; men de maa kun skrive dette sidste Sprog med hebraiske Bogstaver, for at de ikke skulle være i Stand til at læse Koranen.

Rabbinerne have vel ingen særlig Klædedragt; men de bære videre Ærmer, et rødt Mærke paa den sorte Burnus og i Almindelighed et blaat Tørklæde om Huen til Forskel fra Jøderne i Almindelighed. Disse have sorte Huer og bære Burnus og Tøfler. Dog maa de ikke bære

Burnussen som Maurene. Derfor sætte de det, som ellers hører for til, paa den ene Skulder.

Den nuværende Sultans Fader tillod Jøderne i det indre af Landet at bære Sko paa Fødderne, men kunde ikke sætte denne Tilladelse igennem, thi Despoten kan jo som oftest kun i slette og onde Ting sætte sin Villie igennem. — Forskellige Dignitarier, som havde talt derimod, bleve henrettede, men da Gejstligheden ogsaa modsatte sig denne Tilladelse, og hele Folket kom i Oprør, maatte Sultanen bøje sig, trods Moses Montefiores personlige Intervention til Gunst for Jøderne i 1860.

I Byerne Fez og Marokko maa saaledes endnu den Dag i Dag Jøderne vise sig barfodede for hine usle muhamedanske Pjalte, der, alt for længe siden, ikke mere burde være taalte foran Europas Porte. (Rohlfs.)

Kvinderne klæde sig næsten som Maurerinder. Paa Gaden skulle de blotte det halve Ansigt, for at kunne skilles fra Maurerinderne.

De se i Almindelighed godt ud, særlig Tetuans Kvinder ere berømte for deres ualmindelige Skønhed, hvorfor de ogsaa have ødelagt mangen Kristen, hvor saadanne ere komne i Berøring med dem.

Jøderne ere meget overtroiske.

Aftenen før Sabbaten er det forbudt dem at røre ved Ild eller endog blot holde en tændt

Lysestage i Haanden. Overtroen hos dette israelitiske Folk gaar meget vidt; det hændte saaledes en slig Aften, at en ulykkelig Jødepige, i hvis Klæder der var gaaet Ild, mens hun var midt i sin Families Kres, maatte løbe ud paa Gaden for at bønfalde de forbipasserende om Hjælp. Hvis ikke en resolut Musselmand havde hjulpet hende, vilde hun være brændt op.

Desværre er man i Spanien i religiøs Henseende næsten lige saa forblindet og fordummet som i Marokko. Efterkommerne af de talrige spanske Jøder, der bleve fordrevne for c. 200 Aar siden, bade straks efter den spansk-marokkanske Krig i 1860 om igen at blive optagne som spanske Undersaatter. Det blev afslaaet. Og dog — hvilket mægtigt Vaaben vilde Spanien ikke have i Hænde, dersom de 60,000 Joder, som findes i Marokko, havde været af anerkendt spansk Nationalitet.

Vi begave os til Jødekvarteret ad en frygtelig Adgang, hvor Snavs af al Slags, forraadnede Dyrelevninger og stinkende Pøle, spærrede Passagen, ind gennem den høje rundbuede Port med de vældige Jærndøre, der hver Aften raslende og drønende lukkes til, og vi befandt os nu indenfor de høje Mure i det rigtige Jødekvarter. Her smilede straks venlige Ansigter os i Møde; det var som om vi med et Spring

Jødepige.

pludseligt vare komne nærmere vor egen Civilisation.

Gaderne vare vel skumle og mørke; men de vare renere end i Maurerbyen, og de talrige vel klædte Mennesker, og de mange Butikker med kostbare gamle Sager, tiltrak sig paa en behagelig Maade vor Opmærksomhed.

Vi bleve til Slutning, ad en snæver Dør, førte ind i en af de rige Jøders Hus.

Hvor bleve vi ikke forbausede ved der, indenfor de uhyggelige, triste Mure at finde det mest smilende, yndige Hjem. Mine Tænder løb i Vand ved at se de vidunderlige pragtfulde Tæpper og Pragtstykker af enhver Art, som saadan en rig Jødes Lejlighed er fuld af.

Ud ad til er det god Taktik at vise sig saa fattig og ussel, og gøre sig saa ringe som muligt, for at ikke Havesygen skal friste Maurerne til at ødelægge en — Anledning dertil kan der jo altid findes overfor en stakkels Jøde; men inde i Hjemmene er der intet saadant Hensyn at tage, her er Jøden den frie Mand. Hvorfor skulde han da ikke pryde sit eneste Fristed efter sin Evne og Lyst. — Vi bleve overordentlig ydmygt og gæstfrit modtagne. Husets Kvinder havde prydet sig og smykket sig med deres kostbareste Pynt i Anledning af vort Komme. De unge Piger særlig var af sjælden Skønhed.

Rygtet havde ikke løjet, naar det i høje Toner havde prist dem — det var pragtfuldt at se disse Piger.

Om Hovėdet bare de et Tørklæde, Brystet var prydet med Juveler; Mønter og Guldbrocher anbragte paa det broderede Livstykke, dertil havde de korte Skørter, som kun halvt skjulte deres nydelige Ben.

De talte alle Spansk, saa vi kunde saa nogenlunde gøre os forstaaelige. Strakte det ikke til, søgte vi ved Gebærder og Tegn at føre Samtalen. Alle vare lutter Smil, og den klare Latter rungede fornøjeligt i Rummene. Der blev budt søde Sager, Syltetøj og Kaffe. Desværre led Dagen, og vi maatte være ude af Kvarteret, inden Aften.

Efter endnu at have aflagt Besøg hos en Del andre af de fornemme Jøder, sagde vi Farvel med et tungt Hjerte, begave os hjem, gik til Sengs og drømte om — smukke Øjne og dejlige Kvinder i pragtfulde Dragter.

Næste Morgen før Dagen gryede og i Mulm og Mørke brøde vi op fra Tetuan, for at naa Tanger inden Aften. Vi skulde nemlig tilbagelægge Vejen paa een Dag for at naa hjem inden Julen begyndte, og det var Lille Juleaftens Dag. Frank Hay var denne Gang med os, vi vare altsaa fire Europæere og medbragte, foruden

vore egne to Soldater, endnu en Maurer, Hays Tjener.

Vor Afrejse var jo blevet forsinket ved det forlængede, ufrivillige Ophold ved Toldstedet.

Det blev en, navnlig for Hestene, vel stræng Dagsmarch, der besværliggjordes yderligere ved den opblødte Tilstand, Ridestierne befandt sig i.

Lige saa vist som der for mig ikke er nogen behageligere Følelse, end at ride paa en Hest, til hvilken jeg har Fortrøstningen, at den vil kunde bære mig til Verdens Ende, lige saa deprimerende er det, naar Hesten begynder at blive træt før Rytteren.

Min Hest klarede sig godt til at begynde med; men da vi omtrent vare komne Halvvejen, begyndte den at sakke agter ud, og til Slutning var den ikke til at drive frem uden Skridt for Skridt. Mine Rejsefællers Heste vare endnu friske og i god Kondition. De havde paa Fornæmmelsen, at det gik fremad, hvorfor de trængte paa. Da det var lige saa uudholdeligt for mig stadig at sakke agter ud, som for de andre at holde an, bad jeg dem indtrængende om at ride i Forvejen. De vilde imidlertid ikke overlade mig til min Skæbne. —

Saa skridtede vi langsommeligt af Sted. Timerne syntes aldrig at faa Ende. Den ene Bakke rejste sig efter den anden foran os.

Bjærgene vedbleve at taarne sig op over hinanden; alt som jeg troede, at nu maatte vi

Tangers Port.

komme til det flade Land, var der dog nye, fremmede Landskaber.

Ikke længe havde jeg saadan som i Dag ønsket at kunne naa hjem til de Egne, jeg kendte fra Jagtturene i Tangers Omegn.

Det værste af alt var, at vi rimeligvis først vilde naa Tanger efter Solnedgang, og da vare Portene lukkede, hvad der kunde blive meget ubehageligt, fordi den Europæer, der færdes udenfor Murene om Natten, er udsat for al Slags Overlast.

Det var temmelig varmt, saa længe Solen var paa Himlen: men da den var gaaet ned, luerød bag Bjærgene, begyndte det at blive koldt. Vi kom til at fryse. Fandens, at den Vej aldrig kunde faa Ende.

Vi hørte Sjakalerne tude — det raslede en Gang imellem uhyggeligt imellem Buskene ved Siden af — Stjernerne skinnede klart paa Aftenhimlen — og stadig skridtede vi fremad.

— Endelig kom vi til kendt Terrain, og snart vare vi ved Porten. Der laa Murene ravnsorte og taarnhøje som Fantomer foran os. Ikke den mindste Lyd hørtes fra den sovende By.

Vi dundrede paa Porten. Det varede længe, inden der hørtes Stemmer, som igen forsvandt. Endelig fik Frank Hay kaldt paa Vagten, og der blev snakket længe frem og tilbage. Det lød for mig som det grusomste Skænderi.

»Vi maa vente, til der er gaaet Bud til Kommandanten,« sagde Hay.

Saa stege vi af, gik frem og tilbage en Tid for at faa Varme i Kroppen.

Endelig, efter en Times Venten, var der fra Kommandanten, oppe i den gamle Kasbah, kommet Ordre til Portvagten om at indlade os.

Gennem de mørke Stræder rede vi hjem til Konsulatet. Det var, som rede vi paa Bunden af en dyb Dal; thi til Siderne taarnede de høje Husmure sig som mægtige Klipper — oppe mellem hvilke vi øjnede Stjernerne paa den natlige Himmel. Tyst og stille var der overalt, kun et enkelt Sted saa vi et Lys glimte bag et lille tilgitret Vindu, og svage Fløjtetoner naaede vort Øre.

Maaske var dette en natlig Fest i Haremet hos de smukke Kvinder.

I Gesandtskabsbygningen var der glimrende lyst. — Hjemmet og Hyggen toge os snart atter fangen, nu var det kedsommelige Ridt forbi, og Samtalen om de mindeværdige Dage, vi havde oplevet, satte paa ny Humør i os.

Den glimrende Mad og de udmærkede Vine gjorde Resten. Først sent kom vi i Seng.

Juleaften tilbragte jeg hos Drummond Hay, hyggeligt og hjemligt; saa kom Juleugen

og Nytaarsugen, i den Tid levede vi stille; der var ikke Tale om at gaa paa Jagt, saa gerne jeg vilde. Nytaarsaften tilbragte jeg og Konsul Martino hos den gamle svenske Konsul Ehrenhoff. Det var en gemytlig gammel Svend, der var lutter Venlighed, og som, saa asthmatisk han var, fortalte grinagtige og pikante Historier.

Mellem Retterne fik vi Risenvælling — en Hyldest til Fædrelandet. — Da jeg havde nydt saa megen Velvillie af Ehrenhoff, sagde jeg ved Afskeden til den gamle Mand, om der ikke var noget, jeg kunde gøre ham en Glæde med, naar jeg kom hjem. Han bad da om, at jeg vilde sende ham Holbergs Komedier.

Fra Neapel skrev jeg hjem efter dem; men før de bleve afsendte, kom Efterretningen om hans Død.

Vi levede vel omtrent en Maaneds Tid i Stilhed, saa begyndte Jagterne og Rideturene igen, ligesom vi ofte gik hen paa Markedspladsen for at spille Disko; men nu nærmede Tiden til Afrejse sig for mig. Jeg skulde forlade alle disse mageløse Mennesker, hos hvem jeg nu i over fire Maaneder havde nydt en storartet Gæstfrihed. —

Det var et svært Øjeblik, da jeg trykkede Sir Johns Haand til Afsked.

Hjemrejsen over Gibraltar.

Jeg kom ned til Havet for at blive sat ud til Damperen, som laa paa den aabne Red.

Det blæste en Brandstorm. Forgæves forsøgte Baadfolkene under Raaben og Skrigen at føre Baaden ud gennem Brændingen. Den fyldtes med Vand, — var ved at synke — ilsomt Tilbagetog var nødvendigt. Saadan gik det tre Gange i Træk. Brændingen paa den flade Kyst vedblev med en forbausende Kraft.

Skummet sprøjtede langt ind paa Land, og Bulderet vedblev ogsaa længe efter, at Stormen nogenlunde var stillet af.

Endelig fik vi Forbindelse med Damperen — den lettede og stod over mod Gibraltar.

Der laa nu Afrikas Kyst bag mig. Længe stirrede jeg efter Tangers hvide Mure, Haverne og Villaerne — mindre og mindre blev denne

herlige Kyst — vemodig vendte jeg Blikket mod Europas Kyster — mod Gibraltars mægtige Top.

Nogle Timers Sejlads, og vi ankrede ved Gibraltar, hvor jeg gik i Land for, efter Løfte, at aflægge mine Venner blandt Officererne et Besøg.

Jeg blev en fire, fem Dage paa dette herlige Sted, hvor alle søgte at gøre mig Livet saa behageligt som muligt. Ingen kan gøre sig noget Begreb om den Courtoisie, hvormed disse Officerer af det højeste engelske Aristokrati behandlede mig fremmede.

Øjeblikkelig blev jeg ført ned i en af Officersmesserne, hvor Obersten førte mig til Bords.

Hvert Regiments Officerer spise sammen hver Dag. Chefen sidder for Bordenden — galonerede Tjenere besørge Opvartningen og Retterne ere udsøgte, næsten overdaadige. Det er en enestaaende Pragt, der udfoldes særlig i Højskotternes Messe; men selv Artilleristernes og Ingeniørofficerernes Messer ere overdaadigt udstyrede. Servicet er mestendels af Sølv, — næppe mange Steder i Europa finder man Mage til det.

Hver ny ansat Officer skal, ifølge gammel Sædvane, forære Messen et vist Antal Sølvgenstande, som forblive dennes Ejendom, selv om han senere forlader Regimentet. Derved ophobes der enorme Beholdninger af Sølvtøj, mærket

med Givernes Vaaben og Navne. Navne som i mange Tilfælde senere ere blevne berømte.

Nede i Byen ligger den højskotske Garde. Næsten alle Officerer vare prægtige Skikkelser: høje, slanke Karle, hvem de korte Skørter og de bare Ben klædte udmærket. Mærkeligt var det, at mange af de fornemste Officerer ikke talte eller forstod andet, end deres Modersmaal. —

Jeg blev præsenteret overalt, gjorde Visitter til højre og venstre, hos Kommandanten Sir R. Gardiner og mange andre. Alle Vegne blev jeg modtaget paa det bedste, alt blev stillet til mit Eftersyn, og alle gjorde deres til, at Opholdet skulde blive saa behageligt som muligt.

Det var dem øjensynligt om at gøre at yde mig Gengæld for den Gæstfrihed, de havde nydt i Sir John Hays Hus i Tanger. Han alene var Skyld i den Opmærksomhed, som vistes mig.

Hvor var det interessant at vandre gennem disse Klippehvælvinger, disse udhulede Gange, der vare propfulde af Kanoner, hvis Mundinger pegede ned ad mod det blaa Hav. Kort sagt, jeg besaa Gibraltar fra øverst til nederst. Overalt stod der Lavet ved Lavet, med mægtige Kolosser af Kanoner. Gud ved, om de alle kunde taale at blive affyrede?

Dagene gik i Sus og Dus. — Vi vare endog paa en spansk Maskerade, hvor det gik

meget livligt til. Jeg erindrer, at jeg havde gjort Bekendtskab med en Irlænder, som var udklædt som débardeuse. Det var en lille Mand, der paa en Prik lignede en Dame. Dragten var rigtignok noget let, og Manererne meget frie, hvorfor Balinspektøren kom hen til mig, der just svingede denne »Dame«, gjorde Bemærkninger derover og spurgte mig, om hun ogsaa var anstændig, hvortil jeg svarede, at selv om hun mulig ikke opførte sig til hans Tilfredshed, kunde jeg dog ikke gøre derfor; det var en Irlænderinde, som jeg flygtig kendte, men som jeg havde hørt ikke var bange for at slaa et Ørefigen hvis det faldt hende ind; saa sjokkede han slukøret af under stor Munterhed fra de engelske Officerer, som vare indviede i Hemmeligheden.

Hvor var der dog en henrivende Udsigt fra Toppen af Gibraltar. Jeg tilbragte Timer deroppe i stum Beskuelse af dette enestaaende Panorama. Og saa denne Stilhed, som herskede der oppe — den kunde tvinge en til Andagt.—

Hist ovre tonede Afrikas Kyst sig med Ceuta og Tanger som hvide Punkter; bag os laa Spaniens Kyst, og til hojre og venstre Havet — denne umaadelige blaa Flade med nogle enkelte hvide Prikker. Aa, det var henrivende!

Saa kom et af de store Dampskibe, som gaa mellem Gibraltar og Genua. — Jeg maatte løsrive mig.

I Selskab med en ung Artilleriofficer, som skulde til Rom for at træffe sin Familie, og en ung Lady, der spillede paa Harpe, sejlede jeg bort — bort fra al den Herlighed, som aldrig mere skulde komme igen.

